BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR

özgür gelecek

1-15 NİSAN 1993 SAYI: 1 FİYATI:10.000 TL (KDV DAHİL)

ÖZGÜR GELECEK ONURLU İNSANLARIN HAKKIDIR
Çıkarken yazısı 2. sayfada

"TAM HAK EŞİTLİĞİ" HER ULUSUN VAZGEÇİLMEZ HAKKIDIR
Gündem yazısı 3. sayfada

SANATSAL YARATICILIĞIN İLK ŞARTI: DÜŞÜNCEYİ BOYUTLARINDAN KURTARMAK
Muzaffer Oruçoğlu/Bakış *köşesiyle Kültür Sanat'da*

KADINLAR UYANIN, HAREKETE GEÇİN, SAVAŞIN!
Kadın sayfasında

İŞÇİ SINIFININ SENDİKAL MÜCADELESİNDE KAVRAMLAR-ANLAYIŞLAR VE GERÇEKLER
Mahmut Dedeoğlu/Bilinç *köşesiyle İş Sendika'da*

PKK nereye?

Apo'nun son "barış" çağrısından sonra kitlelerde oluşan kafa karışıklığını gidermek, İçişleri Bakanı İsmet Sezgin'e düştü. "Kemal Burkay, Apo'nun çizgisine gelmedi. Apo, Kemal Burkay'ın çizgisine geldi."

■ Türkiye devrimi, tarihini, kendi tecrübesini, ülkenin jeopolitik konumunu ve mevcut güç ilişkilerini iyi kavramışsa hasmını diğer devrimlerin aldığından daha çok ciddiye almak durumundadır. Osmanlı kabadayılığının ve palavrasının çürük özüne parmak basarken, gerçekten kudretli olanın bayrağını dalgalandırırken bu gerçeği unutmamak gerekiyor.

12 ve 13. sayfalarda

Enternasyonalist devrimci Barbara beş arkadaşıyla birlikte katledildi

■ Sınıfsız ve sömürüsüz bir dünya ideali kavgasında şehit düşen, 'proletaryanın vatanı yoktur' anlayışını yaşama geçiren enternasyonalist komünist Barbara Anna Kistler bilinçlerde yaşayacak.

Haberi 20 ve 21.sayfada

Menzir'in cinayet şebekesi İstanbul'u yine kana buladı

■ 5 Devrimci Sol savaşçısı Kartal-Esentepe'de ve 3 Devrimci Sol savaşçısı da Bahçelievler'de polisin düzenlediği ev baskınlarında katledildiler. Polisin çatışma senaryolarıyla maskelemeye çalıştığı bu katliamlar unutulmayacak.

Haberi 5. sayfada

Binlerce insanın kanlarıyla yaratılan değerler üzerine yapılan pazarlıkların hiçbir hükmü olamaz. Sınıfsal kurtuluşa dek Kürdistan'da silahlar susmaz.

Teslimiyet rüzgârlarına inat: Halk yerel iktidarlarını yaratıyor

Haberler 9. sayfada

Devrimci tutsaklar direniyor

■ Nevşehir ve Sağmalcılar cezaevi direnişlerinden sonra TC, cezaevlerinde baskının, işkencenin dozunu artırdı. Sevk ve sürgünlere hız verdi. Devrimci tutsaklar ve aileleri kendilerine dayatılan yasak ve kısıtlamaları aşmak için açlık grevlerindeydiler.

Haberi 6.sayfada

www.partizanarsiv.net

Sunuş

Yetkin gazete, okuruyla bütünleşen gazetedir

Yıllardır tasarladığımız 15 günlük gazete çıkarma çabalarımız elinizdeki ÖZGÜR GELECEK gazetesiyle somutlaşmış durumda. Haber-yorum ve teorik yazıları aylık bir dergide vermek istediğimiz etkiyi yaratamıyordu. 15 günlük periyodu olan gazetenizde güncelliği yakalayan, her sıcak olayda anında tavır takınıp Marksizm, Leninizm ve Mao Zedung Düşüncesi bilimi ışığında perspektif sunan yazılar verebileceğiz. Ancak, bu çabalarımıza engel olmak isteyen egemenler, okurlarımıza ve bürolarımıza baskılarını şimdiden artırıyorlar. Sudan bahanelerle Malatya büromuzun basılması ve temsilcimize sözlü hakaretlerde bulunmaları "demokratik Türkiye"nin terörcü yüzünü sergilemektedir. Tokat'ta da okurlarımız dergi dağıtımı yapmaları suçmuş gibi değerlendirilerek saatlerce gözaltında tutulmuşlardır.

Gazetemizin içeriğinden de anlaşılacağı gibi, yayıncılık faaliyetimiz çok daha eskiye dayanmaktadır. Önümüze koyduğumuz ileri hedeflere ulaşmak için yayınlarını durdurduğumuz Yeni Demokrasi, Halk Demokrasi dergileri ve artık aylık teorik dergi olarak yayına devam edecek olan PARTİZAN dergisinin tecrübe ve birikimleri üzerinde yükselecektir. Bundan böyle 15 günlük periyodlarla birlikte olup Türkiye'deki ve dünyadaki gelişmeleri sıcağı sıcağına inceleyip sonuçlar çıkarıp alternatif çözüm önerileriyle egemenlerin karşısına dikilip her alanda olduğu gibi bu alanda da mevzilerimizi daha bir güçlendirmek zorundayız. Modern revizyonist cephenin çöküşünü, "sosyalizm öldü" çığırtılarıyla "at izi ile it izini" birbirine karıştırarak sunan burjuva ideologlarının yalanlarına karşı olguları MLMZD süzgecinden geçirip, politikalar üretmek, yayın faaliyetinde de dünya gericiliğinin karşısına dikilmek her zamankinden çok daha büyük önem arzetmektedir.

Kürt ulusal sorunu, son onbeş gündür ülke gündemine yakıcı bir şekilde oturdu. Daha düne kadar savaş naraları atan kontra basın yaratılan değerlerin sahiplerini bir kenara bırakıp İçişleri Bakanı'nın deyimiyle "sayın Kemal Burkay"larla "çözüm" peşinde koşmaktadır. Bir yandan "siyasal çözümü tıkamamak gerekir" diye açıklamalarda bulunulurken, diğer yandan da Newrozu kana bulamaları onların iğrenç planlarını kavramaya yetiyor. Tek tar fı "ateşkes"le ulusal hareketin rotayı reformizme kırmasını sevinç çığlıklarıyla karşılamaları boşuna değildir. Özellikle ABD ve Batılı emperyalistlerin nezdinde uşaklığını kanıtlamış Kemal Burkay ve Talabani gibi tescilli uşakların denetiminde ulusal hareketin silahsızlandırılmaya çalışılması; belki de son yıllarda mazlum Ortadoğu uluslarına yapılan en büyük ihanettir. "Tam Hak Eşitliği" her ulusun vazgeçilmez hakkıdır" başlıklı yazımızla ulusal hareketin açmazlarını sunmaya çalıştık.

Uluslararası alanda 60'lı yıllardan başlayarak proletarya diktatörlüklerinin bir biri ardına kapitalizme evrilmesiyle doruğa ulaşan milliyetçi boğazlanmalar arenasında enternasyonalist devrimci Barbara Anna Kistler'in Alpler'den Munzur'lara vuran kavgacı ruhu, gericileri hayrete düşürürken, proleter Dünya devrim cephesinde enternasyonalist dayanışma duygularının bilinçlere kazınmasında kilometre taşı oldu. Bu büyük Enternasyonalist devrimci için özel sayı çıkarma çabalarımızın yanısıra bu sayımızda Barbara'nın yaşamı ve mücadelesinden kısa kesitler sunduk.

Devrimci kültürün giderek yozlaştırıldığı ve yaşasın Marksizm-Leninizm şiarlarının yerini, yaşasın önderimiz Mehmet veya Ahmet türünden şiarların öne çıkarılmaya çalışıldığı bir dönemde kolektif olarak ürettiğimiz yazıları imzasız yayınlamayı uygun bulduk. İmzalı yazılarımız ise tamamen yazarını bağlamaktadır. Bakış köşesinde kültür sanat konularındaki yazılarıyla Muzaffer Oruçoğlu arkadaşımız aramızda olacak. Ortadoğu ve Kürt konularındaki yazılarıyla Faik Bulut arkadaşımız katkılarda bulunacak.

8 Mart'ın direngen ruhuyla yapılan etkinlikler Newroz kutlamaları, T.C'nin aymazlaşan "yargısız" infazları, devrimci firar eylemleri bahane edilerek cezaevlerinde yoğunlaştırılan baskılara karşı içeride devrimci tutsakların dışarıda tutsak ailelerinin onurlu direnişi vb. konularda tüm çalışanlarımızla güncelliği yakalamaya çalıştık. İlk sayı olmanın acemilikleriyle birçok eksikliğimizin olacağı muhakkaktır. Daha yetkin, daha mükemmel bir gazete ereğinin gerçekleşmesi siz okurlarımızın yapacağı katkılara bağlıdır.

Yeni bir Özgür Gelecek'te buluşmak umuduyla...

Çıkarken

özgür gelecek
her onurlu insanın hakkıdır

Yirminci yüzyılın son çeyreği, eskimiş yaşam biçiminin, eskimiş düşüncelerin, kokuşan siyasal sistemlerin bağrına, yeninin, devrimci iradenin yaratıcı kudretinin, emeğin, ezilen emekçi halkların güzel geleceğinin simgesi olarak olgunlaşmış bulunan sosyalizm bayrağının gönderlerden indirilmesi gerici çabalarıyla dolu geçti. Bu çabaların biçimsel ve geçici zaferlerinden sözedilebilir. Evet hepsi sadece bu kadar. Çünkü yaşanan günlük olaylar, yeryüzünü kaplayan sayısız güzel insan yüreğinin didinişleri ve bunların gerici kokuşmuş dünyaya ısrarla dayatarak kabul ettirdiği ve ettirmeye devam ettiği ileriye dönük sayısız kazanım, ezilen emekçi yığınların, sosyalizmin ideallerinden asla vazgeçmeyeceğini gösteriyor!

Türkiye'nin her milliyetten emekçileri bu çabanın en güzel örneklerini

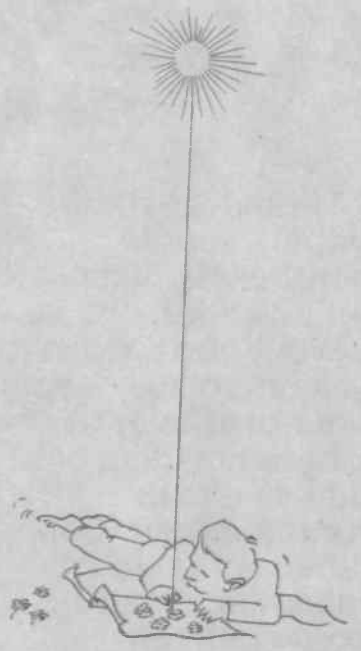

ÜMİT SARIASLAN

ardışık senfonik melodiler halinde insanlığa sunuyor. Güneşin ilk aydınlattığı zirvelerden ovalarımıza halklarımızın güzel bir dünya tutkusu, "sosyalizm yıkıldı" gerici çığlıklarına inat bir ışık seli gibi akıyor. Her milliyetten halkımızın özgürlük ve devrim kavgası inat ve ısrarla sürüyor. İnsanlığın güzel geleceği için çırpınan bütün diğer halklarla aynı güzel melodinin Türkiye bölümü olmanın onurunu taşıyoruz. Bu uğurda sayısız acılara katlanan, hatta yaşamlarını yitiren bütün halkların devrimci evlatları her yeni bahara sosyalizmin yüce ideallerinin mesajlarını aktarıyorlar. Bu kavgada en çok özverili olanlar ve alınları öpülmeye değer olanlar her baharda yapacakları atılımların heyecanıyla yanıp tutuşurlar. Bahar tüm canlılığıyla devinirken güçlükleri bilmeyenler, hayalci kimseler, gerçek dışı umutlar besleyenler bu bahara kayda değer başarılar bırakamazlar. Başta sınıf bilinçli proletarya olmak üzere, emekçi kesimler gerçekçi olmak zorundadır. Günümüz gerçeği göstemektedir ki, egemen güçler her cepheden saldırıya geçeceklerdir. Bütün kitle iletişim araçlarını denetiminde bulunduran faşist-feodal güçler pervasız saldırılarını kamuoyu gözünde meşru kılmaya çalışmaktadırlar. Buna karşın devrimci-demokrat basında gerçekleri kitlelere ulaştırmanın didinişi içerisindedir. Her örgütlülüğün ihtiyaçtan doğduğu gerçeğinden de anlaşılacağı gibi, bu alanda da savaşmanın önemi kendiliğinden ortaya çıkmaktadır. Elinizdeki bu gazete bütün imkansızlıklara rağmen, gerçekleri devrimci kitlelere ulaştırma amacını taşımaktadır. Umut Yayımcılık bünyesinde çıkardığımız aylık Partizan dergisi aracılığıyla yayınladığımız okur anketinin ürünü olarak ÖZGÜR GELECEK isimli gazetemiz bundan böyle 15 günlük periyodlarla sizlerle olacaktır.

Yazımızın girişinden de anlaşılacağı gibi, ÖZGÜR GELECEK, çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın sesi, kulağı olma amacındadır. ÖZGÜR GELECEK, halk demokrasisi, bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesinde yüzlerce şehit veren 20 yıllık bir miras üzerinde yükselmektedir.

ÖZGÜR GELECEK, sınıflar mücadelesinin esas halkasından sapmadan enginleri fethetme ruhuna sahip emekçi kitlelerin yayın alanındaki cephanesi olacaktır. İnsanlığın altıncağ yaratma mücadelesinde gücü oranında yayın yoluyla katkı yapmaya çalışacaktır. Kürt ulusu üzerinde soykırım planlarının yapıldığı, çeşitli masa başı oyunlarıyla karanlığa gömülmeye çalışılan Kürt ulusal mücadelesinin yanında net bir şekilde saf tutarak UKKTH kayıtsız, şartsız savunulmasının gerekliliğini ısrarla bilinçlere kazınması mücadelesini verirken, Kürt ulusu üzerindeki milli baskının en amansız düşmanı olacak, Kürtler üzerinde oynanan iğrenç oyunları teşhir edecektir. Bununla birlikte, emperyalizme, komprador kapitalizme ve feodalizme karşı gelişen sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerin yanında saf tutmaktan kaçınmayacaktır.

ÖZGÜR GELECEK, sosyal kurtuluş mücadelesinin giderek kendi yerel iktidarlarını kurduğu günümüzde Demokratik Halk Devriminin daha da gelişip güçlenmesinin bu alandaki sesi olacaktır.

ÖZGÜR GELECEK, kendisinin varlık koşulu, yaşam kaynağı ve DHD önder gücü olan işçilerin, devrimimizin temel gücü, esas ordusu olan ve jandarma dipçiği altında inim inim inleyen yoksul köylülüğün, şehirlerde daha iyi yaşayabilirim umuduyla varoşlara kanarak öylece yaşamaya çalışan ve her seçim sonrası gecekondusu başına yıkılan kent yoksullarının, hergün milyarlarca liralık servet akışını para babalarına aktaran, ulaşımı, haberleşmeyi, sağlık, temizlik, eğitim hizmetini yapan, ama karşılığında ağza alınması bile utandırıcı bir ücret alan memurların, işkence görenlerin, uzun yıllardır mahpuslarda açlığa yatanların, sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadelesinde evlat acısı çekenlerin, polis jopu ve jandarma dipçiği altında eğitimini yapmaya çalışan yalın ateş gençliğin sesi ve kulağı olma azmindedir.

ÖZGÜR GELECEK, ilk sayı olmanın acemilikleri ve eksiklikleri ile sizlere ulaşıyor. Daha iyi, daha güzel bir ÖZGÜR GELECEK'i yaratmak için okuyucularımızın gazetelerine sahip çıkacaklarına, maddi-manevi destek sağlayacaklarına, yazı, fotoğraf, çizim vb. çalışmalarıyla katkıda bulunacaklarına, eleştiri ve uyarılarıyla doğru siyasal yön vereceklerine inanıyoruz. Çünkü ÖZGÜR GELECEK, sadece çalışan bir avuç insanın hakkı olamaz. Onurlucа yaşamasını bilen herkes ÖZGÜR GELECEK'e layıktır.

özgür gelecek

elinize daha sağlıklı geçsin istiyorsanız

ABONE OLUN!

ABONE BEDELİ: **Yurtiçi**
6 aylık (12 sayı) 120.000 TL
1 yıllık (24 sayı) 240.000 TL
Yurtdışı
6 aylık (12 sayı) 60 DM
1 yıllık (24 sayı) 120 DM

— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 120.000 TL/240.000 TL'yi Kemal Boztaş, T. Vakıflar Bankası Nuruosmaniye Şubesi Hesap No. 2004187 yurtiçi hesabına yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 60 DM/120 DM'yi Kemal Boztaş, T. Vakıflar Bankası Nuruosmaniye Şubesi Hesap No. 2004187 yurtdışı hesabına yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

ADI SOYADI:
ADRESİ:
ŞEHİR:
TELEFON:

İMZA

Banka makbuzunun fotokopisini
"Özgür Gelecek Gazetesi, Umut Yayımcılık Ltd. Şti. Oğul Sokak No. 16/2 Sultanahmet/İSTANBUL" adresine gönderin.

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LİMİTED ŞİRKETİ adına Sahibi ve Sorumlu Yazışleri Müdürü **Kemal Boztaş**, Genel Yayın Yönetmeni **Aydın Hanbayat**,
Yönetim Yeri: **Oğul Sokak No. 16 Sultanahmet-İSTANBUL** Tel:**516 25 38 - 516 60 20** Faks: **518 23 23**, BÜROLAR: **ANKARA** Necatibey Cad. No. 80-12 Maltepe Tel-Faks: 230 63 27, İZMİR 850. Sokak No. 31 Üçüncübeyler Yaparsoy İşhanı 5/504 Konak Tel: 41 93 09, **ÇUKUROVA** Atatürk Cad. Belediye Karşısı Çıkmaz Sokak Seven Ap. Kat 1 Daire 1 Tel: 34 78 98 Adana, **MALATYA** Turgut Temelli Cad. Barış İşhanı Kat 1 No. 72 Tel-Faks: 22 08 04, **ESKİŞEHİR** Sakarya Cad. Konya İşhanı No. 12 Daire 21 26120,
Avrupa Temsilciliği Basil Halkevi Erlen Str. 58 4057 Basel SCHWEIZ
ABONE KOŞULLARI **Yurtiçi** 6 aylık (12 sayı) 120.000 TL, 1 yıllık (24 sayı) 240.000 TL. **Yurtdışı** 6 aylık (12 sayı) 60 DM, 1 yıllık (24 sayı) 120 DM, **Yurtiçi Hesap No**: Kemal Boztaş T. Vakıflar Bankası Nuruosmaniye Şubesi Hesap No. 2004187, **Yurtdışı Hesap No:** Kemal Boztaş T. Vakıflar Bankası Nuruosmaniye Şubesi Hesap No. 4004188
Ofset Baskıya Hazırlık: UMUT YAYIMCİLİK, **Basıldığı Yer**: AYDINLAR MATBAACILIK

www.partizanarsiv.net

"Tam Hak Eşitliği" her ulusun vazgeçilmez hakkıdır

Abdullah Öcalan'ın tek taraflı "ateşkes" çağrısı yapması ülkenin gündemini tamamen meşgul eder bir niteliğe büründü. Özellikle "birinci cumhuriyet"ten umudunu kesmiş "ikinci cumhuriyet"ci kalemşörlerin romantik bir müziğin kulağa hoş gelen, melodileri gibi döktürdükleri inciler, bunların ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında düştükleri aczin resmi niteliğindedir. Şahinler kanadının ise, içine girdikleri çıkmazdan dolayı mezarlıktan geçerken korkudan ıslık çalar gibi "terörle pazarlık yapılmaz" vb. nitelikli açıklamalar yapması tamamen iki yüzlülüklerini ifade etmektedir. Çünkü bu tür açıklamaların yapıldığı saatlerde jandarma genel komutanı orgeneral Aydın İlter Kürdistan Demokrat Partisi lideri Mesut Barzani ile Apo'nun son çağrısı üzerine görüşmeler yapıyordu. Yıllardır kanla boğmaya çalıştıkları ulusal kurtuluş mücadelesini şimdi de masa başı oyunlarıyla boğmaya çalışıyorlar. Ulusal hareketin burjuva önderlikli niteliğinden faydalanarak bir çırpıda binlerce devrimcinin kanlarıyla yaratılan kazanımları yok etmeye çalışıyorlar. Abdullah Öcalan da TC'nin bu yönünü iyi bildiği için çağrısına "ancak Şeyh Sait olmak istemem" uyarısını da ekleme ihtiyacını duyuyor.

Aslında bu girişimler eskiye dayanmaktadır. MIT denetimindeki burjuva basınından bazı "saygın" gazetecilerin çantalarındaki dökümanlarla Bekaa vadisine gidiş gelişleri son yıllarda sıklaşmıştı. 1991 yılında da Abdullah Öcalan benzeri açıklamalar yapmış, ancak basit bir "taktik" olarak geçiştirilmişti. Yine 1991 yılındaki genel seçimlerde HEP aracılığıyla SHP'nin desteklenmesi bugün varılan politikanın ilk verileriydi. Bugün olduğu gibi o günlerde de proletarya partisi bu politikaların yanlışlığına ve tehlikesine dikkat çekmişti. Ancak ulusal hareket önderliği başta olmak üzere, tüm devrimci çevreler bu uyarılara kulak asmamışlardı. Rahatlıkla söylenebilirki, yaşanan süreç tamamen komünistleri doğrulamaktadır. Diplomasi adı altında mücadelenin radikal yönünün törpülenmesi tamamen önderliği zaafı olarak değerlendirmelidir. Abdullah Öcalan'ın son açıklamarından da anlaşıldığına göre son "silah bırakma" kararı da demokratik olmayan yöntemlerle alınmıştır. Apo'nun "barış" çağrısı yaptığı saatlerde PKK gerillaları önemli saldırılarda bulunuyorlardı. Bu durum başlı başına Apo'nun son kararını her zamanki gibi tek başına alıp örgüte dayattığını göstermektedir.

Hakim sınıflar cephesi ise, tamamen iğrenç sahtekarlıklarla doludur. Kuruluşundan günümüze çalkantılı bir iktisadi ve siyasi buhranların pençesinden kurtulamayan Türk devletinin, emperyalist mali sermayenin biçtiği elbiseleri bir parmak işaretiyle apar topar giyen, uşaklığından ve sadakatinden en ufak bir pürüz dahi çıkarmayan yöneticileri, uyguladıkları politikalarla emperyalistlerin piyonu olmaktan öteye gidememişlerdir.

Hoş bir seda olarak kulakları tırmalayan koalisyon hükümetinin "demokratikleşme" "şeffaflaşma", "reform vaadi" daha ilk günlerinde tüyleri ürpertmeye başladı. TC. tarihi boyunca ne kadar kuru vaadlerde bulunulmuşsa, bu vaadleri koyu ve azgın baskı ve zulüm takip etmiştir. Düzenin iki yüzlü siyasi sahtekarlığını görmeyip, kitleleri ümitlendirmeyi ihmal etmeyen sözüm ona bazı devrimciler dahi "kurtar bizi baba" nidalarının ayyuka çıktığı, modern (!) paşaların iğrenç gülüşleri umutları sadece suya düşürmekle kalmadı, bütün beklentileri de hüsranla sonuçlandırdı. Mevcut tablo emekçiler için vahim olsa da içinde olumlu bir yön taşımaktadır. Bu yön, egemen sınıfların gerçek yüzlerini kendi pratikleriyle sergileyip teşhir olmaları ve emekçi halkımızın gerçek kurtuluşunu kır merkezli kızıl kasırgalarda saklı olduğu gerçeğinin daha çok bilince çıkarılmasıdır. Sınır ötesi operasyonun hemen ardında devlet terörünün kamuflesi için adına "iç harekat" denilen ve Kürdistanda köylülerin göçe zorlanması, evlerin yerle bir edilmesi, ormanların yakılması, genç kızlara ve kadınlara tecavüz edilmesi, 70'lik dedelerin dahi "terörist" ilan edilerek kurşunlanması vb. akıllara durgunluk verecek toplu saldırılar başlatıldı. Devrimci demokratik muhalefetin hedeflendiği saldırılar yeniymiş gibi bir hava yaratılarak psikolojik üstünlük sağlanmaya çalışıldı. 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğünün iriliufaklı tüm muhalefet odaklarını önemli ölçüde susturduğu dönemde de bugünkü saldırılara benzer saldırılar adeta yaşamın bir parçası haline gelmişti. 12 eylül faşist cuntasına karşı, muhalefet odağı durumundaki TKP/ML'ye yönelik '81 yılında başlatılan ve yılda iki kez tekrarlanan saldırılarda da bu yöntemler kullanılmaktayıdı. Kayseri hava indirme tugayı ve Bolu dağ komandolarıyla yapılan "iç harekat"lar TKP/ML'nin imhasına yetmediği gibi TKP/ML'nin gelişip güçlenmesine engel olamadı. Bugün değişen nedir? Değişen sadece ve sadece bu katliamların sivil paşalarca boyutlandırılarak hayata geçirilmesidir.

Günümüzde tüm burjuva önderlikli ulusal hareketlerin değişmeyen ortak bir yazgıları vardır. Ulusal mücadelenin egemen ulus burjuvazisine alternatif bir güç olma niteliğine büründükten sonra bazı reformist taleplerle "tam bağımsızlık" ve "tam hak eşitliği" talebinden vazgeçmeleridir.

Kürtlerin ve tüm ortadoğu halklarının yeniden diriliş günü olan her 21 Mart Newroz bayramının öncesinde saldırıların zemini hazırlanmaktadır. "Mehmetcik" basının yarattığı asparagas habercilik anlayışının sınırsızlığından yararlanan egemen güçler, kitle katliamlarının nasıl yapıldığını herkese gösterircesine hayata geçirmektedirler. Her 21 Mart öncesinde "PKK topyekün saldıracak", "Newroz kanlı geçecek," "Ayaklanacaklar" vb. manşetler basında öne çıkar. Saldırı zemini oluşturduktan sonra da yüzlerce insanın ölümüne neden olan katliamlar yapılır. Ulusal hareketin önderliği ise, bu politikaya, karşı ustaca taktikler üretmediği ve yarım ağızla ayaklanma tehditleri savurduğu bir ortamda egemenler daha rahat hareket etme olanağını yakalayıp ustaca yararlandılar. Uşak basının açıklamaları ve tertiplenen oyunların boşa çıkartılması gerekirken ayaklanmanın olgunlaştığında sözedilmeye başlanılmıştı. Ama 1992 Newroz'u göstermiştir ki, halkın kendisini silahla savunması dışında ayaklanma denilebilecek herhangi bir olgu gündeme gelmedi. Ulusal hareketin sınıf karakterinin kaygan zeminde olması, ve ayaklanma tehdidiyle egemenleri siyasi pazarlığa oturtmak için ulusal potansiyelin kullanılması gibi önemli iki dezavantajı kullanarak egemenler savaşta göreceli psikolojik bir üstünlük sağladılar. Bütün bunların yanısıra ayaklanma anlayışının içi boşaltılarak sadece blöf derekesine düşürülmüştür. Oysa kı yarı sömürge ve sömürge ülkelerde silahlı ayaklanma halk savaşının son aşamasının son dönemlerinde (sözünü ettiğimiz toplu ayaklanmadır) başvurulması gereken bir mücadele taktiğidir. Proletarya partisi önderliğinde kırlardan başlayarak adım adım inşa edilen halk iktidarının büyük şehirlerde de yaşam bulması gerçekten de savaşın son anlarında bir ayaklanmayı zorunlu kılmaktadır. Ancak ulusal hareketin pragmatist anlayışı yaşanan tecrübelerin bilince çıkarılması önünde engel olmaya devam ediyor.

"Herkes bayramını hür bir şekilde kutlamalıdır "sözünün tekrarlandığı günümüzde de "barış" şarkıları eşitliğinde Kürt soykırımı devam etmektedir. Newroz'da onlarca kişinin katledilmesi, yüzlercesinin yaralanması ve binlerce insanın gözaltına alınıp işkenceden geçirilmesi ırkçı politikanın hızından hiçbir şey kaybetmediğini gösteriyor. Önderlerin "silahları bırakırız" diye açıklamalar yaptığı bir ortamda Cizreli genç bir esnafın gazetecilere "70 yıllık devlet politikası değişir mi" diye söze girip, PKK önderi Abdullah Öcalan'ın basın toplantısının özel bir TV kanalından yayımlanacağı saatte Botan bölgesinde elektiriklerin kesilmesini örnek göstererek: "Aha seyretmeyelim diye ışığımızı kesiyorlar. Ondan sonra neyi düzeltecekler. Bütün dünyanın seyrettiğini bize çok görüyorlar." Ayrıca zamanında koalisyon hükümetine çok güvendiklerini belirterek sözlerini şöyle bitirmesi bazılarının kulakların tırmalamalıdır. "İşte Demirel'le İnönü geldiğinde, herşey düzeldi dedik de ne oldu. Söz vermediler mi? Meydana birlikte çıkıp kendilerini bize alkışlattırmadılar mı? Çekip gittiler ne oldu. Daha fazla kan, daha fazla baskı..." Gerçek olguları görüp doğru bir değerlendirme de bulunmak için fazla teorisyen olmayı gerektirmiyor. Cizreli genç esnafın söyledikleri "önder" diye sahneye çıkan birçok insanın değerlendirmelerinden çok daha gerçekçi ve çok daha öğreticidir.

Günümüzde tüm burjuva önderlikli ulusal hareketlerin değişmeyen ortak bir yazgıları vardır. Ulusal mücadelenin boyutlanarak egemen ulus burjuvazisine karşı alternatif bir güç olma niteliğine büründükten sonra bazı reformist taleplerle "tam bağımsızlık" ve "tam hak eşitliği" talebinden vazgeçmeleridir. Bu yazgı bugün tüm Kürdistan'ı kaplamış durumdadır. Daha dün ulusal hain olarak değerlendirilen "önderlerle' kol kola girilerek TC ile masaya oturma yolunu aramaları ilginçtir. Özellikle her ulusun, halkın, insanın en demokratik hakkı olan "hak eşitliği"nden vazgeçip "biraz eşitlik istiyoruz" demek bir ulus için onur kırıcıdır. Dünyadaki her ulus "biraz" değil tam hak eşitliğine sahip ve layiktir.

Ulusal kurtuluş mücadelesinin bu noktaya gelmesi istenilmeyen bir olgudur. Demokratik halk devriminin doğal mütefiği durumunda olan önemli bir kurtuluş mücadelesinin rotasını reformizme kırması proletarya ve öncüsü için kayıptır. Bu gerçek bir kez daha göstermiştir ki; Kürdistan'da sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesi tüm ağırlığıyla proletarya ve partisinin omuzlarında durmaktadır. Kürdistan'da güncelliği yakalayan faaliyetin sergilenmesi ve varolan faaliyetin yaygınlaştırılıp boyutlandırılması proletarya partisi için yakıcı bir görev olarak durmaktadır. Bugün radikal mücadelenin yaşamda yarattığı aktivitenin bilinciyle ulusal mücadelenin sınıfsal mücadeleyle iç içeliği sağlanarak, gerek ulusal baskıların, gerekse sınıfsal baskıların kırılacağı demokratik halk devriminin yakıcılığı bilinçlere taşınmaldır.

Hain denilen Talabani vasıtasıyla Kürt ulusal sorunu pazarlık masasında. Ama Cizreli genç bir esnafın söylediği şu sözler herkesi düşündürmelidir. "70 yıllık devlet politikası değişir mi?.. İşte Demirel'le İnönü geldiğinde herşey düzeldi dedik de ne oldu! Söz vermediler mi? Meydana birlikte çıkıp kendilerini bize alkışlatmadılar mı? Çekip gittiler ne oldu? Daha fazla kan, daha fazla baskı..."

www.partizanarsiv.net

Newroz piroz be! / Newroz'unuz kutlu olsun!

Haber Merkezi- Newroz'a bu yıl yerli basın, yabancı basın ve insan hakları örgütleri oldukça ilgi gösterdiler. Özellikle burjuva basını PKK'nın tek yanlı ateşkesinden ihlam alarak "acabalı" olasılıkları kurcalayıp durdu. Newroz'un ertesi gün bütün boyalı basın derin bir of çekti: "Newroz kansız geçmişti. PKK sözünün eriydi". Değişenin PKK'mı, devlet mi? olduğunun tartışmasına girilmedi bile.

Newroz 93'te partilere salon kutlamaları mitinglerden daha cazip geldi. HEP Newroz'u kapalı salon şenlikleriyle geçirdi. Kürdistan'da, İstanbul, İzmir, adana, Mersin gibi büyük şehirlerde halk yine de sokaklara çıktı. Polisin tavrı bölgelere göre değişti. Ama devletin Newroz'u evcilleştirme politikaları her yerde belirgin bir biçimde görüldü.

Diyarbakır: Kentte kepenkler kapalıydı. Kentin çeşitli yerlerinde ateşler yakıldı, topluca halaylar çekildi. HEP milletvekilleri il binalarının önünde halay çektiler. Olağan Üstü Hal Bölge Valisi Ünal Erkan'da beklenen sükûnet ve şirinlik ortamına uyarak halkla halay çekti, çocuklara ne "baba adam" olduğunu göstermek için hediyeler dağıttı.

Cizre: Cizre'de Diyarbakır'daki hoş görüsü (!) yoktu. Halk panzerlerden gelen "Evlerinize girin bu sokaklar devletin, sizin değil" uyarıları ile karşılaştı. Halka ateş açıldı. 40'a yakın gözaltı oldu.

Dersim: Dersim'de üçbine yakın insan eski top sahasında ateş yakıp türküler söyledi. Topluluk daha sonra Dersim şehir merkezine doğru yürüdü ve sloganlar attı. Polis kitleye coplarla saldırdı. Saldırıda 5 kişi yaralandı 15 kişi gözaltına alındı.

Diğer şehirler: Van'da kutlamalar olaysız geçerken, Ağrı'da 60 gözaltı oldu. Batman'da Petrol-İş şubesi 3 kişinin katıldığı bir şenlik düzenledi.

İstanbul: İstanbul'da Newroz Gaziosmanpaşa, Bayrampaşa, İkitelli, Sultan Çiftliği, Çemberlitaş, Maltepe, Güngören, Kağıthane, Alibey Köy, Tuzla ve Kartal'da polisin saldırılarına rağmen kitlesel kutlandı.

Sultan Çiftliğin'de Jandarmanın saldırısı sonucu beş kişi yaralandı, 15 gözaltı oldu. İP Avcılar'da, HEP Abdi İpekçi Spor Salonu'nda kutladı.

Tuzla: TKP/ML-TİKKO, TKIH, TDKP Tuzla'da eylem birliği temelinde ortak bir Newroz kutlaması yaptılar. Gruplar Tuzla Aydınköy merkezinde toplandılar. Her grup kendi pankartını açtı. Başlangıçta jandarmanın müdahale etmediği yürüyüşe 70-80 kişi katılırken, yürüyüşte, enternasyonalist devrimci Barbara Anna Kistler için kuşlama yapıldı.

Göstericiler jandarmanın müdahale isteğine rağmen gözaltı olmadan dağıldı.

HEP Şenliği: İstanbul il teşkilatı Newroz'u Abdi ipekçi Spor Salonu'nda düzenlediği bir geceyle kutladı. Gece, gençlerin ellerinde meşaleler, Newroz müziği eşliğinde yürüyüşleriyle başladı. Salonda on beş bin kadar bir topluluk vardı ve oldukça heyecanlıydılar. Daha program başlamadan sloganlar atılmaya başlandı. HEP Genel Başkanı Ahmet Türk'ün, "Newroz'un olaysız geçmesi ve kardeşçe kutlanmasını, barış için atılmış önemli bir adım" olarak nitelediği konuşması, sloganlarla sık sık kesildi:

"Vur Gerilla Vur!", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak!", "Biji Newroz", "Newroz İsyandır, isyan Meşrudur!", "Ağa-Patron Devletini Yıkacağız!", "İktidar Namlunun Ucundadır" gibi sloganlar gece boyunca hiç eksik olmadı. Kitleler kültürel programı ve diğer konuşmaları da sloganlarla keserek "ağır barış havasına" olan tepkilerini dile getirdiler. Sloganlar değişik grupların karşılıklı gösterisi biçiminde sürdü.

Mezopotamya Kültür Merkezi Çocuk Korosu'nun konseri sırasında salona PKK bayrakları ve Apo'nun resimiyle inen bir grup gösterici de salonda koşmaya başladılar. Bu arada organizasyon komitesi slogan atanları ve bayrak açanları uyardı.

Wange Welat ve Ferhat Tunç'un şarkılarıyla süren Newroz şenliği programı, halk oyunları gösterisiyle son buldu.

Adana- Adana'nın Dağlıoğlu, Gülbahçesi, Yenibey, Obalar ve Şehit Erkut Erboy mahallerinde Newroz kutlandı. Dağlıoğlu Mahallesinde, kitlenin üzerine polis tarafından ateş açıldı, panzer sürüldü. Ramazan Çetin isimli 15-16 yaşlarında bir genç öldürüldü. Ayrıca, yine aynı mahalleden bir kadın panzer altında kaldı. 22 Mart'ta, ÖZDEP'te HEP heyeti yaptığı açıklamada; Adana valisi ve emniyet müdürünü "Personaj Nan Grata" (istenmeyen şahıs) ilan ederek, "Tüm ülkede barış içinde kutlanan Newroz, Adana ve İstanbul'da kanlı geçmiştir. Adana Valisi ve Emniyet Müdürü, Newroz'u provoka ettiler." dedi. Çok sayıda yaralı ve gözaltı olduğu söylendi. Saptanan yaralıların 118 civarında olduğu ve bunların 8'inin silahla ağır bir biçimde yaralandığı açıklandı.

Elazığ- 21 Mart saat 14.00'de tesbit edilen kutlama alanlarına gidildi. Bunlar Fevzi Çakmak ve Yıldız bağları mahalleleri idi.

Her iki bölgede de ateşler yakılıp, saygı duruşu yapıldıktan sonra, günün anlamını belirten metinler okundu. Daha sonra davul-zurna eşliğinde halaylar çekildi. Kutlama boyunca, günün anlamını belirleyen sloganlar atıldı. Saz çalınıp marşlar söylendi.

Günün anlamı ile ilgili sloganlar dışında, Devrimci Sol Güçler 5-10 kişiyle kitleden kopuk, "Halkız, Haklıyız, Kazanacağız" sloganını atmaktan geri durmadılar. Eylem komitesinin pankart ve döviz açmama kararına rağmen, 3-4 tane döviz çıkarıp, kitlenin önüne geçerek, adeta poz verircesine dövizleri açıp, acele bir şekilde fotoğrafladıktan sonra ateşe attılar. Bize göre bu hareket, kitleye karşı saygısızlık, kendilerini de teşhir etmekten öteye gitmedi. Ve herşeyi kendilerine maletmekten başka bir şey değildi. Her iki bölgede de 500-700 kişilik kitle, bu yapılanlardan rahatsız olmasına rağmen, bunlarla aynı hataya düşmemek için elinden gelen tüm çabayı sarfetti.

TC'nin tüm önlemlerine rağmen herhangi bir olay çıkmadan 3 saat süren kutlamalar sonucunda, son bir kez daha sloganları atan kitle sakin bir şekilde dağıldı.

Mersin: Newroz Mersin'de kitlesel kutlandı. Yenipazar mahallesinde 6 bin kişi bir araya geldi ve Kürdistan bayrağının renklerinden oluşan eşarpları birbirine bağlayarak halay çektiler.

Alsancak mahallesinde ise 700'e yakın kişi ateş yakıp, halay çektiler.

Newroz'un özünü çarpıtanlara karşı meydanlar Kürtçe sloganlarla inletildi, ateşlerle ışıklara boğuldu, halaylarla coşturuldu.

İzmir'in tepelerinde Newroz ateşleri yandı

İZMİR, **Özgür Gelecek**— İzmir'de Newroz'un yaklaşmasıyla İnsan Hakları Derneği İzmir Şubesi kutlamaların gerçekleşebileceği semtlerde gözlemci heyeti bulundurma kararı aldı. Gözlemci heyetinde, yönetim kurulundan, avukatlardan ve doktorlardan birer kişi bulunuyordu. Bu heyetler Newroz şenliklerinin düzenlendiği semtlerde şenlik bitimine kadar görev yaptı.

İzmir'de ilk gelişme 21 Mart saat 12'de Eski Çamlık son durağında başladı. 100 kişilik bir grup alanda toplanınca çevik kuvvet geniş bir güvenlik önlemi aldı. Şenliğin sonuna doğru özellikle 10-13 yaşlarındaki çocukların slogan atması üzerine polis tüm sokakları kalkanlarıyla kapatıp engelleme yoluna gitti. Yaşanan gerginliği İnsan Hakları Derneği gözlemci heyeti devreye girerek giderdi. Kutlama 22:45 de olaysız sona erdi.

Kadifekale'de ise geçen yılkı durumu gözönüne alarak TC olağanüstü bir önlem almıştı. Saat 13:30'da Newroz Ateşi yakılmaya başlandı. Polis hemen müdahale edip ateşi söndürerek 9 kişiyi gözaltına aldı. Gözlemci heyeti duruma müdahale ederek gözaltına alınanları serbest bıraktı. Newroz ateşi tekrar yakıldı. 1000 kişiyle başlayan şenlik 3000 kişiye ulaştı. Davul zurna eşliğinde halaylar çekilip marşlar söylendi. Şenlik 22:00 de olaysız bir şekilde sona erdi.

Gümüşpala semtinde Newroz kutlamaları öğle saatlerinde başlayıp saat 18:00'de sona erdi. Polis müdahalesi olmadığı için her hangi bir olay çıkmadı

Yamanlar'da Newroz kutlamaları 18 Mart'ta öğle saatlerinde başladı. 150 kişilik bir grup alana girerken polis kuşatmasıyla karşı karşıya geldi. Kuşatmaya rağmen alana girmek isteyen kitleye polis coplarla saldırdı. 44 kişi gözaltına alındı. Bir kişi serbest bırakılıp diğerleri tutuklandı. 21 Mart'ta akşama doğru tekrar Newroz ateşi yakıldı. Bu kez 1500 dolayında katılma vardı. Polis saldırısı olmadı, şenlik olaysız bitirildi.

Turgutlu'da izin alınarak kutlanan Newroz'a polis müdahale edip kitleyi dağıtmak istedi. Bu arada 20 kişi yaralandı. Bunlardan biri kurşun yarası almıştı. Hastaneye kaldırıldı. Dağıtılan göstericiler tekrar toplanarak kutlamalara devam etti.

Menemen'de de 200-250 kişinin katıldığı bir kutlama yapıldı. Yakılan ateş etrafında toplanan insanlar halay çekip türkü söyleyerek Newroz'u kutladı.

Narlıbahçe ilçesinde saat 19:00'da 250 kişilik grubun meydanda toplanmasıyla başlayan Newroz Kutlaması 20:30'a kadar sürdü. Kutlama süresince yakılan ateş çevresinde halaylar çekildi. Bu arada kutlama alanına devrimci grupların pankartları asıldı. Asılan pankartlardan sonra polis kitleyi çembere alıp pankartları indirmek istedi. Topluluk polisin çemberini kırarak kutlamaya devam etti. Polis de pankartları indirdikten sonra kenara çekilip etkinliği izlemekle yetindi.

Newroz'la ilgili konuşmalar yapılırken alanda DDSB'nin Newroz özel sayısı dağıtıldı. Kitle saygı duruşundan sonra "Biji Newroz", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Devrim ve Sosyalizm", "Marx, Lenin, Mao Önderimiz İbo Savaşıyor TİKKO", "Gençler Dağlara Partizan İktidara" sloganları atılırken sokak aralarına doğru yürüyen kitle dağıldı.

Cennetçeşme semtinde de 150 kişinin katılımıyla gerçekleşen kutlama olaysız sona erdi.

Ayrıca HEP'in düzenlemiş olduğu şenlik Ekici Over Salonunda yaklaşık 4-5 bin kişinin katıldığı coşkulu ve güzel bir programla kutlandı.

Newroz salonlarda

ANKARA, **Özgür Gelecek**— Özgürlük ve mücadele günü olan 21 Mart HEP'in organize ettiği bir şenlikle Altınköşk Düğün Salonunda kutlandı.

HEP il başkanı bir açılış konuşması yaptı. Alanlarda kutlamayı arzu ettikleri halde devletin Newroz'u salonlara soktuğunu söyleyerek tüm halkın bayramını kutladı. Koma Serhat'ın coşkulu müziğinden sonra Canşenliği Tiyatro Topluluğu Newroz'un doğuşunu canlandırdı. Amed Kültür Merkezi Amed (Diyarbakır) yöresi folklor ekibi sahneye çıktı. Folklorcular Mit-Hizbukontra-korucu ile halkın çelişkisini de canlandırdılar.

Koma Mezra Botan'dan sonra gösterilen slaytlar kitleyi coşturdu. Günün en şirin ve anlamlı gösterisi Mezopotamya Kültür Merkezi'nin çocuk korosuydu. Yöresel kıyafetler giyen çocuklar Kürtçe, Türkçe şarkılar söylediler. Kürt bayrağını simgeleyen sarı kırmızı yeşil renklerin bir arada bulunması yasaklanınca analar çocuklarına bu renklerde kazaklar giydirmişler, kızlar kurdaleler bağlamışlardı. Salonda bir an Kürdistan bayrağı çıkartılınca polis almak istedi. HEP yetkilileri duruma elkoydu ve o anda bayrağı vermedi.

Kamu Sendikaları ve Demokratik Kitle Örgütler mesaj göndererek tüm halkın Newroz bayramını kutladılar.

16 Mart'tan başlayan Ankara polisinin Kürt avı nedeniyle 60 kişiden fazla Kürt genci Newroz günü Ankara emniyetindeydi.

İzmir'li öğrencilerden ortak coşku yürüyüşü

İZMİR, Özgür Gelecek- Ege ve Dokuz Eylül üniversitelerinden devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilerin; "16 Mart Katliamlarına Lanet ve Newroz'a Coşku Yürüyüşü", yapılan saldırıya karşın gençliğin mücadelesine güç kattı.

Ege Üniversitesi Kampüsünde Yurtlardan Ziraat Fakültesine kadar uzun bir yol kat ederek slogan atan öğrenciler, burada forum yapıldı. Forumda, "Zulme Karşı Başkaldırı Meşrudur-Biji Newroz", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" pankartları altında faşizmi ve emperyalizmi lanetleyen konuşmalar yapıldı. Bu sırada provakasyon peşinde olan polisin fotoğraf çektiğini tespit eden öğrenciler, tavır alıp teşhir ettiler. 350-400 kadar öğrencinin katıldığı forum başarıyla sonuçlandı. Daha sonra eylemden çıkıp açlık grevindeki özgürlük tutsaklarına destek vermek için İHD'ye gitme çağrısı yapıldı. Topluca Belediye otobüslerine binen öğrenciler, sivil ve çevik polis barikatıyla karşılaştılar. Haydutça yol kesen faşist güçler 40 kadar öğrenciye cop, tekme ve küfürle saldırarak gözaltına aldı.

ODTÜ'de kutlamalar, anmalar

ODTÜ'de 5 Mart'ta katliamları kınamak için yapılan yürüyüşten sonra asker-sivil faşist rektörlük üçlüsünün saldırılarını püskürten devrimci-demokrat öğrencilerin hareketliliği sürüyor. ODTÜ öğrencileri Newroz'un tatile denk gelmesi sebebiyle İstanbul Üniversitesi ve Halepçe katliamı anmaları ile Newroz kutlamasını birleştirdiler. Eylemler 300 kişinin katıldığı bir forumla başladı. Saygı duruşundan sonra YDG'li bir öğrenci Halepçe'yi ve tüm katliamları lanetleyen bir konuşma yaptı. Forumun ardından yürüyüşe geçildi. YDG'nin "Halepçe'yi Lanetliyoruz!", "Zulmün Dağlarını Eriten Newroz Ateşini Körükle!" yazılı bir pankartla katıldığı yürüyüş sloganlar eşliğinde sürdürüldü ve matematik bölümü binasının önünde bitirildi. Burada molotoflarla Newroz ateşi yakıldı, halay çekildi.

www.partizanarsiv.net

Cinayet şebekeleri İstanbul'u yine kana buladı

6 Mart 1993 günü, gözü dönmüş ölüm makinaları yine kan kustular. Polis İstanbul-Kartal Esentepe'de sağ olarak yakaladığı 5 Devrimci-Sol savaşçısını ağır silahlar ve yangın bombalarıyla delik deşik ederek öldürdü. Bedri YAĞAN, Gülcan ÖZGÜR, Menekşe MERAL, Rıfat ve Asiye Fatma KASAP'ın sağ ele geçirilip sonradan öldürüldüğü o kadar belliydi ki Cumhuriyet Gazetesi'nin "Olayların Ardındaki Gerçek" sütununda: "... yargısız infaz kuşkusunu düşüncelerden silmek zorundayız. Oysa bu kuşku baskın operasyondan sonra çekilen fotoğraflardan bile yansımaktadır" sözleriyle burjuva basının ağzından bile itiraf ediliyordu.

YENİ BİR İNFAZ SENARYOSU DAHA

Katliamı duyan devrimci-demokrat çevrelerin de ilk yorumu yeni bir yargısız infaz olduğuydu. Çünkü terörle mücadele şubesi son üç yılda ev baskınlarında sınır tanımaz bir vahşetle tam 102 devrimciyi böyle katletmişti. Polis birçok katliamda öldürdüğü devrimcilerin yanlarına silah koymuş, sağı solu dağıtmış, duvarları rast gele kurşunlamış ve çatışma çıktı yalanıyla suçlarını örtbas etmeye çalışmıştı. Herkesin gördüğü ve algıladığı bu bariz cinayetler ANTİ TERÖR YASASI'nın koruması altındaki katillerce gerçekleştirilmişti.

Bedri Yağan ve arkadaşlarının evde mi yoksa dışarda mı yakalandığını bilemiyoruz. ama sağ yakalandıkları, bir süre işkence gördükleri (vücutlarındaki kırıklar bunu gösteriyor) ve savunmasız bir konumdayken öldürüldükleri çok açıktı. Polis her ne kadar 5 devrimciyi kapıyı kırarak ve çatışarak öldürdüğünü söylüyorsa da, kapıda iki kurşun deliği dışında hiçbir hasar yoktu. Polis evin camlarını da olaydan çok sonra gazetecilerin gözü önünde kırıyordu. Cumhuriyet gazetesinin sorularını yanıtlayan polis: "kapıyı kırmak ille de parçalamak anlamına gelmiyor. Bir kapının kilidi bozulabilir, dili kayabilir; Camları da patlayan kalorifer borusundan dolayı içerisini kaplayan buhar çıksın diye kırıldı" gibi inandırıcı olmayan yalanlar söylüyordu. Cesetlerdeki yanıklar ve silahların duruş biçimini açıklayamıyorlardı.

Dahası otopsi raporları kuşkuya yer bırakmayacak kanıtlarla doluydu: Gülcan Özgür'de kafatası, kaburga ve radius kemiklerinde kırıklar, iç organ ve büyük damar delinmesinden gelişen iç kanama-beyin kanaması ve beyin doku harabiyeti tespit ediliyor ve cesette mermi çekirdeği bulunamıyordu. Bedri Yağan'da ise, kırık, mütefarik beyin harabiyeti, kalp, büyük damar ve iç organ delinmesinden meydana gelen iç kanama tespit ediliyordu. Teşhise katılan Halkın Hukuk bürosu avukatları da, cesetler üzerindeki kurşunların belden yukarı ve öldürücü mahiyelere isabet ettiğini, operasyonda ağır silahlar ve yangın bombası kullanılmış olduğunu belirterek cesetlerdeki yanıkların birinci dereceden ve öldürücü olduğuna dikkat çekiyorlardı.

Operasyonda Kasap çiftinin çocukları 6 aylık Sabahat ve 3 yaşındaki Özgür sağ olarak kurtuluyor ve Darülaceze'ye teslim ediliyordu. Burjuva basını çocukları hemen TERÖR YETİMLERİ olarak lanse ediyordu. Yufka yürekli içişleri bakanı çocukların sağlık durumuyla yakından ilgileniyordu. Necdet Menzir ise çocuklardan fena halde rahatsız olmuştu; "O çocuklarla ilgili nedense dün akşamdan beri gereksiz bir baskı var. Çocukların ilgilenilecek bir tarafı yok. Polisin buradaki büyük başarısını görün" diyerek gazetecilere çatıyordu. Polis kamuoyunun dikkatini dağıtmak için ertesi gün büyük bir silah deposu ele geçirdiğini açıklıyordu.

Gün geçmiyorki, "ölü ele geçirildiler" lafını televizyondan duymayalım. 'Hücre evi' basılıyor, 'terörist' 'ölü ele geçiriliyor!' Kartal Esentepe'de beş devrimci katledilirken polis senaryoları gazetelerin sayfalarını dolduruyor. Sonra, 'YANIT BEKLEYEN SORULAR' soruluyordu. Kartal tüm devrimci demokrat çevreleri yasa boğarken, Bahçelievler'de 'ölü ele geçirilenler' oluyordu. Üç devrimcinin katlini yazıyordu, gazeteler... YANIT BEKLEYEN SORULAR!...

Bedri Yağan ve Gülcan Özgür toprağa verildi

Haber Merkezi- Kartal-Esentepe operasyonunda öldürülen Menekşe Meral'in cenazesi Bandırma'da toprağa verildi. Rıfat Kasap Rize'de, eşi Asiye Kasap ise Beykoz-Tokatlıköy mezarlığında toprağa verildi.

Bedri Yağan ve Gülcan Özgür için 9 Mart günü Topkapı-Kozlu mezarlığında 150 kişilik bir topluluğun katılımıyla bir cenaze töreni düzenlendi. Aileler ve topluluk mezarları karanfillerle donattılar. "Yaşasın devrim şehitleri", "Kahrolsun faşizm yaşasın mücadelemiz", "Faşizmi döktüğü kanda Boğacağız" sloganları atıldıktan sonra saygı duruşu yapıldı. Hemen ardından, katliamlarla devrimci mücadelenin boğulamayacağı, süreceğini vurgulayan bir konuşma yapıldı."Faşist katillerden hesap soracağız" sloganından sonra devrim andı içilerek: "Kahrolsun faşist diktatörlük!', "Baskılar bizleri yıldıramaz!", "Yargısız infazlara son!" sloganlarıyla cenaze töreni sona erdi.

Bahçelievler katliamı

Haber Merkezi- İstanbul 24 Mart'ta yeni katliam haberleriyle sarsıldı. Bahçelievler'de Menzir'in cinayet şebekesi üç Devrimci Sol savaşçısını katletti. İbrahim Yalçın Arıkan, Avni Turan ve Recai Dinçel polisin yeni bir senaryosu gereği öldürüldüler.

Burjuva gazeteleri polisin masum olduğunu kanıtlamak için özel çaba harcadılar. Hürriyet "Tam 174 kez tezlim ol" çağrısı yapıldı" başlığı atıyordu. Ortalık durulduktan sonra, bu operasyonun da yargısız infaz olduğu ortaya çıktı. Halkın Hukuk Bürosu avukatları yaptıkları açıklamada: "Bütün cesetlerde ortak yapılan inceleme de, ölü katılıklarında farklılıklar olduğu (farklı saatlerde ölmüş olabilecekleri) iki ceset üzerinde öldükten sonra silah sıkıldığını, Recai Dinçel'in arkadan tarandığı ve kurşunların önemli bir kısmının öldükten sonra atılmış olduğu anlaşılıyor" denildi. Recai Dinçel'e 30, Avni Turan'a 20'ye yakın, İbrahim Yalçın Arıkan'a ise en az 25 kurşun sıkıldığı da otopside saptanıyordu.

Polis çatışmanın 4,5 saat sürdüğünü söylüyordu ama polis içeri alındığında cesetlerin yanında sadece 1 kaleşnikof, 2 tabanca bulunmuştu.

Bütün bu vahşete rağmen İçişleri Bakanı yine polisin yargısız infaz yapmayacağını açıklıyordu

Zorun niteliği ve devrimci yöntem

Hiç kuşku yoktur ki yeni toplumu yönetecek olan proletarya önderliğindeki halkın örgütlü zor'udur; zor olmadan eski toplumun yıkılıp yeni toplumun inşaası mümkün değildir.

Sözünü ettiğimiz bu zor, sömürücü egemen sınıfların halka uyguladıkları zor değil, karşı zordur.

Faşist zor'la karşı devrimci zor'u uygulamak tarihsel görevimizle yüzyüze kalan proletarya ve emekçiler halk sınıf ve tabakaları arasındaki çelişkilerde bir kuyumcu titizliğiyle zor'dan kaçınıp, barışçı anlayış ve dostluk duygularıyla Sorunlarını çözmeye çalışırlar. Bu doğru anlayış, günlük çıkarcı bir anlayış değil tarihsel, stratejik bir anlayıştır. Tarihi yazmak, geleceği yaratmak ancak böyle mümkündür. Halka karşı uygulanan zor ancak geçici zaferler sağlayabilir. Bu zor egemenler adına değilde, halk adına uygulandığında da sonuç böyle olacaktır; geçici başarı! Ancak bu başarının (!) diyeti de en az o kadar fazla olacak; egemen sınıfların düzenlerini sürdürmelirine hizmet edecektir.

Halk güçleri birbirine girdiğinde düşman bulunmaz bir fırsat yakalamış olacak, saldırılarını daha bir pervasız sürdürecektir. Bundan da öte halk güçlerini birbirini yıpratarak ve birbirlerine güven olayını yıkarak halkın yüreğinde ve bilincinde onulmaz yaralar açacaktır.

Tarihsel olarak son kararı proletaryanın verecek olması (ya da kendisinin onun adına hareket ettiğini söyleyenlerin) diğer halk sınıf ve tabkalarına karşı düşmanca tavır almasını haklı çıkarmaz. Kaldı ki proletaryanın ML. ideolojisi ve politikası zaten böyle bir şeyi de yadsır. Bu anlamıyla öylesi bir davranışa zaten proletarya adına girmek mümkün değildir.

Konuyu, dost gördüğümüz Devrimci Sol bareket; içindeki sorunlara ve son günlerdeki problemlere getirmek istiyoruz.

Örgüt içi nedenlerle ortaya çıkan sorunlar giderek kamuoyunun gözleri önünde cereyan etmeye başladı. Birbirlerine "Dursun Karataş-hizibi" ve "Darbeciler" olarak hitap eden ve kendisini Dev-Sol olarak ifade eden her iki grubun devrimci saflarda olduğunu düşünüyor ve bize yansıyan bu iki olayda gözlemlediğimiz kadarıyla "Darbeciler'e karşı zora başvurma yöntemini doğru bulmuyoruz. Subjektif yargılarla; "onlar devrime zarar veriyor" gerekçesiyle hareket ederek zor kullanmak meşru görüldüğünde açıktır ki, Türkiye'deki bütün sol hareketlerin birbirine saldırması meşrulaştırılmış olacaktır. Bu çok vahim bir durumdur.

Kuşkusuz karşı devrimle mücadele sol içi mücadeleden daha kolaydır ancak tarihi yaratmak, özgür geleceği yaratmak istiyorsak aklı selim olmak ve soruların üzerine dostlukla gitmesini becermek zorundayız. Aksi bir tutumun tarih karşısında savunusunu yapmak mümkün olmayacaktır.

'Darbeciler' olarak adlandırılan çevrenin iddiaları:

— Küçükarmutlu'da M. Doğan üç dört kişilik bir DK'cı grup tarafından demir çubuklarla evinde dövülür. Falakaya çekilmeye çalışılırken bayılır. Saldırganlar ev halkından başka insanlara da saldırır. Dışardan yardım geldiğini görünce demir çubuklarını atıp kaçarlar. Giderken eve ateş ederler. Saldırganlardan biri (60 yaşındaki bir ev sahibini döven kişi) yakalanır ve olayın yarattığı kızgınlıkla ev halkı tarafından ağır bir şekilde dövülür. Olayı haber alan M.Doğan arkadaşları müdahale eder ve ev sahibi ile saldırganın tedavisini yaparlar.

— Saldırgana iyi davranırlar, evine dek bırakırlar ama DK Hizbi ertesi gün M. Doğan'ın evini yeniden basar, ev halkı dayaktan geçirilir. M. Doğan ve kardeşi, babası hastanelik edilir. Ev kundaklanır, eşyalar yakılır. Eve polis gelir ama ev sahipleri olayı gizlerler.

— DK hizbi kendisinden olmayan herkesi baskı, tehdit ve şiddetle sindirmeye çalışıyor.

— Avukat Fethiye Pekşen "27 Mart'ta HEP il örgütü'nde yaptığı açıklamada, "DK hizbi tarafından darbeci olarak adlandırılan müvekkillerinin cezaevinde can güvenliği kalmadığını iddia etti. Bu kişilerin kendisini de Küçükarmutlu'daki dayak olayından sonra gözaltına almaya çalıştığını ama başaramadığını ama 26 Mart'ta HEP il binasına geldiğinde ağzını tutarak kendisini yukarı çıkarıp dövdüklerini, çantasını elinden almaya çalıştıklarını iddia etti. (F. Pekşen'in dövülme iddiasını HEP il başkanlığı yaptığı bir basın açıklamasıyla doğruladı, açıklamada saldırıya müdahale ettiklerini ve Pekşen'i saldırganların elinden aldıklarını söylediler.)

'Dursun Karataş hizbi' denilen çevrenin iddiaları:

— Darbeciler Küçükarmutlu'da yapımızı dedikodu sürecine soktular. Örgütün ve kadroarın tartışıp çözeceği darbe ve önderlikle ilgili sorunları halka aktardılar. M. Ağar ve Menzir gibilerinin ağzından duyulan söylemleri halk içerisinde yaydılar.

— Asılsız yalanları yayan darbecilerden birisini uyarmaya giden bir arkadaşımıza sabaha dek işkence yaptılar. Çene kemiğini kırdılar. Beş dişi parçalandı. Suratı kızgın demirle dağlandı, suratı tanınmaz hale getirildi. Bütün bunlar bayıltıldıktan sonra yapıldı.

— Bu arkadaşımızı arayan arkadaşlara "evine gönderdik, çorba içirdik, süt içirdik' diyerek aldattılar. Ki oraya giden arkadaşlar sayıca çok güçlü olmalarına, gereken müdahaleyi orada yapabilecek olmalarına rağmen bu söylemler üzerine oradakileri uyararak bölgeyi terkettiler.

Bu uyarıları dikkate almayıp, üstelik 'siz devrimcisiniz işkenceye alışıksınız ne olacak ki' diyerek oradaki arkadaşlara tekrar saldırdılar. Bunun üzerine gerekli yanıt verilerek işkencecilerden hesap soruldu.

— Yalan, iftira, üç kağıtçılık... Şimdiye kadar bunlar polis ve kontgerilla taktikleriydi.

Tüm bu taktiklerde yetinmeyen darbeciler olayı işkence boyutuna vardırdılar. İşte darbecilerin ahlakı budur!

Ve bu ahlaksızlığı halka kadar yayma başarısını ev ve arsa vaadiyle ekonomik çıkar temelinde bir aileyi bu oyunlarına alet ettiler.

—Darbecilerin ev ve arsa vaadi yüzünden bu insanların bir insana işkence yapacak kadar gözleri dönmüştür.

www.partizanarsiv.net

Devrimci tutsaklar yaşam alanlarını savunuyorlar

Sağmalcılar ve Nevşehir cezaevlerinde gerçekleştirilen firarların ortaya çıkmasının hemen ardından cezaevlerinde baskının, işkencenin, şiddetin dozu arttı. Sürgünler ve hak gaspları yeniden başladı. Devrimci tutsaklar haklarını yeniden almak ve yaşam alanlarını savunmak için açlık grevine başladılar. irçok cezaevlerinde ise eylemlere destek amacıyla açlık grevleri yapıldı.

SAĞMALCILAR: 4 Mart'ta 29 maddeden oluşan taleplerinin cezaevi idaresince karşılanması amacıyla açlık grevine başladılar. Tutsaklar dışarıya gönderdikleri açıklamalarında: "Nevşehir ve Bayrampaşa'daki özgürlük eylemleri bahane edilerek 19 Şubat 1993 cuma gününden beri yoğun hak gasپları, baskılar ve onur kırıcı uygulamalarla karşı karşıyayız. Koğuş kapılarına kilit vurularak günlerce mahkemelere çıkarılmadık, hastane sevklerimiz yapılmadı, görüşler yapıtırılmadı. Kıcaca 12 Eylül koşullarını ve hücre hapsini andıran tarzda dış dünyayla tüm bağlarımız kesildi" diyorlardı. Aynı gün tutuklu yakınları da STP'de başladıkları açlık grevini Ankara'da sürdürüyorlardı. Cezaevindeki açlık grevine TKP-ML/TİKKO, DS, MLSPB, TİKB, DY, TKEP/L, TDP, TKİH, TKP/ML HAREKETİ, DKP, KKP, DİRENİŞ HAREKETİ süresiz katılırken, PKK, TKP/KIVILCIM, HKC dönüşümlü süresiz olarak katılıyordu. Ailelerin aralarında belirlediği üç temsilci, SHP milletvekilleri Salman Kaya, Celal Kürkoğlu, Adalet Bakanlığından bir müfettiş, birlikte Sağmalcılar Cezaevi'ne gittiler..

Tutsaklarla 2 madde dışında tüm maddelerde anlaşma sağlandı. Bu iki madde bayan ve erkek tutsakların görüşmesi, koğuş kapılarının açılması ve koğuşlar arası ziyaret yapılmasından oluşuyordu. Tutsaklar bu iki maddedeki yasakları sonradan aşacaklarını belirterek açlık grevine son verdiler. DS ve TDKP davası tutsakları ise Buca ve Yozgat Cezaevleri'ndeki sorunlar çözümlenene dek açlık grevine devam etme kararı aldılar.

BUCA: 9 Şubat'ta tünelin açığa çıkmasında.ı sonra cezaevi idaresi tutsaklar üzerinde adeta terör estirdi. Buca'da insanca yaşam için gerekli herşey gaspedildi. Tutsaklar kalas ve joplarla dövüldü, 9 devrimci tutsak Aydın Cezaevi'ne sevk edildi. Birçok eşya gaspedildi. 21 Ekim 1992'de varılan anlaşmayla sağlanan bütün haklar gaspedildi. Buca Cezaevi'nde tutsaklar taleplerini 13 maddede odakladılar ve 9 Şubat'ta açlık grevine başladılar. Tutsak aileleri ve SHP milletvekillerinden oluşan bir heyet 18 Mart'ta Buca Cezaevi'ne gittiler.

Cezaevi idaresi ile tutsaklar arasında ayakkabı araması ve süresiz havalandırma maddelerinde anlaşma sağlanamadı. 23 Mart'ta 43. gününde açlık grevi idareyle anlaşma sağlanarak bitirildi.

YOZGAT: Nevşehir Cezaevi'nde firardan sonra 25 Şubat'ta koğuşlara operasyon yapıldı. Tutsaklar uykudayken polis nezaretinde saldırı oldu. Birçok tutsak yaralandı. 14 tutsak aynı gün Nevşehir'den Yozgat Cezaevi'ne sürgün edildiler. Yaklaşık on gün sonra on kişi daha Yozgat'a getirildi. Şu anda Yozgat cezaevinde TKP/ML, DS, TDKP davalarından 12 tutsak var. Gazetemize 22 Mart'ta bir mektup gönderen TKP/ML davası tutsaklarından Cemal Çakmak: "şimdi, en sıradan insani haklarımızın dahi gasp edildiği, her türlü baskı ve tecrit uygulamalarının yağunlaştırılarak uygulandığı bir mekanda bulunmaktayız... 26 Şubat 1993'te başlattığımız süresiz açlık grevi devam etmektedir" diyordu. Tutsak yakınlarıysa Yozgat Cezaevi'ne yarım saat süren bir arama ve sıkı bir sorgudan sonra girebildiklerini, kendilerine nikah defterlerindeki bilgilerin bile sorulduğunu, ayakkabılarının arandığını anlattılar. "Görüşte tutuklunun ve ziyaretçinin arkalarında birer gardiyan dikiliyor. İnsanların görüş hakkı küçük düşürücü ifade ve uyarılarla engelleniyor" diyorlardı. Yozgat'ta tıbbi sakıncalardan ötürü dayak kısmen azalmış ama tutuklu yakınlarının anlatımlarına bakılırsa bağırsakları dışarda gezen bir PKK'lı tutsağa pansuman dahi yapılmıyor. Gazetemiz baskıya girmeden önce Yozgat'ın durumu buydu.

Cezaevlerindeki tutsakların açlık grevlerini analar açlık greviyle destekledi.

DİYARBAKIR: Tutsaklar gaspedilen haklarını geri almak için 8 Şubat'ta başlattıkları dönüşümlü ve süresiz açlık grevlerini devam ettiriyorlar. 14 maddeden oluşan talepleri arasında itirafçı sanıkların koğuşlarında yapılan işkencelere ve itirafçıların idare tarafından kışkırtılmasına son verilmesi de var.

KAYSERİ: Firarlar sonrası keyfi aramalar yapıldı ve bu aramalar tutsakların deyimiyle tam bir talana dönüştü. Gece yarısı saat üçte uyandırılan tutsaklar, tünel araması bahanesiyle -20 derece soğukta bekletildiler. 9 Mart'ta başlayan açlık grevlerini 16 Mart'ta sona erdirdiler.

GAZİANTEP: TKP/ML-TİKKO davası tutsakları 18 Mart'ta açlık grevine başladı. Diğer gruplar 22 Mart'ta açlık grevine girdiler.

ÇANAKKALE: Çanakkale cezaevinde de temel haklar gaspedilmiş durumda. TKP-ML, DS, PKK, Acil ve TDKP davasından tutsakların 5 Mart'ta başlattığı açlık grevi sürüyor.

MALATYA: Temel haklarını gaspedilen Malatya E tipi cezaevindeki TKP/ML- TİKKO, TKEP, TİKB davasından tutsaklar 4 Mart'tan beri süresiz açlık grevine başladılar. Diğer tutsaklar üçer günlük dönüşümlü olarak açlık grevine girmişti. Açlık grevinin ilerleyen günlerinde sürgünler başlayınca DS ve TKP-ML Hareketi tutsakları da süresiz AG'ye başladılar.

Kamuoyunda "Çiftlik Davası" olarak bilinen davada TKP-ML/TİKKO üyesi olduğu iddiasıyla yargılanan bir tutsak 9 Mart'taki duruşmasında: ".. Eğer haklarımız ölümler pahası verilecekse biz ölmeye hazırız. Bir ay içinde haklarımız iade edilezse açlık grevini ölüm orucuna çevireceğiz" diyordu. Açlık grevi sırasında TKP/ML-TİKKO davası tutsaklarının kaldığı 5. koğuşa jandarma ve gardiyanlar tarafından saldırıldı, beş tutsak yaralandı. Saldırı gerekçesi tutsakların durumu ağırlaşan bir tutsak için koğuş kapılarının açılmasını talep etmesiydi.

Gece dörtte gerçekleşen saldırıyı protesto etmek için PKK dışındaki diğer gruplar aynı gün yapılan görüşe çıkmadılar.

Pınar Mahallesinde keyfi polis baskınları ve gözaltı!

İSTANBUL Özgür Gelecek- Son zamanlarda baskı ve zulümden payını almakta geri bırakılmayan gecekondu bölgelerinde, sık sık gerçekleştirilen ve keyfilikten başka bir anlam ifade etmeyen polis baskınları iktidarın ikiyüzlü politikasından başka bir şey değildir

İşte bunlardan biri; 23 Mart 1993 tarihinde Sarıyer/Pınar Mahallesinde bir ihbarı ! değerlendirmeye gelen onlarca polis, yurtsever-demokrat-aydın nitelikli bir çok eve baskın düzenlemiş ve evleri talan ederek gitmişlerdir. Gözaltına alınan bir kişi ertesi gün serbest bırakılmıştır. Mahalle sakinleri polisin böylesi baskınlarının sıradan bir olay haline geldiğini ve kendilerini sindirmeye yönelik olduğunu belirtti.

DTCF'de faşist saldırılar

ANKARA, Özgür Gelecek- A.Ü-DTCF'de faşistler devrimci öğrencilere saldırdı

A.Ü-DTCF'de sivil faşist çetelerle, devrimci-demokrat öğrenciler arasında çatışma çıktı. İHD'de basına açıklama yaptılar:

"Geçmişten bugüne DTCF'de polis-idare desteğiyle faşist saldırılar yaşanmakta, bugün yaşanan bu saldırıların zeminini polis, Dekan Rüçhan Arık, Dekan yardımcısı Kenan Gürsoy hazırlamaktadırlar. Saldırılar sonrası bizlere birden fazla soruşturma açılmasına, gözaltına alınıp işkence görmemize rağmen sivil faşistler ellerini, kollarını sallayarak halen okulda gezmektedirler. 16 Mart akşamı dersten çıkan bir arkadaşımıza faşist çetelerce yeniden saldırı yapıldı. Arkadaşımızın yüzünde ve vücudunda çürükler oluştu. Bizler bu duruma sesiz kalmayacağız. Bugün (17 Mart) arkadaşımızı döven çete yeniden okula gelerek provakasyon yarattılar. Bundan sonraki faşist terör ve provakasyonlara sessiz kalmayacağız" dediler.

Tutuklu ve hükümlü ailelerin Ankara günleri

7 Mart pazar günü 63 aile Ankara'ya geldi. 8 Mart 93 günü İHD'de bir basın açıklaması yaptılar. Açıklamada 18 Şubat'tan yani Nevşehir ve Bayrampaşa firarlarından sonra içerde kalan tutukluların gasp edilen hakları geri verilenceye kadar Ankara'da kalacaklarını söylediler.

9 Mart 93 aileler DkÖ'ler, sendikalar ve basını tek tek dolaşarak konuya duyarlı olmalarını istediler. CHP kurultayına giderek söz istediler, gündem dışı bir konuşmayı kabul etmedi divan. Aileler Baykal'ı duyarlı olmaya çağırdılar.

10 Mart 93 günü aileler öğleden sonra 16.00 ya kadar Adalet Bakanyığıyla görüşmeye çalıştı. Ancak akşam üstü görüşebildiler. Ailelerden 5 temsilci Salman Kaya ile birlikte Cezaevleri Genel Müdürü Zeki Güngör de orada bulunuyordu. Adalet Bakanı ailelere "Benim yanımda değilsiniz. Meclis buna karşı, tutuklular buna karşı aileler olarak siz de benim yanımda değilsiniz", "Bana bağlı olan gardiyanlar ve savcılar hakkında şikayetiniz varsa ben onu hallederim. Ancak dışarısına karışamam orası İçişleri Bakanlığına bağlı askeriyenin sorunu".

Sürgünler duracak mı? sorusuna "Rahat etsinler diye elimizde blunan 30 cezaevine gönderiyoruz, göndermeye devam edeceğiz. Bu değişmeyecek" dedi. Ailelerin isteklerini de arada not aldı. Gasp etme sözüne çok şiddetli tepki gösteren Bakan cezaevlerinde üç başlılık var, şeklinde kendi çaresizliğini koyarken temsilcilerden birinin önüne giderek suratını uzattı. "Gel beni döv, tokatla" beni diyerek gerin bir ortam yarattı ve firar öncesi kazanılmış hakların tamamının tekrar verileceğini söyledi.

Aileler çocuklarımızın hakları verilinceye kadar Ankara'dan gitmeyeceğiz ve bize verilen sözlerin takipcisi olacağız diyerek oradan ayrıldılar. İHD'ye dönen aileler 11 Mart günü tutsak çocuklarını destek için açlık grevine başladılar. Açlık grevi sürerken ankara SHP milletvekili Salman Kaya'da konuyla ilgilendi.

Açlık grevinde olan analar, babalar hemen hergün tek tek bütün sendikalara ve günlük gazetelere giderek sorunun duyulması kamuoyu yaratmak amacıyla bir şeyler yazmalarını, söylemelerini istediler.

11 Mart'ta Siirt milletvekil Zübeyir Aydar, Adıyaman milletvekili Mahmut Kılınç, Mardin milletvekil Mehdi Aslan, Ankara millet vekili Salman Kaya, Kamu Çalışanları Sendikaları ve Demokratik Kitle Örgütleri'nin de bulunduğu 33 imzalı bir basın açıklaması yaparak cezaevlerindeki baskıları kınadıklarını ve ailelerin yanında olduklarını bildirdiler.

Bekledikleri süre içinde hiçbir değişiklik olmayınca 16 Mart günü tutsak aileleri SHP'de oturdular. Genel Başkan inönü ile görüşmek isteyen aileler Genel Sekreter yardımcılarını geri çevirerek biz Cevdet Selvi'yi istiyoruz dediler. Uzun bir bekleyişten sonra gelen Cevdet Selvi; "Bakanımız sorunları biliyor ve ilgileniyor. Biz kendisine tekrar iletiriz siz burayı terkedin" dedi.

"Çocuklarımız ölüm sınırına gelmiş, onların sorunları çözülmeden biz burayı terketmeyeceğiz" diyen ailelere karşı Selvi "siz burayı terketmezseniz ben de kesinlikle sorunla ilgilenmem, polis çağırıp hepinizi atarım" şeklindeki konuşmalarına sinirlenen Cennet ana onu ikna etmeye çalışırken tansiyonu düştü ve fenalık geçirdi. Yarım saat kendine gelemeyen anaya SHP yetkilileri hiç ilgi göstermediler.

Selvi'nin namus sözüne inananbazı aileler SHP'den çıkmak istedikleri halde aynı fikirde olmayan çoğunluk gece 24.00 kadar kaldılar. Gece yarısı gelen Salman Kaya ailelerden oluşturulacak bir heyetle ve iki milletvekiliyle, cezaevlerini dolaşacaklarını, mümkün olursa sorunları çözebileceklerini söyledi. Eğer cezaevlerinde sistemli bir işkence tespit ederlerse Adalet Bakanının "görevimden istifa edeceğim" dediğini de iletti.

Bunun üzerine bir kısmı istemediği halde aileler gece 00.30'da SHP'yi boşalttılar.

Aileler kendi aralarında üç temsilci belirlediler. Salman Kaya, SHP milletvekili Celal Kürkoğlu, Adalet Bakanlığından bir müfettiş, Pınar Akpınar, ibrahim Saydan, Nuriye Sarı 17 Mart günü Sağmacılar Cezaevine gittiler. Sağmalcıların daha kolay çözümleneceği biliniyordu. Sonuçta öyle de oldu. Sağmalcılarda talepler tek tek okunup üstünde tartışıldı. Milletvekilleri temsilcilerle görüştü. Cezaevi yönetimi karışmadı. Var olan 30 maddeden sadece 2 madde anlaşılamadı.

1. Bayan ve erkeklerin görüşmesi
2. Koğuş kapılarının açılması ve koğuşlar arası ziyaretlerin yapılması.

Cezaevleri müfettişi bu konuda taviz veremeyiz bu önemli bir sorundur. Firarlar buna bağlanıyor. Birlikte oturup planlar yapıyorlar dedi.

Tutsaklar bu iki maddenin daha sonra tekrar cezaevi yönetimiyle tartışılabileceğini söyleyerek taleplerinin çoğu kabul edildiği için açlık grevini bıraktılar. Sağmalcılar cezaevinde TDKP ve Devrimci Sol tutsakları Buca ve diğer cezaevlerine destek amacıyla açlık grevleri sürdürüyorlar. Heyet 18 Mart günü İzmir Buca cezaevine ulaşıyor. Buca'ya irer girmez üst araması yapıldı. Buca'nın farklı olduğu hemen belli oluyordu.

Saat 9.00'da ygiren milletvekilleri 11.00'de çıktılar. Hep beraber savcının odasına gidildi. Salman Kaya içerdeki tutsakların tekrar tekrar aranmasına karşı olduğunu bildirdi.

Koğuş temsilcileri Avukat mahalline çağrıldı. Temsilciler ayakkabı aranmasını protesto ettikleri için çıplak ayakla geldiler. Salman Kaya tutsak temsilcilerden ayakkabı giymeleri için rica etti. Bayan temsilci sonuna kadar çıplak ayakla betonun üzerinde kaldı.

O gün görüş vardı ve bütün tutsaklar ziyaretçilerini çıplak ayakla karşıladılar. Savcı temsilcilerin bulunduğu yere geldi. Bakanlık müfettişiyle oturdular. Firarlardan sonra operasyonlar yapılıp yapılmadığı konuşuldu. Operasyon yapıldığ çok açok ortadaydı. Tutsakların yüzlerindeki derin yaralar halen iyileşmemişti.

Tutsaklar cezaevi savcısına, "firardan sonra kalaslarla dövüldük. Müdür, savcı oradaydı, siz de seyrediyordunuz, herhangi bir müdahalede bulunmadınız" dediler.

Cezaevi savcısı Yaşar Aslan; "Ben sizi hastaneye gönderdim, siz beni karşınıza aldınız" diyerek 'suçsuz'luğunu kanıtlamaya çalıştığı görüldü.

İkinci bir operasyonda PKK temsilcisi savcıya, "bu işkence ne zaman bitecek" dediğinde "Sen olduğun sürece bitmeyecek" diyebiliyor.

Savcı "sinirli anımda söylediğim şeyleri getiriyorsunuz" diyor. Görünen o ki, Buca savcısı, müdürü, gardiyanları 'sinirlendiklerinde' her şeyi yapabiliyorlar.

Buca cezaevi müdürü heyetin yanına bile gelmedi, görüşmelere katılmadı. Daha sonra talepler üzerinde görüşülmeye başlandı.

idare tutukluların tavrını bildiği için özellikle bu konuda diretti. Birkaç madde üzerinde konuşuldu. Yiyecek alınacağı, görüşlerin düzenleneceğini, kitapların vs. eşyaların karşılanacağı bunları yapanlar hakkında dava açılacağı söylendi. Ancak ayakkabı aranması konusunda anlaşma olmadığı için bu konu Buca tutsaklarının en çok önem verdiği bir konu cezaevi içerisinde dolaşırken dahi ayakkabıları çıkartılıyor topuklar sökülüp aranıyor. Böylesi onur kırıcı bir hareketi kabul etmeyen tutsaklar dedektörle arama yapılmasını istiyorlar. bu maddede anlaşamayan tutsaklar açlık grevine devam ediyorlar.

Heyetin izlenimi orada sağlıklı bir idare yok. Sağ düşünceli insanların hakim olduğu bir yönetim. Yönetim Adalet Bakanlığının verdiği emirleri dahi hiçe sayabiliyor.

Buca'yı çözemeden dönen heyet planda Yozgat olduğu halde Yozgat cezaevine gidemedi. İzlenimlerini İHD'de bekleyen ailelere anlatan Salman Kaya ailelerin bütün ısrarlarına rağmen "Buca'da anlaşma sağlamadan Yozgat'a gitmenin benim için bir anlamı yok. Cezaevi idaresi zaten uzlaşmaya yanaşmıyor, tütuklular da geçici olarak ayakkabı aramasını kabul etmediler. Benim bundan sonra yapacak bir şeyim yok" dedi.

Bayram tatilinin araya girmesi 15 gün içinde 9 gün açlık grevinde bulunan ailelerin 54 kişiden 30 düşmesi Ankara'dan ayrılmalarına neden oldu. Aileler 6 kişilik bir temsilci bırakarak 20 mart günü evlerine döndü.

www.partizanarsiv.net

Elazığ'da kontrgerilladan hesap soruldu

Metin Can ve Hasan Kaya'nın cenazeleri 7000'e yakın öfkeli ve kararlı bir kalabalığın hesap soran sloganları arasında toprağa verildi

DERSİM-ELAZIĞ, Özgür Gelecek- 21 şubat 1993 günü İHD başkanı Avukat Metin Can ve Dr. Hasan Kaya Kontrgerilla cinayet şebekesi tarafından bir komplo sonucu kaçırılarak katledilmişlerdir. Cesetlerinin bulunduğu güne kadar Avukat Metin Can'ın eşi Fatma Can, Doktor Hasan Kaya'nın abisi Mevlut Kaya, aile ve yakınları ile DKÖ'ler sendikalar ve devrimci-demokrat duyarlı insanlar, çeşitli girişimlerde bulunmuş; 100-150 kişiyle açlık grevine gitmiş; Elazığ Emniyetiyle ve polisiyle görüşmeler yapılmış; Ankara ve İstanbul'da çeşitli girişimlerde bulunulmuş ancak bir sonuç alınamamıştı. Alınamazdı da, çünkü, iki eli kana bulaşmış bir düzenin-hükümetin tabi ki bu olayda da parmağı vardı ve her şey kendi bilgileri doğrultusunda gerçekleşmişti.

27 şubat 1993 günü Avukat Metin Can ve Doktor Hasan Kaya'nın cesetleri Tunceli'ye 10 km. uzaklıktaki Dinar köprüsü altında, elleri arkadan bağlı, kafalarına birer kurşun sıkılmış ve işkence edilmiş bir vaziyette bulundu.

Daha sonra cenazeleri kalabalık bir kitle tarafından alınarak Hastaneye kaldırıldı. Bu süre içinde Tunceli esnafı kepenk kapatma eylemi yaptı. Tunceli halkından yaklaşık 4.000 kişi hastanenin önünde toplanarak 4 saat kadar bekledi. Bu arada "Katil Polis", "Katiller bulunsun hesap sorulsun", "Katiller burada", "Kürdistan Faşizme mezar olacak", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Metinler Hasanlar ölmez" gibi sloganlar atıldı.

Daha sonra tüm devrim şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Ardından cenazeler hastaneden alınarak, çarşıya doğru yürünmek istendi, ancak, polis arkadan kitleye saldırınca olaylar meydana geldi. Panzerlere taşla karşılık veren kitle yine sloganlarla meydanı inletiyordu. Halk korkusuzca jop ve panzerlerin üstüne üstüne gidiyordu. Dersim'deki bu duyarlılık ve kararlılık Öncü'nün yıllardır bu bölgede yürütmüş olduğu mücadelenin bir ürünüdür.

Cenazeleri Elazığ'a getirmek için oluşan konvoy yola çıkıncaya kadar olaylar devam ediyordu. Elazığ'a gelmeden kitle polis tarafından engellendi. 15 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar ikinci gün serbest bırakıldılar. Cenaze Elazığ'a getirildiğinde yolda yoğun güvenlik önlemleri vardı. Dört yerde arama yapıldı. Cenazeler Elazığ Devlet Hastanesi'ne getirildi, otopsi yapıldı. Yapılan otopsi sonucu, Tunceli Devlet Hastanesinde olduğu gibi yine işkence yapıldığı ve kısa bir süre önce öldürüldükleri tanısı yapıldı ve rapor tutuldu. Hastane morgunda sabaha kadar kalabalık bir kitle nöbet tuttu.

Cenazeleri 28 şubat Pazar günü yaklaşık 6000-7000 kişilik kalabalık bir topluluk hastaneden alarak şehir merkezine doğru harekete geçti. Kitle hep bir ağızdan slogan atıyordu. "Kahrolsun kontrgerilla", "katiller bulunsun hesap sorulsun", "Metinler, Hasanlar ölmez", "İktidar namlunun ucundadır", "Kahrolsun Faşizm", "Kürdistan Faşizme mezar olacak", sloganlarıyla şehir merkezine gelindi. Daha önceden organizasyon komitesi (DKÖ'ler) ve şehit ailelerinin önerisiyle cenazelerin camiye götürülmesi talebi üzerine alınan karar uygulandı. Kitle, halkımızın gelenek ve göreneklerine saygılı bir şekilde beklerken,tabutlar camiye alınıp namaz kılındı. Hoca vaaz esnasında "vefat etmişler" demesi üzerine namaza duran ikiyüz kişilik kitle içinden iki kişi kalkıp "Hoca yalan söylüyorsun; kuran ölüm biçimi nasılsa öyle söylemeyi emreder. Onlar vefat etmediler; işkenceyle öldürüldüler" dedi. Bu sırada Elazığ'a çevre illerden de getirilen, vurucu tim ve çevik kuvvet güçlerinin büyük panik ve heyecan içinde, saldırgan bir vaziyette şehrin giriş ve çıkışlarını kontrol altına almışlardı.

"Elazığ'ı size kaptırmayız" diyen TC güçleri, bu cinayetleriyle Elazığ'ı kaybetme noktasına gelmişlerdir. Elazığ tarihinde ilk defa böylesi bir gösteriye tanık oluyordu. Sosyalist-devrimci-demokrat-yurtsever kitle saflarını belirleyerek ağzı salyalıları hayal kırıklığına uğratmışlardı. Tek vücut olan kitlenin yumruğu bir balyoz gibi beyinlerinde patlıyordu.

Egemenler bu cinayeti işlediklerine bin pişman olmuştu. Neye uğradığını şaşıran Elazığ Emniyeti cenaze yürüyüşü beyaz çeşme istikametine dönüşte, tersi istikamette 50-100 kişilik sivil faşist ve sivil polisi bir araya toplatılarak "Kahrolsun PKK", "Elazığ-bozkurt yuvası", "Elazığ Komünistlere mezar olacak", "Allahuekber" sloganlarıyla beş-on dakika bekleyip dağılıyorlardı.

Cenaze Beyazçeşmeye vardığında İHD genel başkanı Akın Birdal bir konuşma yapıp, kitlenin dağılmasını istedi.

Orada hazır bulunan arabalara, alabileceği kadar insan binip cenazelerle mezarlığa gidildi. Av. metin Can ve Dr. Hasan Kaya'nın cenazeler kaldırılırken, saygı duruşunda bulunuldu ve kitle dağıldı.

21 Şubat 1993 günü İHD Elazığ şube başkanı Av. Metin Can(üstte) ve Dr. Hasan Kaya (altta) kontrgerilla tarafından kaçırıldı. 27 Şubat günü de elleri arkadan bağlanmış ve kurşuna dizilmiş bir şekilde cesetleri Tunceli yakınlarında bulundu. Hükümet olayı 'faili meçhul bir cinayet' diye tanımlarken kaygısı cellatlarını korumaktı.

Cenazeyle ilgili Mücadele gazetesinde çıkan bir takım yanlış bilgilere değinme

Mücadele gazetesinde olayla ilgili Elazığ temsilciliğinin yapmış olduğu haberde bir takım yanlış bilgiler söz konusudur. Daha doğrusu yanlış değil de bilinçli yapılmış çarpıtmalardır bunlar. Bunlara değinmeden geçemiyeceğiz.

Birincisi; Açlık grevinde asılan dövizlerde "Halkız, haklıyız kazanacağız" gibi bir döviz yoktu.

İkincisi: Açlık grevinde DLMK'lılar yoktu.

Üçüncüsü: DKO'leri tarafından oluşturulan platforma birinci gün TODEF'liler katılıp imza koyarken; ikinci gün, tüm ilerici öğrenciler adına başka bir öğrenci gelmişti. Ancak haber de sanki öğrenci grupları içerisinde açlık grevinde ve oluşturulan platformda sadece TODEF'liler varmış gibi yansıtıldı.

Dördüncüsü: Eylemlilik İHD önderliğinde gelişmesine rağmen arkadaşlar hiçbir rahatsızlık duymadan EHADKAD ve Sağlık-Sen yaptı diyorlar.

Bu konuda yaptığımız uyarılar dikkate alınıp, düzeltme yapılmadığı için bunları açıklamak, bu yanlış tutum ve davranışı teşhir etmek gereği duyduk.

Açmaz açamaz deme hiçbir zaman...
Bir nar çiçeği açacaktır elbet,
Böyle kalksa da üstümüze faşist namlular
Namert ellerin en sonunda bir gün kırılacak

Metin'i ve Hasan'ı

yüreğimizde ve mücadelemizde yaşatacağız.

Elazığ İnsan Hakları Derneği mensupları ve üyeleri

İHD İzmir şubesinin 13 Mart'ta düzenlediği 'İnsan Haklarına Saygı Mitingi'ne 2000'e yakın kişi katıldı.

İzmir'de İnsan Haklarına Saygı mitingi

İZMİR, Özgür Gelecek- 13 Mart 1993'de İzmir İnsan Hakları Derneği şubesinin öncülüğünde İstanbul, Ankara, Kütahya, Tunceli, Konya şubeleri ve İzmir'deki demokratik kitle örgütlerinin, öğrenci derneklerinin ve sosyalist basının katıldığı "İnsan Haklarına Saygı" mitingi yapıldı.

Miting alanının dört tarafı polisler tarafından kuşatılarak ve insanlar tek tek aranarak alana sokuldu. 2000-2500 kişinin katıldığı mitingte olması gereken coşku ve direnç yoktu. Polisin güvenlik bahanesiyle dört tarafı kuşatması ve bunun yarattığı psikolojik üstünlük, kitle coşkusuyla kırılması gerekirken kırılamadı. Kendi özgücüne güvenmeyen, devlete karşı bağımsız eylem ve gösteri yapma eğiliminden yoksun bazı çevrelerin, demokratik kitle kuruluşlarının örgütlediği mitinglerde kucak dolusu bildiri dağıtarak, gündeme denk düşmeyen ve kitleyi kucaklamayan sloganlar atması da genel coşkunun düşük olmasının sebeplerindendir.

Malatya büromuza baskın ve talan

MALATYA, Özgür Gelecek- Malatya Büromuz 19 mart'ta ona yakın sivil polis tarafından basıldı. Temsilcimiz Kenan Taşkın direnince polisler gözaltına alamadan gittiler.

İçine düşmüş oldukları siyasi ve ekonomik krizden dolayı saldırganlaşan egemen güçler, gelinen süreçte en ufak demokratik taleplere dahi tahammüllerinin kalmadığını yoğunlaşan saldırılarıyla kanıtlamışlardır.

Sosyalist-devrimci-demokrat basına yönelik saldırıların biçimi her geçen gün boyutlanarak, açık bir hal almıştır.

19 Mart 1993 günü 10'a yakın sivil polisçe büromuz işgal edilmiş; ellerinde hiçbir arama izni olmadığı halde ortalık hallaç pamuğu gibi dağıtılmıştır.

Polislere arama izinlerinin olup olmadığı, eğer yoksa aramalarına müsade etmeyeceğimizi belirtince; polisler "Biz siyasi partiler hariç her yeri izinsiz olarak arama hakkına sahibiz; burayı zorla da olsa arayacağız" diyerek, ortalığı dağıtmaya, çekmeceleri karıştırmaya başladılar.

Kendilerine "bunu yapmaları için 9-10 kişiyle gelip burayı işgal etmelerine gerek olmadığını" söylediğimde, polisler "biz zaten işgal ederiz, görevimiz budur" diyerek, kendi niyetlerini açıkça ortaya koydular.

Toplatılmış dergileri bahane ederek, ifademin alınması için beni gözaltına alacaklarını belirtince; kendilerine beni götürmeye haklarının olmadığını, soruşturmayı yapmalarını ve işi yargıya bırakmalarını, kendileriyle gelmeyeceğimi belirterek tavır koyunca beni almaktan vaz geçtiler. Polisin, devrimci basını susturmaya yönelik saldırısını kınıyoruz. Hiçbir baskı Özgür Gelecek'i susturamayacaktır.

İHD Malatya Şubesi Olağanüstü Genel Kurulu yapıldı

MALATYA, Özgür Gelecek- Malatya'da açılışından bu yana pek bir etkinliğini göremediğimiz İHD Malatya şubesinin 14 Mart'ta 1993'te yapılan olağanüstü Genel Kuruluyla yönetimi değişti.

Tek listenin sunulduğu, sönük ve cansız geçen Genel Kurulda söz alan konuşmacılar; anti-demokratik uygulamalardan, faili meçhul cinayetlerden, yargısız infazlardan, işkencelerden... vs.. bahsederek bu uygulamaların üzerlerine kararlıca gideceklerini belirttiler.

Konuşmaların ardından oylamaya geçildi.

125 üyeden 68'inin katıldığı oylamada 68 üyenin oyunu alarak oluşan yeni yönetim kurulunda yer alan kişiler; Abdullah Nebioğlu (Avukat), Önder Şahiner (Avukat), Yıldız Koluaçık (Avukat), Zübeyde ünsal (Ev kadını), Zeynep Karahan (İşçi), Hasan Buran (Gazeteci), Aziz Öcal (Esnaf)

İHD'li Ercan Kanar yargılandı

İnsan Hakları Derneği, İstanbul şube başkanı Ercan kanar bir toplantıda "Devlet sadece terörist değil, aynı zamanda ahlaksızdır" dediği için Beyoğlu 2. Ağır Ceza Mahkemesinde yargılanmaya başladı. Savcı Kanar'ın 10 yıla dek hapsini istiyor. Kanar duruşmada ahlaksızlık olarak nitelediği şeyin devletin insanlara zorla muhbirlik teklif etmesi olduğunu belirtti.

www.partizanarsiv.net

43 bin işçinin toplu iş görüşmelerinde uyuşmazlık

Teksif Sendikası'nın Sümerbank'a bağlı 28 işyerinde 19 bin 734 işçi adına devam ettirilen görüşmeler tıkandı ve grev kararı alındı.

Petrol-İş'in 25 işyerinde toplam 4 bin 396 işçi adına yürütüğü görüşmeler de uyuşmazlıkla noktalandı, arabulucu raporundan sonra karar verilecek.

Çimse-İş'in Ege Seramik ve Serel fabrikalarında, Kristal-iş'in Şişe-Cam'a bağlı on işyerinde ve Deri-İş'in Sümerbank'a bağlı 2500 işçinin çalıştığı işyerlerinde sürdürdüğü görüşmeler de uyuşmazlık aşamasında.

TÜM BEL-SEN'e engelleme

Tüm Bel-Sen 1 Nolu şubesince memurların sendikal haklarını kullanmalarını engelledikleri için Güngören Belediyesi Zabıta Müdürü Hasan Bostan ve zabıta Amiri Süleyman Genç hakkında suç duyurusunda bulunuldu. Sendika yetkilileri, Güngören'de belediye oluşturulmadan önce Bakırköy Belediye Meclisi'nde her memura giyecek yardımı yapılması yönünde karar alındığını, ancak bunun uygulanmaması üzerine, çalışanlardan bir bölümünün 27 Ocak'ta Bakırköy Belediyesi'ne dilekçe verdiklerini hatırlattılar

Sendika engellemelerin sürdüğünü belirtti.

Kamu emekçileri İstanbul Valiliği'ne yürüdü

İstanbul Kamu Çalışanları Sendikası şubeler platformu 5 Mart 1993'te sendika üye ve yöneticilerine yönelik sürgünleri, baskıları ve katliamları protesto etmek için Cağaloğlu'nda Hürriyet Gazetesinin önünde basın açıklaması yaptı.

Yaklaşık 300-350 civarında kamu emekçisinin katılımıyla saat 12.30'da yapılan basın açıklamasından sonra kamu emekçileri düzenli bir kortej oluşturarak İstanbul Valiliği'ne kadar yürüdüler. Yürüyüş boyunca: "Baskılar Sürgünler Bizi Yıldıramaz", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Bakanlık ve Valilik Genelgesi kaldırılsın", "Devlet Güdümlü Sendikaya hayır", "Sendika Hakkımız, Grev Silahımız" sloganları atıldı. Kamu emekçileri valiliğin önündeki protestodan sonra sessizce dağıldılar.

Güllük'te ırkçı saldırılar

Muğla-Güllük'te bir bahçeden 3 adet portakalı izinsiz koparıp aldıkları için birkaç Kürt işçi (bu bahaneyle) dövüldüler. Yörede Kürt kahvehanesi olarak bilinen ve bir Dersimlinin işlettiği kahvehanedeki Kürt kökenli olan bir kaç kişi Güllüklü gençlerin bu gereksiz kavgacı tutumlarına uygarca müdahale etmek istediler. Ancak çok kısa bir süre içinde çevreden toplanan Gülüklüler konuşmak yerine Kürtlere saldırıya geçtiler. Ve Güllüklerden biri kahvehaneye sığınmak için kaçışan birkaç Kürt işçiye av tüfeğiyle ateş etti.

Olay yerine gelen Jandarma, kahvede bulunan insanların bazılarını ve birkaç saldırganı karakola götürdü. Saldırganlar hemen salınırken; Kürt işçiler şantiyecilerin girişimleri ve uzun çabaları sonucu gece yarısı ancak bırakıldılar.

Tütün başfiyatı Ege köylüsünü yine yürüttü

İZMİR, Özgür Gelecek-Ege ekici tütün piyasası 17 şubat'ta Maliye ve Gümrük bakanı Sümer Oral tarafından açıldı. Açılan tütün piyasasıyla koalisyon hükümetinin sömürücü ve halk düşmanı yüzü birkez daha kendini gösteriyordu. Her alanda olduğu gibi tütünde de emperyalistlerin çıkarlarını zedelemeyen, onların kârlarını gözetecek fiyatlar belirleniyordu. ANAP iktidarı döneminde kaçakçılığı önleme bahanesiyle yabancı sigara üreticilerine tanınan kolaylık koalisyon hükümetince az bulunmuş olsa gerek ki tütün baş fiyatını düşük tutarak tütün üreticisini açlığa ve tütün ekmemeye zorlamaktadır. Böylelikle pazarı ve tütünü emperyalistlere peşkeş çekiyorlar.

Emperyalistlerin ülkemizdeki tütün pazarında da kanlı hırsız ellerinin eksikliğini istemeyen komprador burjuva yöneticilerin yürürlüğe soktukları tekel kararnamesi ile Philips Morris'in Torbalı'da kurduğu sigara fabrikası 1992 de açılmıştı. Yakın zamanda Camel'in de üretime başlayacağı söyleniyor. Bu fabrikalarla yerli üretimin rekabet etmesi olası görünmüyor. Bu gerçekler doğrultusunda düşünülürse sigara üreten yerli fabrikalarda çalışan milyonlarca emekçi pek yakında işsizlikle karşı karşıya gelecektir.

Bakan Sümer Oral tarafından açıklanan fiyatlar A grad tütün için (iyi tütün) 46.000 TL, B grad için (orta tütün) 26.000 TL, Kapa tütün içinse (kötü tütün) 5.400 TL olarak belirlenmiştir. Açıklanan fiyatları duyan köylüler bakanı yuhlayarak ve Gördes'teki tüccarların dükkan camlarını kırarak fiyatları protesto ettiler.

Tütün baş fiyatının düşüklüğünü protesto eden Egeli üreticiler, tüccarların dükkanlarının camlarını kırdılar. Kiraz'da bir tütün mitingi düzenlediler.

"KAHROLSUN AMERİKAN EMPERYALİZMİ"

Açıklanan fiyatların düşüklüğü ve genel olarak tarım emekçilerinin mevcut düzene karşı varolan hoşnutsuzluğu bölgedeki köylüleri 6 Mart'ta Kiraz'da yapılan mitingte bir araya getirdi. Tütün Üreticileri Birliği'nin örgütlediği miting saat 12.30'da başladı. Kiraz'a 20 km uzaklıktaki Yeniköy'den traktörlerle hareket edilerek başlayan miting Kiraz merkezinde konuşmalarla devam etti. Miting"de bulunan 600-700 kişilik kitle attıkları "işçi Köylü elele Genel Greve", "İşi Köylü Birleşin İktidara Yerleşin", "Marlbora ve Virjinya tütününe hayır" Kahrolsun ABD emperyalizmi" gibi sloganlarla seçim meydanlarında 'benim köylüm' kandırmacasıyla oy isteyenlerin koltuklara oturduktan sonra kendilerini açlığa ve sefalete sürüklediklerini ifade ediyorlardı.

Mitingte bölgenin ikinci geçim kaynağı olan süt taban fiyatlarının düşüklüğü, buna karşın yem fiyatlarının yüksek oluşundan dolayı yaşadıkları sıkıntıları ifade eden pankart ve dövizler de taşındı. Tertip komitesi başkanı Mehmet KÜTÜK yaptığı konuşmada: "3.000 liraya mal ettiğimiz sütü 2.000 TL satıyoruz. Buna karşılık küspenin, yemin, samanın fiyatı sürekli artıyor" derken "özelleştirileceği söylenilen Türkiye Süt Endüstrisi Kurumu'nun (SEK) KIT'lerin en kârlı kurumlarından olduğu halde özelleştirilmesinin saçma olduğunu" söyledi. Devletin süt üretcisini hayvancılığı, tütüncülüğü değil kalkındırmak tam tersine yok etmeye çalıştığını" belirterek üretici köylüler olarak taleplerini şöyle sıraladı: "- Süt endüstrisi kurumunun üreticilere devri,

- Süt fiyatlarının en az 4.000 TL olması,
- Tütün paralarının zamanında ödenmesi.

B grad tütünün kg fiyatının 10.000 TL arttırılması" Kütük: "Haklı sesimizi ve eylemlerimizi daha da yükseltelim" diyerek konuşmasını tamamladı. Bu arada köylüler bir bidon süt getirip yere dökerek süt fiyatlarının düşüklüğünü protesto ettiler. Mitinge destek için katılan Kamu Sendikaları Platformu temsilcisi Tarım-Sen'den Mihti Perinçek'te konuşmasında "İşçi-memur sorunu nasıl ayrılmaz bir parça ise, köylünün yaşadığı sorunlar da genel sorunlardan ayrı değildir. Bu soygun ve talan düzenine karşı ortak mücadele verilmelidir. Dün memuru sadakaya muhtaç bırakanlar bu gün köylüyü açlığa itenlerdir. Haklı eyleminizde sonuna kadar yayınızdayız. İşçi Köylü elele genel greve" sloganıyla konuşmasını tamamladı. İşçi Partisi Başkanı Doğu Perinçek'te yaptığı konuşmada tüm sorunların çözümünde tütüncülerin ve genel olarak tarım emekçilerinin yanlarında olduklarını belirterek mitingin son konuşmasını yaptı.

METRO GROSMARKET İŞÇİLERİ ANLATIYOR

'Metro Grosmarket'te patronlar huzur içinde, çünkü yanlarında Tez Koop-İş var'

ANKARA, Özgür Gelecek-Ankara Metro Grosmarket patronları çok rahat ve huzur içindeler. Çünkü işyerlerinde Tanrının bir lütfu olarak Tez Koop-İş sendikası var. Metro Grosmarket işçileri sendikalarıyla yaşadıklarını anlatıyorlar:

İŞ KAZASI VE SENDİKA YÜZÜNDEN İŞİMDEN OLDUM

Ankara Metro Grosmarket'te Mart 1992 tarihinde çalışmaya başladım. İki ay çalıştıktan sonra bir iş kazasına maruz kaldım. Kaldırıldığım SSK. hastanesinde çalışamaz durumda olduğum tespit edildi. Çünkü ayağım kırılmıştı. İstirahatli olduğum günler içerisinde işyerimden vizite kağıdı almak istediğimde verilmediği gibi yalancılık ve sahtekarlıkla suçlandım. Ayrıca son on günlük rapor bildirim belgesi de alınarak iş akdimin feshedildiği söylendi.

Sözü edilen işyeri işletme müdürünün talimatına göre hareket eden güvenlik görevlileri tarafından bir daha buraya girmemin yasak olduğu söylenerek dışarıya çıkarıldım.

Bu onur kırıcı ve insanlık dışı uygulamayı örgütlü bulunduğumuz Tez Koop-İş sendikası Genel Başkanı Ahmet Tamer ve yardımcısı Veysel Cingöz'e bildirdiğimde yapılacak hiçbir şeyin olmadığını ve hatta 17. maddeden çıkarıldığım halde dava bile açamayacağımı gayet rahat ve ilgisiz bir şekilde söylediler.

Daha önceden de 24 kişinin işine son verilmesinde kılı bile kıpırdamayan Tez Koop-İş sendikası genel merkez yönetimi ve işyeri temsilcileri Kadir Ersen ve Mümtaz Akıncı tam bir uyum içerisinde işverenle açık bir işbirliği yürüterek çıkartılması gereken işçileri olduğu için işçilerin örgütsüzlüğünden, dağınıklığından ve dışarıda milyonlarca işsiz aç, perişan insanların olmasından güç alan işvere ve işbirlikçisi sarı sendikacılar işçi düşmanlıklarını bu kez de Ankara Metro Grosmarket'te gerçekleştirmiş oldular.

SENDİKAYA RAĞMEN 8 MART'I NASIL KUTLADIK?

Sarı sendika Tez Koop-İş Başkanı Ahmet Tamer, işçisinin önünde set olmaya, 8 Mart'ta da devam etti.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü kutlamak için bir komisyon kuruldu. Komisyon 8 Mart'la ilgili yazıyı öğle yemeği molasında okumak üzere kaleme aldı. Yazının okunacağını haber alan Tez Koop-İş Başkanı Tamer ve yardımcısı soluğu Grosmarket'te aldı. Yazıyı okumak isteyen arkadaşlara bunun gereksiz olduğunu, kadın günü erkek günü ayrımının yapılmasının yanlış olduğu demogojisini yaparak, gerekirse böyle bir yazının işyeri temsilcilerinden birinin okuyabileceğini söyledi. Temsilciler ise, idare ile işbirliği yapan insanlardan oluşuyordu. Bunu kabul etmeyen komisyon üyeleri ise, sendika başkanına yaptığının işbirlikçilik olduğu vurgulamış ve yazının her durumda okunacağı belirtilmiştir.

Yemek saati geldiğinde ise temsilcilerden birisi bir yazıyı okumak için ayağa kalkınca, işçiler yemekhaneyi terkederek sendikayı protesto ettiler.

Hemen arkasından komisyon üyeleri kendi yazılarını okuyacaklarını işçilere belirtince, işçiler geri yemekhaneye döndüler. Sendika başkanının ve yardımcısının engellemelerine rağmen, günün anlamına ilişkin okunan yazı oldukça olumlu bulundu. Ve tüm işçiler tarafından alkışlandı. Yazıda, tarihsel gelişme ve kadınların kurtuluşu mücadelesinin, sınıfın kurtuluşu mücadelesi ile birlikte ele alınması gerektiği belirtilmiş ve herkes mücadeleye davet edilmiştir.

Tez Koop-İş sendikası kendi işçisine gözdağı vermek isteyerek, tehdit ediyor, iki yüzlü, düzen uşağı olduğu gerçeğini açıkça sergiliyor.

Maliye çalışanlarına bayram tatili yok

ADANA, Özgür Gelecek- 17 Mart'ta saat 12 de Adana Vergi dairesinin önünde Tüm Maliye-Sen'li memurlar basın açıklaması yaptılar. Halktan da katılımların olmasıyla, basın açıklamasına katılanların sayısı 350'yi buldu. Memurlar, 12 Mart tarihli ve 17220 sayılı, Gelirler Genel Müdürü Zekeriya Temizel imzalı genelge ile 9 günlük bayram tatillerinin gaspedildeğini söylediler. Bu genelgeyi angarya olarak niteleyen memurlar, "esaret zincirleriyle bağlanmış köle değiliz" dediler ve 9 günlük tatillerini gaspedenlerin şimdiden rezervasyonlarını yaptırdıklarından emin olduklarını belirttiler.

Mersin ve Adana belediyelerinde direniş

ADANA, Özgür Gelecek- Mersin Belediye'sinde 4900, Adana'nın Yüreğir Belediyesi'nde ise 620 işçinin ikramiye ve diğer sosyal haklarının ödenmemesini protesto amacıyla grevdeler.

Mersin Belediyesi'nden toplam 100 milyar alacağı bulunan işçiler eylemlerini sürdürürken cadde ve sokaklarda çöplerin birikmesinin ve toplu ulaşımın aksamasının faturası yine işçilere çıkarılmaya çalışılıyor. Burjuva basın da buna çanak tutuyor. "İşte, cadde ve sokaklar pislik içinde", "Yurttaşlar işe gitmekte zorlanıyor" denilerek, bunun suçlusu uzlaşmaz işçiler olarak gösteriliyor. Grev hakkı, işverenler tarafından ve egemen sınıfların (yani yine kendilerinin) yasalarından yararlanılarak sabote edilmiş, işçiler anarşist, terörist ilan edilmiştir. 1992 Ocak ayından bu yana ve Türk-İş kayıtlarına göre 600 bin işçi tenkisat ve taşeronlaşmayla işten atılmıştır.

Kültür-Sen Genel başkanı kaçırıldı, ajanlığa zorlandı

ANKARA, Özgür Gelecek-Kamu Çalışanları Sendikalarını engellemek için devlet yeni biçimler arıyor. Kültür-Sen genel başkanı Ankara Emniyet müdürlüğüne bağlı sivil polislerce Denizciler caddesi'nden arabaya çekilerek kaçırıldı. Polisin teklifini reddeden sendikacıya 15 Mart 93 günü saat 19.30'da Bahçelievler-Akdeniz caddesinde randevu verildi. Polis, bu görüşmenin son derece gizli kalmasını açıkladığı taktirde başına büyük felaketlerin geleceği söyledi.

20 Sendikadan oluşan kamu Çalışanları Platformu konuya ilişkin bir basın açıklaması yaptı. Açıklamada: "Son günlerde kayıpların, insan hakları ihlallerinin nerelere kadar yaygınlaştığını gözönüne seren bu çirkin davranışa karşı bütün yetkililere sesleniyoruz; 20 sendikadan oluşan kamu çalışanları platformu olarak bu ve benzeri uygulamalar ve doğuracağı sonuçlardan direkt hükümeti sorumlu tutuyoruz. Gelişebilecek olaylar karşısında bütün meşru mücadele biçimlerini geliştireceğimizi kamuoyuna bildiriyoruz" dendi.

www.partizanarsiv.net

Türk devleti devrimciler arasında provakasyon yaratmak istiyor

TKP/ML Yurtdışı Bürosu'nun gazetemize gönderdiği MİT kaynaklı provakatör bir bildiriye ilişkin açıklamayı devrimci sorumluluğumuz gereği okurlarımıza sunuyoruz

1993 Şubat ayında, altında partimiz TKP/ML'nin imzası atılarak, "DEVRİMCİ-DEMOKRATİK KAMUOYUNA: PKK'yı İYİ TANIYALIM, SALDIRILARINA KARŞI UYANIK OLALIM..." başlıklı bir bildiri, İngiltere ve yurtdışının diğer bazı alanlarında çeşitli dernek ve kuruluşlara Fransa'dan postalanmıştır.

"Öncelikle şunu belirtmeliyiz ki, Partimiz TKP/ML bu bildirinin sahibi değildir. Bu bildiriyi kaleme alan, basan ve dağıtan, kısaca; bu bildirinin sahibi faşist Türk devletidir, faşist Türk devletinin MİT'i, iti, ajanı ve provakatörleridir.

Kamuoyu, Türk devletinin bu tür provakasyonlarına ilk defa şahit olmuyor. Böylesi bayağı çabalar, devrimci mücadele tarihimizin hemen her döneminde gösterilmiş, halkın ve devrimcilerin arasına fitne-fesat sokarak, provakasyonlar yaratılmak istenmiştir, şimdi yapılmak istenen de budur. Bu sömürücü egemen sınıfların ve onların devletinin çürümüşlüğünün bir kanıtıdır. Türk devleti, sömürü ve zulüm düzenini ayakta tutabilmek için halka ve halkın devrimci-komünist güçlerine karşı silah çekmiş; ordusunu-polisini tam tekmil vaziyette halkın ve devrimci-komünistlerin üzerine sürmüş; işkence, mahkeme ve cezaevlerini en son hıza kadar işletmiş... Buna rağmen, hala devrim filizlerinin halkın bağrından çıkmasını önleyememiş ki, devrimciler arasında provakasyonlar yaratmak istiyor.

Neden Partimiz TKP/ML ile PKK arasında?

Birincisi; kamuoyunun da bildiği gibi, 1992 yılı içinde PKK ile TKP/ML arasında karşılıklı yazılı eliştiriler yapıldı. Bu eleştiriler sürecinde, yurtdışının bazı alanlarında PKK, kendi mevzilerinde (dernek, gece...) TKP/ML'ye propaganda yapma hakkını vermedi. PKK değişik gerekçeler ileri sürse de, bu tavra girmelerinin esas nedeni TKP/ML'nin PKK'ya getirdiği doğru eleştirilerdi. Kamuoyunun bilgisi dahilindeki bu şeyleri Türk devleti de biliyor ve bu durumu provakasyonlar için bir fırsat olarak görüyor.

İkinci ise; Türk devleti herhangi bir örgütten çok, ülkemiz çapında ikinci büyük silahlı güç olan TKP/ML'yi PKK ile karşı karşıya getirmek istemesi, devrimciler arasında çatışmalar yaratmanın ve bu çalışmaları büyütmenin umutlarıdır, şimdi yapılan da böylesi umutların bir uğraşıdır.

Fakat, halk düşmanı Türk devleti bir kez daha aldandığını görecektir. TKP/ML'nin 21 yıllık tarihi var ve bu tarih şahittir ki, TKP/ML dost ile dost, düşman ile düşmandır. Partimiz, PKK'yi Kürt ulusal devrimci örgütü olarak görüyor ve bu kriterler, bizim PKK'ya karşı tutumumuzu da belirliyor. Dostluk... Evet, TKP/ML- PKK'yı dost olarak görüyor, davranışları da dostça olacaktır.

Bizim dostluğumuz; dostuna karşı eleştiriyi ve dostundan gelen eleştiriyi de içeren bir dostluktur. Biz hem dost oluruz, hem de dostumuzun yanlışına karşı eleştirel mücadele ederiz; aynı şekilde, biz hem dost oluruz, hem de yanlışlarımıza karşı dosttan gelen eleştirilere seviniriz. Eleştiriler karşısında küsmekdarılmak, bizim dostluk prensiplerimize aykırıdır. Ve biz, eleştiriye kapalı bir dostluğu iyi ve sağlam bir dostluk olarak görmüyoruz.

Partimiz, devletin provakasyonlarına gelecek kadar çocuk değildir. Komprador kapitalistlerin, büyük toprak ağalarının vurguncu ve tefecilerin faşist devleti..., bu sömürü ve zulüm devletinin ordusu-polisi, MİT'i, iti, ajanı-provakatörleri ne kadar çırpınırlarsa çırpınsınlar, hangi yöntemlere başvururlarsa vursunlar, Partimiz TKP/ML önderliğinde Demokratik Halk Devrimi'yle er veya geç devrilmekten kurtulamayacaklar. Çünkü biz haklıyız ve haklı bir davanın sürdürücüleriyiz. Gücümüzün kaynağı, Marksizim-Leninizm-mao Zedung Düşüncesi rehberliğinde her ulustan işçi sınıfımız ve emekçi halkımızdır."

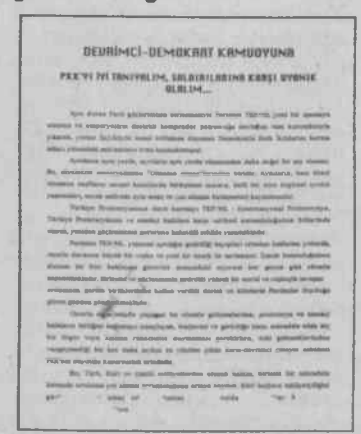
DEVRİMCİ-DEMOKRAT KAMUOYUNA

PKK'YI İYİ TANIYALIM, SALDIRILARINA KARŞI UYANIK OLALIM...

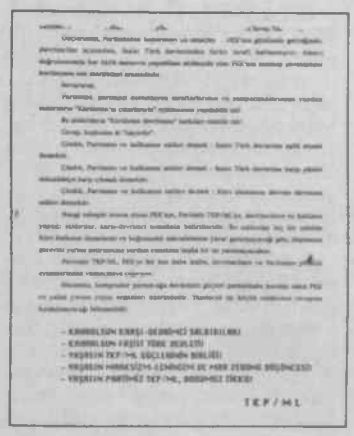
TKP/ML

MİT'in dağıttığı TKP/ML imzalı bildirisi. (Arkalı, önlü)

GERİLLA BÖLGESİNDEN

'Bırak batakhaneleri silahların müziğini dinle!'

"TKP/MLTİKKO Ovacık ABK halk konseyleri basın bürosu"nun, halka Ovacık'ta kumar yasağı konmasıyla ilgili gazetemize gönderdiği haberi yararlı bulduğumuz için okurlarımıza sunuyoruz

Aralık 1992 tarihinde TKP/ML TİKKO denetiminde halk konseyleri acil bir kararı 3 aylık tartışmalardan sonra kabul edip onayladı. 12 Aralık 1992 tarihinde halk konseylerince alınan karar şuydu:

Ovacık kazasında bundan böyle kumar oynatmak ve oynamak yasaklanmıştır. Karara uymayanlar halk mahkemelerinde yargılanacak ve şiddetle cezalandırılacaktır. Alınan kararın kabul görünceye kadar uygulanması ve cezalandırma eylemleri TİKKO'ya verilmiştir.

Halkımız üzerine oynanan psikolojik savaşın bir parçası olan kumar, devlet güçlerince teşvik edilmekteydi. Özellikle TC. tarafından yasak olan kahvelerde kumar oynatma kararı komiser Metin tarafından özellikle teşvik ediliyor. Kahveciler polis tarafından korunuyordu. Yoksul olan köylü sattığı keçisinin parasını bu batakhanelere yedirmekte ailesini açlığa mahkum etmekteydi. Namus anlayışı bu batakhanelerde tarumar edilmekteydi, aileler içinde huzursuzluklar kavgalara varmaktaydı. Halk Konseyi yaptığı propaganda da bine yakın insanın talebi doğrultusunda bu kararın alındığını bu kararın bir organ kararından daha da ileri bir halk kararı olduğunu açıklamıştır.

İlk aşamada TİKKO imzalı bildirilerle kahveciler uyarıldı. Bildirilerde kumarın zararları, devletin psikolojik savaş aracı olduğu bu oyunun boşa çıkartılması istendi. Kumarın mücadele önünde engel olduğu belirtilip uyarılara uyulmadığı durumda uygulanacak cezalar bildirildi. Bununla bağıntılı olarak gençlik örgütlülüğü ve halk konseyine bağlı halk komiteleri geniş bir propaganda çalışması yürüttü. Kararın alınmasıyla halk kitlelerinde büyük sevinç, coşku ve partiye sempati uyandı. Köylük alanlarda özellikle kadınlar arasında büyük kabul gördü. Hatta bazı köylerde karara olan memnunluk halaylar çekilerek desteklendi.

25 günlük beklemeden sonra iki kahvede kumarın sistematik olarak devam ettiği tespit edildikten sonra bu kahvehanelere baskın düzenlendi. Baskında kumarın zararları anlatıldı. Oynatılmaması yönünde uyarılar yapıldı. Bu baskınlarda kahvenin birinde şiddet uygulanması ve bazı kumar malzemelerinin kırılması doğru bulunmadı. Bu uyarılardan sonra kumarın bu iki kahve tarafından sistematik olarak oynatılmasından dolayı şiddet uygulanması kararı alındı. İlk aşamada her iki kahvenin insan kaybına mal olunmayacak şekilde bombalanmasına karar verildi. Talihsizlik sonucu kahvenin birinde bombanın patlamaması zaten geniş gerici tabana sahip olan aşiret gericiliği tarafından parti alehinde propagandaya dönüştü. Parti kadroları bu gerçeği daha önceden gördüğü için karşı dolayı yaptığı propagandayla bu oyunu da boşa çıkardılar. Bu propaganda mimlenmiş gericilerle sınırlı kaldı. Parti bu kararıyla büyük halk tabanıyla kucaklaştı. Ovacık'ta artık Nuri Sağlam ve Yaşar Tosun ortaklarının dışında hiçbir yerde kumar oynatılmamaktadır. Aldığımız kararı TİKKO desteğiyle hayata geçirecek halkımızın mutluluğu ve refahı için mücadelemizi kızıllaştırarak zafere ulaştıracağız. Kararımızdan dolayı bizleri destekleyen ve bu desteğini esirgemeden veren Ovacık halkına teşekkür ediyoruz.

Kumar oynayan kocasına batakhaneleri bırak, silahların müziğini dinle o müziğe katıl ve mutlu ol diyen annelerimizin ellerinden öpüyoruz ve tekrar haykırıyoruz. Kadınsız devrim olmaz.

EGO işçileri niçin Belediye-İş'ten Genel-İş'e geçti?

Ankara'da bir grup EGO işçisi Genel İş'e geçti. Öncü bir işçi geçişlerini değerlendiriyor:

"Belediye-İş EGO şubesi işverenin kalesi belediye işçilerinin dayanışmasını kırmak, belediye işçilerini güçsüz bırakmak, misyonunu üstlenmiş. Alınan grev kararını dahi etkisiz bırakmak için elinden geleni ardına koymaktan çekinmemiş bir yönetimdir.

"Uzlaşmacı, hantal, bürokrat sendika ağalarının üstlendiği EGO şubesi yönetimi işçiyi işverene karşı etkisiz kılmak için sendika yönetimindedirler. Üstelik işveren tarafından dolaylı ya da doğrudan desteklenir. İşte EGO şubesinin durumu da böyledir. Amaç işçilerin gerçek sendikalarını kurmanın önünde engeller çıkarmaktır.

"Reformist ve sarı sendikalar burjvazi, yani patronla işçi arasındaki çatışmayı yumuşatmayı savunurlar. İşçi haklarını mücadeleyle değil, patronla anlaşarak, onu ikna ederek elde edeceğini savunur. Patrona karşı, işçilerin mücadele azmini ve bilincini yok etmeyi hedeflerler. Halbuki biz yaşamımızdan biliyoruz. İşçi ile patron hiçbir zaman barış içinde olmaz-olamaz. Çünkü ikisinin çıkarları birbirinden farklıdır. Patron hep daha çok kâr peşindedir. Bunun yolu da işçinin emeğini daha çok gasp etmektir. Aksi halde patron kendi rızası ile kazancını azaltmak istemez. Bu gerçeğe rağmen işçinin patrona karşı mücadelesini değil de uzlaşmayı savunmak nedir? Hiç kuşkusuz ki işçinin elini kolunu bağlamak değil midir? O halde yapılması gereken sınıf çıkarları doğrultusunda, devrimci sınıf sendikacılığı anlayışını hayata geçiren gerçek örgütünü yaratmak olmalıdır.

"Belediyelerde işçiler taşeronlaşma, özelleştirme ve işten çıkarma tehditlerini yoğun bir şekilde yaşamaktadır. Şu günlerde, DİSK'e bağlı Genel-İş sendikası ise işyerlerinde örgütlenmesini sürdürmektedir. Birçok yerde (özellikle Ankara'da) çoğunluğu sağladı. Bakın, Genel-iş'e geçişleri en yavaş olduğu yerlerden biri EGO'dur. EGO işçisi, TİS dönemindeki özellikle greve karşı alınan tavırlar nedeniyle çok kızgın. Zaten bu yüzden bir kısım demokrat diyebileceğimiz çevre hemen Genel-İş'e geçti. Devrimcilerin tavrı ise işçi sınıfının genel çıkarlarını korumak, işçiye Türk-İş ve DİSK'i anlatmak oldu. Öncelikle, DİSK'in Ören toplantılarında ortaya koymuş olduğu "Çağdaş sendikacılık anlayışını" teşhir eden bir tutum içine girildi. Zaten gerici olan, Belediye-İş EGO şubesi faşist dediğimiz çevreyle de ittifaka girince tabandan devrimci insanlara yoğun baskılar yapıldı. Tabandan gelen yoğun istekler sonucu Belediye-İş EGO şubesinin altını boşaltmak ve Genel-İş içerisinde devrimci ve demokrat kesimin yönetime gelmesini sağlamak amacıyla bir karar alınarak; EGO işçisinin bir kısmı devrimcilerin önderliğinde DİSK'e bağlı Genel-İş'e geçti."

Grup Kızılırmak Tokat'ta

TOKAT, Özgür Gelecek-Tokat 19 Mart gecesi Grup Kızılırmak'la coştu. Partizan dergisi ve okurlarının organize ettiği konsere büyük katılım oldu.

Tokat'ta 92 yazında Eğit-sen tarafından organize edilen Mehmet Gümüş konserinden sonra ilk kez böyle bir konser düzenleniyordu. Diğer grupların cesaretsizliğine rağmen Partizan okurları ısrarla konser faaliyetlerine başladılar. Zorluklar başlayınca diğer gruplar geri çekildi. Yalnız bir kaç kişi yardım etti. Tertip komitesi izin için müraacat ettiğinde, valilik ücretli konsere izin vermeyeceklerini söylediler. 8 Mart'ta kitlenin devlet aleyhine sloganlar attığını, devlet aleyhine konuşmalar yapıldığını bundan rahatsız olduklarını öne sürdüler. Komite tekrar değerlendirerek, ücretsiz organize etmeye karar verdi. Bu şekilde izin alındı. Konser günü geldiğinde polis tedirginliğini saklayamıyordu. Konser öncesinde salonun her tarafını aradılar. Konserde sunuculuk yapacak arkadaşı gözaltına alarak, yarım saat tutup geri bırakmak zorunda kaldılar.

Konser başladığında Tokat'ın bunu kaldıramayacağını düşünen gruplar da yanıldıklarını aksine, Tokat'ın bu tür etkinliklere ihtiyacı olduğunu, halkın geniş katılımları sonucu gördüler. 1000 civarında katılım olan konserde halk komprador patron-ağa devletine karşı kinlerini sloganlarıyla dile getirdi.

Barbara Anna Kistler

O çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının can dostu, örnek bir enternasyonalisttir.
Sevgili Barbara, andolsun ki, adın Halk Demokrasisi ve yüce komünizm idealimizde sonsuza dek yaşayacak!

ÖZGÜR GELECEK gazetesi
PARTİZAN dergisi
çalışanları

www.partizanarsiv.net

8 MART ETKİNLİKLERİNDEN

Sosyalist Kadınlar: 8 Mart'ın dünya emekçi kadınlarının birlik, mücadele ve dayanışma günü olduğunun bilincinde olan sosyalist kadınlar, mücadelenin sokağa taşırılması ve özüne uygun kutlanması için 8 mart günü Sultanahmet'ten Cağaloğlu'na kadar izinsiz yürüyüş yaptı. 50-60 kişinin katıldığı yürüyüşte "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü"sosyalist kadınlar imzalı bir pankart taşındı. Ellerinde yaktıkları meşalelerle yürüyen emekçi kadınlar "Yaşasın 8 Mart", "Kadın-erkek elele Özgür günlere", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Kurtuluşumuz Sosyalizm" ve Klara Zetkin'in şiarlaştırdığı "Kadınlar Uyanın, Harekete Geçin, Savaşın" sloganlarıyla eyleme son verdiler.

Eğitim Emekçileri: Eğitim emekçileri 8 Mart günü Eğit-Sen 3 nolu şubede panel, dia gösterisi, Aşye Gülen halk sahnesi ve Özgürlük Türküsü'nün katıldığı bir kutlama yaptılar. Yeni Demokratik Kadın Derneği, Yurtsever Kadınlar Derneği, Marmara özgür-Der ve Eğit-Sen adına katılan panelistler kadın sorununu çeşitli boyutlarıyla tartıştılar. Hepsi de kadın sorunun özünde yatanın sınıf sorunu olduğunu vurguladılar.
8 Mart günü Eğit-Sen 1 nolu şube panel ve dia gösterisi yaptı. Eğit-Sen, İHD- Gerçek dergisi ve yeni Demokratik Kadın Derneğinin katıldığı panelde emekçi kadınların sorunları ve çözüm yolları üzerine tartışıldı. Eğitim emekçilerinden bir grup kadın, "erkeklerin kadın sorununda yeterince duyarlı olmadıklarını, hala bir kadın komisyonunu yaşama geçiremedikleri" noktasında yakındılar. Burada erkeklerin duyarsızlığı yanında kendilerinin de soruna yeterince sahip çıkmadıkları ve ısrarlı olmadıkları noktasında eksik davrandıkları dile getirilerek panel sona erdirildi.

Gülsuyu Çorumlular Derneği: 8 Mart'ta Çorumlular derneğinde şölen yapıldı. İzin alınmadığı için şölen polisce engellendi. Şölenin engellenmesine kadar 8 Mart'a ilişkin bir konuşma yapıldı. Özan Barış'ın türküleri eşliğinde halay çekilerek, çocukların 8 Mart dünya emekçi kadınlar gününe ilişkin oynadıkları oyun ilgiyle izlendi.

Sarıyer ve Kağıthane emekçileri: Sarıyer ve Kağıthane'de 150'ye yakın kadın ve erkek emekçinin katıldığı şenlikte coşkulu bir şekilde halaylar çekildi, türküler haykırıldı. Her günün Dünya Emekçi Kadınlar Günü olması bilinciyle 8 Mart'a sahip çıkıldı. Kısa süre içinde hazırlığı tamamlanan, bazı eksikliklerine rağmen esasta 3,5 saat süren ve kitlenin coşku içinde kalmasını sağlayan bu etkinlik olumlu geçti.

Feminist Kadınlar: 8 Mart feminist kadın gruplarınca da çeşitli etkinliklerle kutlandı. Kadın sorununu sınıf sorunundan ayrı gören bu yanıyla da emekçi kadının gerçek kurtuluşunun özünü karartan hedef şaşırtan feminist kadınlar etkinliklerinde sıkça kadının cinsel sorunlarından ve tecavüzlerden söz ettiler.
Tornacıbaşı sokakta Mor Çatı, Kadın Postası, Tecavüze Karşı Feminist Grup ve Minerva adlı feminist gruplar 8 Mart'ı kutladılar. Düzenleme komitesinin isteği üzerine güvenlik için gelen polislerin eşliğinde yapılan kutlama pek etki de yaratmadı.

8 Mart'ta emekçi kadın ve erkekler özgür bir gelecek için yürüdü

İSTANBUL, Özgür Gelecek- 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Gününün, burjuva kadın örgütlülükleri tarafından kutlanmasına yetkililerce izin verilirken hatta bütün bir hafta boyu iki yüzlüce TV.'de basında olmayan kadın haklarından söz edilirken devrimci-demokrat, yurtsever kadınlarca 8 martın kutlanmasına şiddet baskı ve yargılamalarla engel olunmaya çalışıldı.

Ama tüm bu engellemelere rağmen 8 mart dünya emekçi kadınlar günü olarak çeşitli etkinliklerle kutlandı. Egemenlerin emekçi kadınların etkinliklerine saldırmasının ardında yatan gerçek, emekçilerin düzenden hesap sorma, bilincinin gelişmesi kadın ve erkeğin el ele omuz omuza mücadeleye katılması anlayışının pekişmesiydi. Zira bu anlayış sömürü düzenini kökünden sarsıyor.

İstanbul Valiliğin yasakladığı etkinliklerden biri Emekçi Kadınlar Kurultayı oldu. Bu kurultay çeşitli demokratik kadın örgütlerinin ve diğer bazı demokratik kurum ve kuruluşlarının ortaklaşa yaptıkları bir çalışmaydı. 3 aylık bir süre zarfında özellikle işçi ve emekçi kadınlara gidilerek onların sorunları tartışılarak kurultaya katma çabası verildi. Bu sadece İstanbul'la sınırlı bir çalışma değildi. Türkiye'nin ve Türkiye Kürdistan'ının çeşitli bölgeleri de bu çalışmanın içerisindeydi. Ayrıca yurtdışından da kurultaya katılım için gelenler vardı.

Kurultayla ilgili geniş bir afişleme yapıldı. Hatta Belediye otobüslerine afişlerin asılması için izin alındı. Bu vesileyle donatımı oldukça geniş oldu. Ama valilik son gün hiçbir gerekçe göstermeden yasakladığını bildirdi.

6 Mart günü çeşitli bölgelerden ve yurt dışından gelen emekçi kadınlar kurultayın yapılacağı salonun önünde toplandılar. Polisin sürekli saldırma tehditlerine rağmen bir süre bekledikten sonra Aksaray'dan valiliğe doğru yürünmeye başlandı. Çemberlitaş'a gelindiğinde polis izinsiz yürüyüş yapıyorsunuz diye joplarla saldırdı. Bazı kadınları almaya çalıştı. Yürüme hakkımızı kullanıyoruz kimseyi alamazsınız diye direnildi. Direnen kadınlardan 19'u joplanarak karakola götürüldü. Özgür Gelecek muhabiriyle Antep'den kurultaya katılmak için gelen bir erkek emekçi de gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar bu baskı ve yasaklamalarınızı protesto ediyoruz deyip sorgu ve adres vermediler. Saldırı olayını Hürriyet "kadın haftasında bize özgü kutlama", Milliyet "direnen kadınlardan 16'sı gözaltına alındı", Cumhuriyet "koca dayağından sonra polis dayağı" açıklamasıyla yansıttı.

Bu yasakçı zihniyet kendini 6 ve 2 nolu şubelerdeki Tüm-Bel-Sen emekçilerinin 8 Mart günü düzenledikleri şenlikte de kendini gösterdi. Belediyeye ait binaları kullanma haklarının tüzükte varolmasına rağmen polis Reşat Nuri Tiyatrosu'ndaki etkinliği yasakladı. Bir tarafta Sözen'in yolladığı kutlama çeleği diğer tarafta iktidar partisinin çevik kuvvetleri vardı. Yasağa rağmen belediye emekçileri meşru haklarını kullanarak şenlik yerine geldiler ve salonu tamamen doldurdular ve şenliği yapma kararını hayata uyguladılar. Salonun boşaltılmadığını gören polis yetkilileri bu defa salonun tüm ışıklarını keserek karanlıkta bıraktı.

Şenlik karanlığa rağmen bir süre daha devam etti. Polis sonradan gelenlerin de içeri girmesine engel oldu.

Karanlıkta 15.30'a kadar devam eden şenlik daha sonra "Baskılar bizleri yıldıramaz" sloganları ve alkışlı protestolarla sona erdirildi.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü tüm dünyada kutlandı. Yurtdışındaki Türkiye'li devrimciler de İsviçre'de yürüyüşle eşlik etti.

Ankara'da devrimci kadınlar coplandı, burjuva kadınlar eğlendi

ANKARA, Özgür Gelecek- 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Gününü değişik siyasi çevreler kendine göre yaşadı, anlamlandırdı.

Aralarında Erdal İnönü'nün eşi Sevinç İnönü'nün de bulunduğu SHP'li kadınlar 8 Mart'ı "Bosna-Hersekli Kadınlarla dayanışma günü" olarak ilan ettiler. Sabahın erken saatlerinde SHP Genel Merkezi önünde toplanan kadınlar BM Türkiye temsilciliğine yürüdüler. Bosna-Hersek'teki tecavüz ve katliamları kınayan bildiri ile 76 bin imzalı dilekçeyi BM Türkiye temsilciliğine ilettiler.

Güven parkta toplanan Millet partisi, Yeniden Doğuş Partisi, Demokratik Sol Parti, Mazlum-Der'e üye kadınlar BM binası önüne pankartları ve sloganları ile yürüdüler. Burada Sırp vahşetini kınayan bir bildiri okudular. Eylemcilerden tesettürlü bir kadın çantasından bir tabanca çıkararak BM çalışanlarına doğrulttu. "Bosna-Hersek'te yaşananların hesabını soracağım" dedi. Aynı saatlerde Zafer Çarşısı önünde devrimci demokrat kadın ve erkekler toplandılar. Zafer Çarşısı'ndan Yüksel caddesi'ndeki İnsan Hakları Anıtı'na kadar yürümek isteyen kadınlar ve erkeklere önce sivil polisler sonra da çevik kuvvet saldırdı. Kadınlar ve erkekler cadde ortasında tekme tokat dövülerek polis otolarına bindirildi. O anda orada bulunan pek çok izleyici de polisin hışımına uğradı. 46 kişinin gözaltına alındığı yerde olayı izleyen muhabirlerin filmleri toplandı. Makinelere el konuldu, gazeteciler de dayak yedi. Gözaltına alınanlar akşam ev aramasına getirildiğinde evde bulunanlar da alınınca 8 Mart'ta alınanlar 62 kişiye çıktı. 2 gün emniyette kalanların bir kısmı savcılığa bile çıkartılmadan bırakıldı. Bırakılanların vücutlarında işkence izleri çok belirgin görünüyordu. 6 kişi halen gözaltında bulunuyorlar.

Barbara'nın doğduğu ülke İsviçre'de 8 Mart yürüyüşü

BASEL, **Özgür Gelecek**— Evet bugün daha güzel bir 8 Mart. Çünkü Barbara Anna Kistler yoldaş kapitalizmin tüm nimetlerini elinin tersiyle iterek kendi ülkesi dışındaki bir ülkede sınıf kardeşleriyle birlikte silah elde savaşmaya gitmiş inandığı düşünceler uğruna şehit düşmüştür. Bu Alplerden Munzurlara çekilen kızıl bir hattır, Dağlar daha da güzelleşmiş, duygularımızı kine çevirmiştir, o artık bizim için ölümsüzdür. Basel'deki ML'ler ve devrimciler 8 Mart mücadelesine sahip çıkarak 8 yürüyüşlerle kutladılar. Yürüyüşte kadın sorunun devrim sorunu olduğu mesajı işlendi. Türkiye devriminin halk savaşı yoluyla başarıya ulaşılacağı vurgulandı. Basel'de 8 Mart'la ilgili düzenlenen yürüyüşe TKP/ML dışında TDKP, TKP/ML Hareketi ve KAWA olmak üzere 4 örgüt iştirak etti. Yürüyüşe TKP/ML 300'e yakın taraftarıyla katıldı. Bu yürüyüşte 20'nin üzerinde İsviçreli de TKP/ML korteşinde, TKP/ML'yle birlikte hareket etti. Yürüyüşle 2500'den fazla TKP/ML ve ATİK imzalı Almanca-Türkçe bildiri dağıtıldı. Yürüyüş eksikliklerine rağmen olumlu bir havada sonuçlandı.

Tokat'ta 8 Mart

TOKAT, **Özgür Gelecek**— 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü Tokat'ta coşkuyla kutlandı.

Devrimcilerin ortak bir şekilde hazırlayıp sunduğu proğrama halkın yoğun ilgisi sonucu birçok kişi proğramı ayakta izlemek zorunda kaldı.

Program 8 Mart Dünya Emekçi kadınlar Günü ile ilgili konuşmalarla başladı. Eğlence programında bolca Emekçi'nin Kızılırmak ve Grup Yorum'un parçaları söylendi. Programın arasında bir Partizan okuru kürsüye gelerek kadın sorununa genel anlamda bakış açısını koydu ve kadınların kurtuluşunun ancak devrimle olacağını belirtti. Yeni Demokrat Gençlik'ten bir konuşmacı Kadın sorununun aynı zamanda erkeğin de sorunu olduğunu, kadın erkek ilişkisinin nasıl olması gerektiğini içeren bir konuşma yaptı.

Programın ilerleyen saatlerinde köylü kadınları temsilen çıkan devrimci bir ana "okuma yazmasının olmadığını ve konuşmasının kısa olacağını" söyleyerek köylü kadınların sorunlarına kısaca değindi:

"Bu kadın hakları ellerini sıcak sudan soğuk suya sokmayanlara mı yoksa köylü kadınlarına da var mı? Köylü kadınları daha fazla yıpranıyor, diyerek bütün işlevi kendilerinin yapmalarına rağmen erkeklerin keyfini bozmadığından yakındı. Bize hiç hak veren yok ANAP geldi, birşey yapmadı, DYP geldi, birşey yapmadı, SHP geldi hiçbir şey yapmadı. Bizim artık tek umudumuz devrimci çocuklarımızdır. İnşallah devrimci çocuklarımız bir an önce devrimi yapar. Biz çektik, ezildik, onlar çekmez" diyerek konuşmasını bitirdi

Mersin'de yer gök inledi

MERSİN, Özgür Gelecek- 8 Mart dünya emekçi kadınlar günü,Mersin'de çoşkuyla kutlandı.Saat 14-30 civarlarında istasyon meydanında kortejler oluşturarak yeralan DKÖ (Devrimci Kitle Örgütleri)leri ve dergiler platformuyla beraber, PARTİZAN okurları,YDKD (Yeni Demokrat Kadın Derneği) ve DDSB de (Devrimci Demokrat Sendikal Birlik) ordaydı.

Yürüyüş sloganlarla başladı. "Kadın-erkek elele, demokratik düzene" sloganları ile yer gök sarsılıyordu. 3000'e yakın insanın haykırışıydı bu...

DDSB pankartı , izin alınmadığı gerekçesiyle ve platform tarafından yürüyüşün daha başında indirildi;fakat moral bozukluğuna yolaçmadı. Kortejler yanyana bulunan Adliye ve Emniyet binalarının önüne gelince "Devlet Terörüne Son","Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganları duvarlarda yankılanmaya başladı. PARTİZAN okurları,YDKD ve DDSB kortejleri hep bir ağızdan; işkencecilerin, köhnemiş hukukun köhnemiş savunucularının suratlarına "Parti Şehitleri Ölümsüzdür" haykırışlarıyla kinlerini ve sev dalarını dile getirdiler.Adliye ve Emniyet binalarının önü emekçi kitleye bakan ve kaygısız görünen işkencecilerle doluydu. Biraz daha yaklaşıp dikkatlice bakan bir göz, onların kaygısız maskeli suratlarının altındaki ifadeyi görebilirdi: KORKU. Mersin Oteli geçildikten sonra çevrede toplanan halkın sayısı artmaya başladı."Halkımız Saflara"çağrılarıyla alkışlı katılımlar gerçekleşti.Özellikle çocuklu ve hamile bir kadının eşiyle elele kitleye katılımı coşku yarattı. Atatürk Parkının önündeki alana sırasıyla giren kortejler yerlerini almaya başladılar. PARTİZAN okurları ve YDKD anonsuyla 95-100 kişilik kitlenin gür sesi ve tükenmez soluğu alanı sarstı:"Munzur,Tokat,Erzincan; İlerliyor PARTİZAN" sloganıyla alana girildi.

Alanda devrim şehitleri için saygı duruşu,yumruk dalgaları ve devrim andlarıyla karşılandı.Enternasyonel marşı okundu.Alanda sık sık "Kadınlar Gökyüzünün Yarısıdır","Yaşasın Halkların Kardeşliği","Halkız Haklıyız Kazanacağız" sloganları atıldı.Konuşmacılar günün önemini Türkçe ve Kürtçe olarak anlattılar.Miting,14.50 civa rında, halaylar ve türkülerden sonra sona erdi.

İzmir'de şenlikler düğün salonunda

İZMİR, Özgür Gelecek- İzmir Kadın Platformu, 13 Mart 93'de Konak belediyesinin kendilerine tahsis ettiği Alsancak Dominik sokakta 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü kutladı. Çeşitli parti ve derneklerin kadın komisyonlarının hazırladıkları yazı ve resimler sergilendi. Katılımcılar açık kürsüde kadın sorunu ile ilgili düşüncelerini anlatan konuşmalar yaptılar.

Aynı yerde "Haraç mezat kadın bacak satışı" adlı oyun sergilendi.

Eğit-Sen, Tüm Sağlık-Sen, Tüm Maliye-Sen, Tüm Yargı-Sen, Tüm Bel-Sen kadın komisyonlarından oluşan İzmir Kamu Çalışanları Sendikaları Kadın Komisyonları Platformu da Bayraklı düğün salonunda düzenledikleri şenlikte 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günününü coşku ile kutladı.

www.partizanarsiv.net

ŞUBAT AYINDA BAYRAMPAŞA VE NEVŞEHİR'DE GERÇEKLEŞEN FİRARLAR KOALİSYONU KRİZE SOKARKEN FİRARİ HALİL ÇAKIROĞLU ÖZGÜRLÜK EYLEMİNİN DEVRİMCİLERE COŞKU VERDİĞİNİ SÖYLÜYOR:

'Hiçbir önlem devrimci yaratıcılığın üstünde değildir'

Bilindiği gibi Şubat ayı içerisinde Nevşehir ve Bayrampaşa cezaevlerinde 2 büyük firar eylemi gerçekleşti. Gerçekleşen bu firar eylemleri egemen sınıfları ve koalisyon iktidarını şoka sokarken, onun boyalı basınında da büyük yankılara neden olmuştu. Devrimci-demokrat kamuoyunda ise coşku ve heyecanla karşılanmıştı.

Bir okurumuz yaşadığı coşkuyu diğer okurlarımızla paylaşmamız için Halil Çakıroğlu ile yaptığı görüşmeyi gazetemize gönderdi.

"Nevşehir cezaevinde büyük bir emekle ve uzun çabalar sonucu kazılan tünelden 18 siyasi tutsak özgürlüğe uzanırken, Bayrampaşa'dan bilinmeyen yollardan 7 siyasi tutsak özgürlüğü kucaklamıştı. Bu iki özgürlük eylemi devrimci kamuoyunda olduğu gibi bende de büyük coşku ve heyecan yaratmıştı. Firarilerden biriyle tanışma, söyleşme, kaçış öncesi ve sonrası duygularını, gelişmeleri öğrenme özlemi içerisindeyken bir firari ile (Halil ÇAKIROĞLU) beraber olma imkanını yakaladım. Yakaladığım bu olanağı, devrimci-demokrat kamuoyunun firar öyküsünü öğrenme özlemi içinde olduğunu düşünerek arkadaşla söyleşi talebinde bulundum.

Halil ÇAKIROĞLU ile yaptığım bu söyleşiyi, devrimci bir yayın organı olarak, kamuoyuna duyuracağınız düşüncesiyle gazeteniz Özgür Gelecek'e gönderiyorum."

— Nevşehir ve Bayrampaşa cezaevlerinde gerçekleşen firarlar, egemen sınıfları ve onların iktidarını sarsarken, biz devrimci-demokratlarda büyük bir sevinç yarattı. Bu firar eylemi sizde ne gibi bir etki yarattı?

— Herşeyden önce şunu belirtmem gerekir ki, egemenlerin gelişen mücadeleyi bastırmak amacıyla biz komünistlere, devrimcilere yönelik saldırıları bütün hızıyla devam ederken, doldurdukları zindanlarını parçalayıp, kavganın sıcak ateşine uzanmak, bu firarilerden biri olmak dışında, sadece bir devrimci olarak bende de büyük bir coşku yarattı. Tabi ki, egemenlere bu tokadı indiren devrimcilerden biri olmak, yaklaşık 2,5 yıldır ayrı kaldığım sıcak mücadelenin içinde yeniden yer almak, bu coşkumu daha da artırıyor.

— 2,5 yıldan beri özgürlüğünüzden koparılarak, zindanda olduğunuzu söylediniz. Cezaevi öncesindeki, devrimci yaşamınızı anlatır mısınız?

— 1987 yılında, çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının öncü müfrezesi TKP/ML'nin saflarında örgütlü faaliyet içine girdim. Daha önceki yıllarda çeşitli devrimci örgütlerle belli ilişkilerim olmuş olsa da, siyasi çizgileri ve mücadeleyi ele alış biçimleri, dünya görüşüme ters olduğu için, bu yapılarla örgütlü bir mücadele içerisine girmedim. Yakalandığım dönem TKP/ML'nin İstanbul Askeri Komitesi içinde yer alıyordum.

— Nasıl yakalandınız?

— Bir kamulaştırma eylemi sonrası, polisle girilen silahlı bir çatışmada yakalandım. Bilindiği gibi partimizin yürüttüğü mücadele esas olarak halka dayanıyor. Ama çeşitli dönemler, özellikle faaliyetin yüklü ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla, faaliyetin ihtiyaçlarını düşmandan zorla ele geçirme politikasını da savunuyoruz. Böylesi bir yüklü ihtiyacı karşılamak amacıyla, Partimiz, tamamıyla halkımızın emeği olan bir kısım paranın kamulaştırarak faaliyetin ihtiyaçlarını giderme kararı almıştı. Eylemi başarıyla gerçekleştirmiştik. Ama olay yerinden uzaklaşırken işlediğimiz bazı hatalar sonucu düşmanla karşılaştık. Girdiğimiz çatışmada yaralı yakalandım.

— Yaralı yakalandığınızda gerekli tedaviniz yapıldı mı, İşkenceye maruz kaldınız mı?

— Çatışmada benimle beraber iki arkadaş daha yaralanmıştı. Önce bizi direkt Gayrettepe'ye götürmek istediler. Ama daha sonra olay yerine gelen gazetecilerin yaralı halimizi fotoğraflamaları nedeniyle, polis kamuoyunda gelecek tepkiyi düşünerek bizleri Haydarpaşa Hastahanesine kaldırdı. Burda bir gece kaldık. Kurşunlardan biri vücudumda kalmıştı. Adi bir pansuman ve verilen iki serumdan başka tedavi görmedim. Polis beni almak için sabırsızlanıyordu. Doktorları sıkıştırarak, onlardan gerekli onayı almak istediler. Doktorlar kararsız kalınca, kararı bana bıraktılar. Polislerle kapışmak, onları kendi inlerinde yenmek için sabırsızlanıyordum. Kabul ettim. Yakalandığım dönem ve daha sonrasında tedavi görmedim. Vücudumdaki kurşun halen çıkarılmış değil.

Gayrettepe'den geçen bir insana "işkenceye maruz kaldın mı?" diye sormak, bırakalım devrimcileri, geri kitlelerce bile garipseniyor artık. Ordan geçen her insan gibi, tabi ki ben de işkenceye maruz kaldım. İşkence biçimleri ve yöntemleri kamuoyunca bilindiği için bunlara girmeyi gereksiz görüyorum.

— 3-4 yıllık sıcak mücadeleden sonra yakalanıp, cezaevine girmeniz sizde ne gibi bir etki yarattı?

— 3-4 yıllık gibi kısa denilebilecek bir devrimci faaliyet sonrası yakalanmıştım. Ama bu süreç içerisinde partimden, yoldaşlarımdan kazandığım çok şeyler olmuştu. Yani yakalandığımda mücadelenin bedelini ödemeye hazırdım. Cezaevine, partimizin kızıl direniş geleneğini yaşatarak girdiğim için mutluydum. Ama tam da çeşitli hatalarımı aşıp, partiye devrime ve halkıma daha yararlı bir faaliyet yürütmeye başladığım bir zamanda yakalandığım için üzgündüm. Ayrıca geride yapılacak bir çok şeyler bırakmam beni daha da üzüyordu. Ama tüm bunlara rağmen daha dar da olsa, yeni bir mücadele alanındaydım. Bu açıdan moralim yerindeydi.

— Cezaevi nasıl bir mücadele alanı?

— Bir devrimci için hayatın her alanı mücadele alanıdır. Çünkü devrimci olmak, var olanı, dayatılanı kabul etmemek, değiştirmek için mücadele yürütmektir. Hayatın her alanında olduğu gibi cezaevinde de düşmanla devrimciler arasında açık bir çatışma var. Düşman yakalanan devrimcileri teslim almak, kimliksizleştirmek ve böylece mücadeleden koparmak istiyor. Bunun için her türlü zulmü reva görüyor. Devrimciler zindanlarda da, zorbanın zulmünü kırma mücadelesini veriyor. Ayrıca düşmanın zindanlarında da dışardaki mücadeleye karşı olan görevlerimiz bitmiyor. Esir bir devrimci için, dışarda süren mücadeleden kopmak ölümdür. Katabileceğimiz her şeyi mücadeleye katmak için büyük uğraşlar veriyorduk. "Yeni bir mücadele alanı" derken bunları kastediyorum.

— Cezaevine girdiğinde firar edip, özgürlüğe kavuşabileceğini düşünüyor muydun?

— Tabi ki düşünüyordum. Bir kavga adamı için özgürlüğün anlamı büyüktür. Bir an önce sıcak mücadelenin içinde yer almak bizler için en büyük tutkudur. Bu tutku cezaevine giren her devrimcide olduğu gibi bende de vardı.

—Bayrampaşa cezaevinde daha önceden de çeşitli firar eylemleri gerçekleşmişti. Birçok firar eylemi de yarıda kalmıştı. Tüm bunlardan dolayı, kamuoyunda Bayrampaşa cezaevi "yol geçen hanı" olarak ismini duyurmaya başlamıştı. Bu olgu, egemen sınıfları ve cezaevi yönetimini oldukça yıpratmıştı. Kaçışları engellemek için yoğun önlemler alındığı kamuoyunca biliniyordu. Tüm bu yoğun önlemlere rağmen nasıl kaçabileceğizi düşünüyordunuz?

—Bayrampaşa cezaevi için kullanılan "yol geçen hanı" benzetmesi, aslında gerçeğe aykırı düşüyor. Sizin de belirttiğiniz gibi daha önceki süreçlerde Partimizin ve çeşitli devrimci örgütlerin firar girişimleri olmuştu. Her yeni girişim düşmanın yeni önlemler almasını beraberinde getiriyor. Alınan yoğun önlemler nedeniyle, firar olanakları neredeyse sıfırlanmıştı. Ama devrimciler, imkansız olanı yenme yeteneğine sahip olan insanlardır. Kaçış yolunu bulmak öyle kolay olmadı. Zaten kolay olsaydı 2,5 yıl beklemezdik.

— Peki bu 2,5 yıllık süre içerisinde, firar girişimin oldu mu? İmkansız dediğin önlemler umudunu kırmış mıydı?

—Çeşitli tasarılar kurduysak da, teşebbüste bulunmamıştık. Çünkü her tasarımız olanaklarımızın darlığı ve alınan önlemler nedeniyle, pratiğe geçirilemiyordu. Ama hiçbir dönem umudum kırılmadı. Mücadele dışarda bizi bekliyordu. Aramızdaki duvarları şu veya buşekilde kırma çabası içerisindeydik.

— Merak ediyorum cezaevinden gardiyan elbisesiyle mi kaçtınız?

—Hayır. Bu gerçekleştirdiğimiz firar sonrası acizlik içerisine giren egemenlerin bir oyunudur.

— Firar eyleminiz, aniden gelişen bir eylem miydi, yoksa uzun bir hazırlık dönemini kapsıyor muydu? Nasıl bir hazırlık dönemi yaşadınız?

— Daha öncede belirttiğim gibi firar sürekli düşündüğümüz bir olguydu. Bu açıdan aniden gelişen bir eylem değil, daha önceki birikimimizin bir ürünüydü. Nasıl bir hazırlık sürecini yaşadığımıza girmek istemiyorum.

— Firara ilişkin içerden yardım gördüğünüze dair iddialara dair ne diyorsun?

— Cezaevi idaresinden ve gardiyanlardan yardım gördüğümüz iddiası gerçek dışıdır. O kadar önleme rağmen, nasıl kaçtığımızı şaşıran egemenler, acizliklerini gidermek için suçlu yaratmaya çalışıyorlar. Cezaevi yönetimine getirilen insanların ve gardiyanların nitelikleri biliniyor. Hiçbiri devrimcilere yardım etme çabası içine girmez. Onların "ihmalkarlık" dedikleri ise, devrimci yaratıcılığın önüne geçememedir. Ne kadar önlemler alınsa da, devrimci yaratıcılık bunları aşmanın yolunu bulur.

— Nevşehir ve Bayrampaşa firar eyleminden sonra cezaevleri ile ilgili yeni yasa tasarısı çıkartıldı. Hücre tipi cezaevleri gündemde ve kısa vadede birçok önlem alınması planlanıyor. Bu durum özgürlük mahkumlarının firar eylemliklerini nasıl etkiler?

— Hücre tipi cezaevleri firarlarla birlikte gündeme gelmedi. Devrimci tutsakları "uslandırma" çabası içerisindeki egemenler, onları "Avrupa standartında" kandırmacasıyla "tabutluklara" koymayı uzun zamandır planlıyordu. Bu yönlü belli girişimlerde de bulundular. Ama her girişimleri devrimci tutsakların ve devrimci-demokrat kamuoyunun mücadelesi ile geri tepti. Tamamen meşru firar eylemleri bahane edilerek devrimci tutsaklar üzerinde yeni oyunlar oynanmaya çalışılıyor. Esasen bu firarları önleme girişimi değil, devrimci tutsakları diri diri tabutluklara gömme girişimidir.

Kamuoyu olaya bu yönlü yaklaşmalı. Devrimci tutsaklarla omuz omuza mücadeleye katılıp, egemenlerin bu oyununu alt etmeli. Bu daha önce başarıldı. Bir kez daha başarılacağına inanıyorum. Bu tür önlemlerin firarları nasıl etkilediğine gelince; yeni firarlar yaratılacaktır. Hiçbir önlem devrimci tutsakların bu tutkusunu alt edemez. Hatırlarsanız daha önce de Metris cezaevi için "kuş uçurtmayız" diyorlardı. Ama yoldaşlarımızın olağanüstü yaratıcılığı bu "kuş uçurtmayız" dedikleri yerden, 29 devrimciyi "uçurtmuştu". Hiçbir şey devrimci yaratıcılığın üstünde değildir.

— Firar eylemi süresince başınızdan geçen ilginç bulduğunuz olgular varsa, anlatır mısınız? Mutlaka ilginç anılarınız olmuştur?

— Tabi ki bu süreçte birçok ilginç olayla karşılaştım. Bunları teker teker anlatmak zaman alır. Ama bunlardan bir tanesini anlatayım. Eylemi hayata geçireceğimiz gün, genel koğuş araması vardı. Bulunduğum koğuşa cezaevi müdürü, 2. müdür ve serbaş gardiyanlar gelmişti. Cezaevi müdürü olan Cabbar Özer kendine güvenen ve akıllı olduğuna inanan bir insandı. Dönem, dönem olası bir girişimden haberdar olmak için açığımızı yakalamaya çalışırdı. O günde benzeri bir girişimi oldu. Attığı birkaç zarftan sonra "Ben burda olduğum sürece size firar ettirmem" diye başlayıp, bu konuda yaratıcılığını anlatmaya başladı. Kendisine; "kendi yaratıcılığınla devrimcilerin yaratıcılığını aynı düzeyde görme. Bizler de kavga tutkusu oldukça senin yaratıcılığın beş para etmez" dedim. İnatlaşmaya devam edince "sen ne türlü önlemler alırsan al, bizleri engelleyecek bir önlem yaratamazsın. Yanılmadığımı göreceksin" dedim ve bunu pratiğimizle kanıtladık.

— Dışarı çıktığınızda herhangi ilginç olayla karşılaştınız mı?

— Çıktığımızın 2. günü bir yoldaşla gezerken bir polis kontrolüne denk geldik. Uzun zamandır böyle bir olayla karşılaşmadığım ve firar nedeniyle arandığım için önce heyecanlandım. Yanımdaki yoldaş "hayrola bir durum mu var?" diye sorunca polis "cezaevinde yine firar olmuş. Onları arıyoruz" dedi. Bu arada ben kimliğimi uzatmıştım. Uzun uzun inceledi. Ben "herhalde anladı" diye düşünmeye başladığım bir anda "ortalıkta fazla dolaşıp, başınıza iş almayın" deyip kimliğimi tekrar bana uzattı.

— Yeniden cezaevine dönelim. Biliyorsunuz şu anda cezaevinde direnişler ve açlık grevleri sürüyor. Sen cezaevindeyken cezaevi koşulları nasıldı?

— Cezaevinde bulunduğum dönem, uzun süreli can bedeli mücadelelerle kazanılmış hakların korunduğu ve ilerletilmeye çalışıldığı bir dönemde Bayrampaşa cezaevindeki siyasi tutsaklar, diğer cezaevlerine oranla daha geniş haklara sahipti. Bunun nedeni İstanbul cezaevlerinin direnişçi bir geleneğe sahip olmasıdır. Ayrıca İstanbul cezaevlerindeki direnişlerin, kamuoyuyla daha erken kucaklaşabilmesi de bir etkendir. Tabii bunlardan herşey güllük gülüstanlıktı" dediğim anlaşılmasın. Cezaevinde bulunduğum süre içerisinde defalarca haklarımızı korumak ya da yeni haklar kazanmak için uzun süreli açlık grevleri ve direnişlere başlamak durumunda kaldık..

— Çalınan özgürlüğünüzü, yeniden kendi ellerinizle aldınız. Yaşam sizden ne bekliyor ya da siz yaşamdan ne bekliyorsunuz?

— Halkımız üzerindeki zulmün katmerleşerek arttığı, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin boyutlandığı, herşeyden önemlisi de Partimiz TKP/ML önderliğindeki gerilla savaşının geliştiği bir dönemde yaşamın biz devrimcilerden neler beklediği açıktır. Bugün yaşam bizden, komprador patron-ağa devletine karşı sürdürdüğümüz savaşı geliştirmemizi, zulmün karanlık ellerini parçalamamızı istiyor. Yaşamın bizden beklediği bu istemleri yerine getirmek için firar ettim. 2,5 yıldır ayrı kaldığım silahımı kavrayıp, Partimiz TKP/ML'nin yol göstericiliğinde, bu istemleri yerine getirmeye hazırım. Yaşamdan beklediğim budur. Cezaevindeki yoldaşlarımı ve devrimci dostlarımı da dışarıdan selamlamak istiyorum ve onlardan yeni firarlar beklediğimi, bunu yaratacaklarına inandığımı söylemek istiyorum.

www.partizanarsiv.net

İdeolojik sağlamlık; kavgayı sebatla sürdürmenin teminatıdır

Uzun süreli ve oldukça engebelli bir yoldan ilerleyen her toplumsal ilerleyiş gibi devrim mücadelesi de bu yol boyunca, mücadelenin biçimi ve niteliğine göre taraflar üzerinde çeşitli etkiler icra eder. Bu etkilerin maddi kayıpları (kadro yitimi, örgütsel yenilgiler, techizat yetersizliği, zaman kaybı vb.) bir yana, yarattığı manevi etkiler oldukça önemlidir. Rahatlıkla söylenebilir ki; bütün bu etkiler hem mücadelenin o anki sürecini etkiler, hem de yeni süreçlere yansır.

Mücadelenin manevi etkileri oldukça önemlidir. Hatta öyle dönemeçler olur ki bu olgu zaman zaman ön plana geçip her şeyden önemli bir hal alır. Bu etki stratejik olarak savaşın sonucunu tayin etmez, ama taktik planda savaşın sonucuna önemli etkide bulunur. Yani mücadelenin ortaya çıkardığı olumsuz etkileri ideolojik, moral, psikolojik vb. noktada lehimize çevirdiğimiz de ya da bizi en asgari düzeyde etkileyebildiğinde çok az mevzi kayıplarıyla sonucu lehimize çevirebiliriz. Tersi durumda da stratejik olarak sonucu lehimize çeviririz, ancak daha fazla mevzi kaybıyla karşı karşıya kalırız. Somutlayacak olursak; ülkede devrim ile karşı-devrimin savaşı halen kıyasıya devam etmektedir. Ve bu savaşı eninde sonunda haklıların kazanacağından zerre kadar kuşku duyulmamalıdır. Yine biliyoruz ki haklılar bugüne kadar birçok muharebeyi kaybetti. 12 mart ve 12 eylülde olduğu gibi zaman zaman çok ağır kayıplar alındı. Ancak feodal-faşist güçler bile savaşı değil, sadece belli muharebeleri kazandıklarının farkındadırlar. Yani kavga sürüyor. Süregiden bu kavgada düşman taktik olarak bizden kat kat güçlü ve devlet olarak örgütlü olmanın avantajını kullanıyor. Bu avantaj, doğal olarak düşmana tek tek muharebeleri kazandırıyor. Aslında savaşın bütünlüğünü düşündüğümüzde düşman açısından bile bunlar önemli kazanımlar değil, onun için önemli olan bu başarıların yarattığı etkilerdir. Bu noktada düşman işin başından gelen taktik avantajını ve gücünü bu tür kısmi başarıları şahsında genelleştirerek stratejik olarak güçlü ve yenilmez olduğu imajını oluşturma çabası içinde. Bizce bunun hemen her dönem başvurulan basit bir kandırmaca olduğu açıktır. Buna rağmen düşmanın bunu ısrarla kullanması bunun kitleler üzerindeki etkiyi lehine arttıracağını bilmesinden geliyor. Günümüzde kırılması gereken en olumsuz etkilerden birinin bu olduğunu söylersek abartmış olmayız. Çünkü bırakalım genel de kitlelerin etkilenmesini, zaman zaman (özellikle ağır yenilgi dönemlerinde) devrimci örgütlükleri bile bu etki sarabilmekte, düşmana esir düşenler bir muharebenin değil, tüm olarak savaşın kaybedildiği sanmaktadırlar. Esir düşmeme şansına sahip olanlar ise, aynı mantıkla savaşın tümüyle kaybedildiğini sanarak "elveda proletarya", "elveda silahlar" diyebiliyorlar.

Devrimci saflarda ortaya çıkan bu tür çözülme ve geri çekilmeler maddi kayıpların etkisinde olsa da, yukarıda bahsettiğimiz kaypak bir zeminde düşmanın sağladığı ve öne çıkardığı psikolojik üstünlüğüne dolaysız bir şekilde bağlıdır. Unutulmamalı ki, bu psikolojik üstünlük kaypak bir zeminde yükselmektedir ve bu kısmi başarıların, tek tek muharebelerin egemenler tarafından savaşın nihai süreci olarak abartılıp gösterilmesine dayanmaktadır. Bu haliyle bu etki doğru politikalar ve pratik taktiklerle daraltılabilinir ve hatta kitleler nezdinde bu kaypak zemin kaldırıldığında tamamıyla etkisizleştirilebilinir. Ancak başta bu kitlelere siyasal ve ideolojik bilinci taşıma görevinde olan öncü kesimce anlaşılmasını ve bilince çıkarılmasını zorunlu kılmaktadır. Yani kitlelerin taleplerine cevap vermeyenlerin düşmanın geçici başarıları karşısında yönünü şaşırmamaları gerekiyor.

Faşist diktatörlük, özellikle son iki yıldır kitlelere ve öncülerine karşı çok yönlü bir imha saldırısına girişmiştir. Devrimci kitlelere yönelik katliamların yanısıra, devrimcilere yönelik saldırılarda birçok örgüt önemli kayıplar verdi. Bu saldırıların daha çok kitle hareketlerinde meydana gelen göreli ivme düşüklüğünün olduğu dönemde olması dikkat çekicidir. Yani düşmanın son beş yıllık dönemle özellikle 12 eylül sonrası yavaş yavaş dirilmeye başlayan ve alt düzeyde taleplerle esasta barışçıl mücadele biçiminde gelişen kitle hareketlerine karşı etkin önlemler almaya çalıştı. Yeni gelişen harekete karşı da savaş psikolojisini dayattı. Geniş tutuklamalar ve işkenceler zincirinden sonra özellikle kitlelere önderlik eden öncülere yönelerek, bunları uzun süreli olarak bu mücadelenin aktif sürecinin dışına itmeye çalıştı. Bunda da düşmanın önemli ölçüde başarılı olduğu söylenebilir. Kitlelerin esasta kendiliğinden gelme mücadelesine yeterli derecede müdahale edilemediğinden önderliksiz kalan kitleler göreceli olarak kabuğuna çekildi. Bu yetersizlik estirilen devlet terörüyle birleşince, savaşta moral üstünlüğü düşman lehine bürünmüş bir havaya girdi. Kitle hareketlerindeki düşüşle birlikte düşmanın saldırıları giderek pervasızlaştı. Bu durumdan yararlanan düşman saldırılarını daha çok yeraltı örgütlenmelerine yöneltmiş ve devrimcilere "terörist" yaftasını asarak beşer onar katletmeye başlamıştır. Bu dönem belki de hiçbir zaman olmadığı kadar kendi deyimleriyle "milli mutabakat" sağlayarak bu saldırıları kitlelerin gözünde "meşru" kılmaya çalışmıştır. İhbarcılığın "fazilet" olduğu propagandası hergün gazeteler ve televizyonlar tarafından halkımıza pompalanmıştır. Egemen sınıfların huzur ve güven ortamının halk arasında huzursuzluk ve güvensizlik ortamı oluşturmaktan geçtiğine inanan faşizm, örgütlerin içine ajan sokmaktan çok ajan şüphesi sokmaya çalışmış, halkın komşusundan şüphelenmesi için elinden geleni yapmış, herkesin birbirini ihbar ettiği bir toplumsal ilişkiler süreci oluşturmaya çalışmıştır. Bu noktada hedeflerine ulaşabildikleri söylenemez ancak ciddi adımlar attıkları gözönüne alınırsa, karşı önlem ve propagandanın devrim cephesi açısından önemi tartışma götürmez bir zorunluluktur.

Proletaryanın verdiği mücadele ile kendi kaderini tayin hakkı uğruna verilen mücadele bugün aynı mevzide yer alıyor. Cezaevlerindeki mücadele, gençliğin mücadelesi, emekçi kadınların örgütlü bir şekide sahneye çıkma çabaları, köylülüğün ve esnafın hak arayışları, memurların grevli-toplusözleşmeli sendikal mücadelesi yine bu mevzide bulunmaktadır. Zemin sınıf mücadelesinin değişik biçimleri için son derece elverişlidir. Devrim cephesini kuşatan şartlar proletarya partisinin daha hızlı ve cesaretli atılganlığını emrediyor. Şimdi kitlelerde birlik ve şevk öğesi daha güçlüdür. Egemenler devrimin kurumlarının yaratılma çabalarını, sağda solda ortaya çıkan yeni mücadeleleri, önemlisi de dağlardan gelen sesleri her zamankinden daha dikkatli izliyorlar. Haklarını alamamanın ve ekonomik sıkıntının mengenesinde giderek daha çok sıkışmanın kaçınılmaz sonucu dağlar ve sokaklardır. Son firarlar ve bir gecede İstanbul, Bursa, Adana başta olmak üzere büyük kentleri bombalarla uyandıran gerçek korku ve bu korkudan beslenen taktikler, gerçek kudretin kim de olduğunu gösteriyor. Yalanların, güç gösterilerinin, tehditlerin çürük özünü, pratiğin açığa çıkarıcı gücünden kaçırmak mümkün mü? Bunu söylerken şu gerçeği gözden kaçırmamalıyız: Türkiye devrimi, tarihini, kendi tecrübesini, ülkenin jeo-politik konumunu ve mevcut güç ilişkilerini iyi kavramışsa hasmını, diğer devrimlerin aldığından daha çok ciddiye almak durumundadır. Osmanlı kabadayılığının ve palavrasının çürük özüne parmak basarken, gerçekten kudretli olanın bayrağını dalgalandırırken bu gerçeği unutmamak gerek.

Yukarıya aktardığımız gelişmelerin devrim cephesi üzerindeki etkilerini ikiye ayırmak durumundayız. Bu ayrımı kırlar ve şehirler olarak yüzeysel bir şekilde yapabiliriz. Herkesin kabul edebileceği gibi savaş esas olarak kırlarda odaklaşmıştır. Buna karşılık faşizmin, baskı ve zoru, katliamları yine kırlarda yoğunlaşmış durumda. Kontr-gerilla eylemleri bu gerçeği gün ışığına çıkarmıştır. Ancak faşizmin tüm baskı, zoru ve yığınağına karşılık kırlardaki devrimci alternatifleri geriletmek şöyle dursun, her geçen gün daha da ilerlemektedir. Yazının başındaki tespitlerimizi haklı çıkarırcasına tek tek ve yine taktik başarılarına rağmen düşman bunu psikolojik üstünlüğe çevirememekte, devrimci mücadele bu dezavantajları kendi lehine çevirebilmiştir. Kırlardaki halk şehirlere oranla daha geri bilinç düzeyinde olduğu halde savaşın bizzat içinde olmakla taraf belirlemekte bu açığı kısa sürede gidermekte ve siyasal bilincinde daha hızlı sıçramalar yaşamaktadır.

Şehirlerde ise düşman çok daha az çabayla çok daha az muharebe kazanarak bunun üzerinde psikolojik üstünlük sağlamayı becerebiliyor. Burada bir çelişkinin olduğu söylenebilir. Ancak bunun yanıtı "orada silahlı mücadele var, bundan dolayıdır" demekle verilmez. Diğer taraftan bu yanıt silahlı mücadeleye önem verir gibi görünse de aslında mücadelenin diyalektiğini kavramayan bir anlayıştır. Yani böyle bir yanıt şehirlere barışçıl mücadeleyi kefen biçme hatasına götürür. Yine de böyle bir yanıt bir sıkıntıya işaret etmektedir. Bu sıkıntı silahlı mücadelenin şehirlerde olması gerektiği noktada olmadığıdır. Şehirlere barışçıl mücadele önerilmeyeceğine göre, radi-

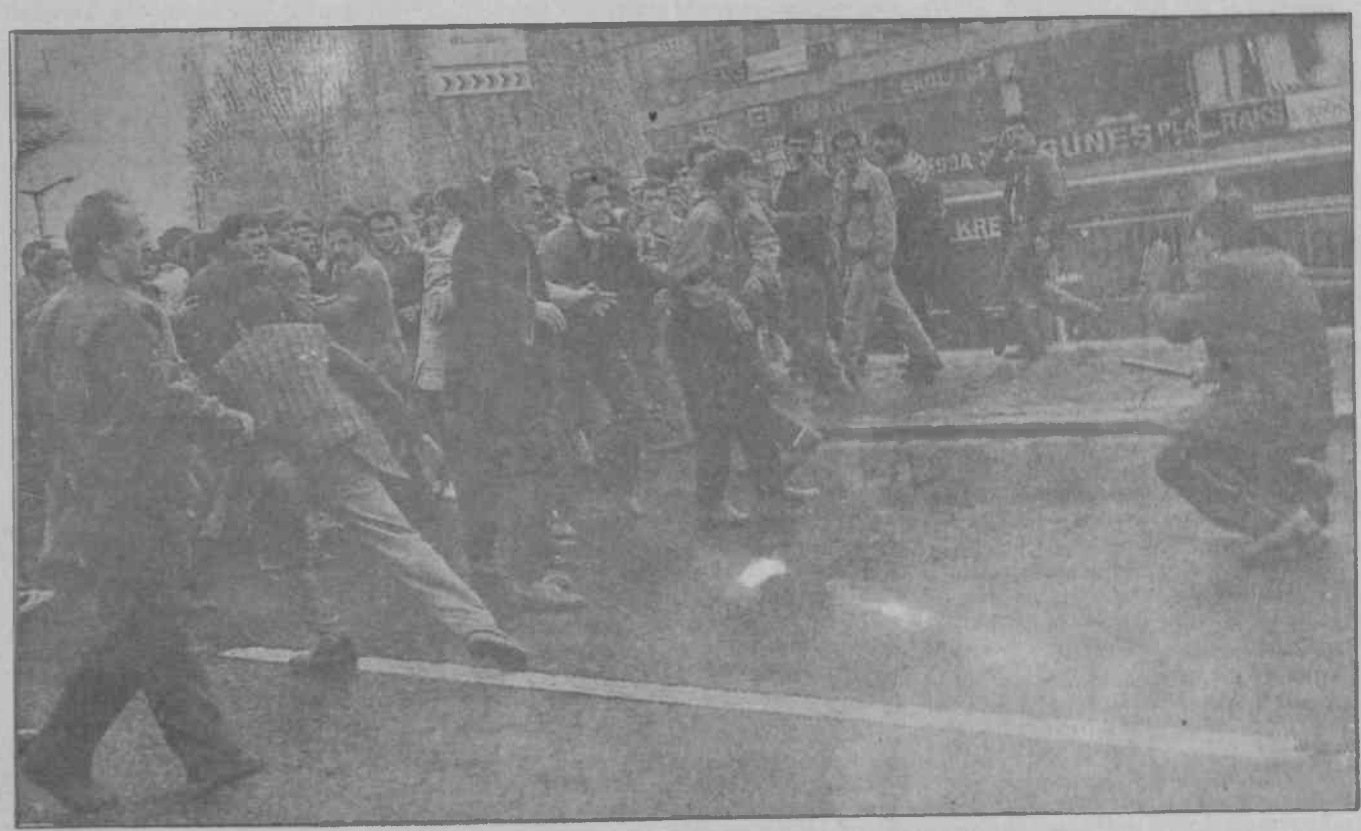

Polis kurşunlarına karşı taşla sopayla savaşmasını bilen bir halk nihai hesaplaşmada zaferle çıkmasını bilecektir.

www.partizanarsiv.net

1 Mayıs İşçi Sınıfının Birlik Dayanışma ve Mücdele Gününde, 199o'da İstanbul'da Şişhane-TArlabaşı yoluyla Taksim Meydanı'na çıkmak isteyen devrimcileri polis saldırarak engelledi. Ancak "göstericiler 1 Mayıs alanına çıkmakta kararlıydılar. Bu nedenle polisle çatışma çıktı.

kal mücadelenin buralarda hangi temelde ve nasıl ifadelendirileceği sorunudur. Bu sorun boyutlu bir tartışmayı gerektirmekle birlikte aynı zamanda konumuzu dağıtacağından bir belirlemede bulunup geçiyoruz; o da bu sorunda proletarya partisinin çizgisi berraktır. Sorun bu çizginin pratiğe geçirilmesinde yatmaktadır. Radikal mücadeleyi savunan küçük burjuva akımlar açısından ise çizgi sorununda yatmaktadır. Bu sorun hemen hergün yanlışlığını ispatlamaktadır.

Bu olgulardan hareketle söyleyebiliriz ki, kırlarda faşizmin her türlü taktik üstünlük ve muharebe başarılarına rağmen, mücadelenin niteliği ve biçimi değişmeksizin kesintisizliğinin ideolojik yönünü sağlam bir temele bağlayabiliyor. Oysa şehirlerde hem kitle hareketinin gerisinde kalınıyor, hem de düşman saldırıları karşısında kesintiye uğrayıp vazgeçmeye kadar dönüşebiliyor. Bu noktada kitleler hem ciddi taktik önderlik sorununu hem de sürekliliik noktasında önderliklere güvensizlik sorununu yaşıyorlar.

Bu durum örgütlerin kendi iç bunalımını da körüklemekle kalmıyor, örgütlerin bir bütün olarak politik güvensizliğe düşmesine yol açabiliyor. Devrimci yayın organlarını düzenli takip eden herkes bu olguyu gözlemleyebilir. Sorun sadece düşmanın psikolojik üstünlüğünü kırma sorunu değildir. Başta da belirttiğimiz gibi bu uzun bir savaştır ve binlerce muharebeden geçmek gerekecektir. Bunların kimi kazanılacak, kimi kaybedilecektir. Önemli olan kendimizi ve devrimci kitleleri bu bilinçle donatıp düşmanın ideolojik saldırılarını boşa çıkartabilmek ve yeni muharebelere daha kararlı ve deneyimli olarak girebilmektir. Yoksa karşı-devrimin caniyane baskı ve faşist terörü ile hergün karşı karşıya bulunan ve bu faşist terörden daha çok nasibini alan kitlelere "teröre karşı birleşin" diyen egemen sınıfların demagojilerine kanmak celladın "seni öldüreceğim ama bu sadece senin iyiliğin için" demesinden farksızdır. Sermayenin emek üzerindeki aleti olan devlet, bir avuç zorbanın elinde olduğu milyonlarca kitleyi baskı ve tahakküm altına alan siyasal bir makina olarak kaldığı ve bu temel karakterini sürdürdüğü sürece devrimci sınıf savaşının şiddeti esas olan yönünde, temel değişikliğin olması mümkün değildir. Durum böyle iken, siyasal iktidarın zor yoluyla ele geçirilmesi mücadelesinin bu esas yönünde değişikliğin olabileceğini öne sürmek, bu temel değişikliği "zor olmadan da olur" biçimine dönüştürmek, pratikte bu mücadele biçimini reddetmek burjuvazinin değirmenine su taşıyarak, devrimi yok saymakla eş anlamlıdır. Bunu, söylemekle radikal mücadele dışındaki mücadele biçimlerinden yararlanamayacağımız anlamı çıkarılmamalıdır. Vurgu yapmak istediğimiz nokta, diğer tüm mücadele biçimlerinin esas mücadele biçimi ekseninde toparlanmasıdır. Hiç kuşkusuz proletarya kendi önderliğinde kurulacak olan Demokratik Halk Diktatörlüğünü kurma mücadelesinde nispeten uzun süreli bu savaşta hiçbir koşulda, bu mücadele şeklini esas almayacaktır. Bilinir ki, yarısömürge, yarı-feodal ülkelerde süreç başından sonuna kadar "silahlı devrimle, silahlı karşı-devrim"in şiddet yoluyla hesaplaşmasıdır. Bir bütün olarak silahlı mücadele ile bu mücadelenin bir noktadan veya birkaç noktadan desteklenmesi aynı şeyler değildir.

Bayrampaşa ve Nevşehir firarları ile İstanbul, Bursa, Adana başta olmak üzere kentleri bombalarla uyandıran gerçek, göstemiştir ki; gerçek kudret egemenlerde değil! Yalanlara dayalı güç gösterileriyle, tehditlerle kendi çürük özlerini ne kadar saklıyabilirler ki? Bu gerçeği pratiğin açığa çıkarıcı gücünden kaçırmak mümkün mü?

Toplumsal bir devrim ereğiyle çıktığı bu yolda, proletaryaya zafer yolunu açabilecek, bu uzun yolda onu, gidebileceği yere ulaştırabilecek olan da bu anlayıştır. Bunun için de asgari ve azami programını gururla uygulamaya koyabilecek olan da bu anlayıştır. Bu mücadele, stratejik öneme sahip silahlı devrimci mücadelenin siyasal hedefler doğrultusunda yürütülmesinden başka bir şey değildir. Unutulmaması gerken bir nokta da silahlı mücadelenin siyasi mücadelenin bir biçimi olduğudur. Ve aynı zamanda devrimin siyasi görevlerini yerine getirmede kullanacağımız esas biçimdir. Silahlı mücadeleyi siyasi mücadele karşıtı olarak göstermek, silahlı mücadeleyi "salt askeri bakış açısı" olarak göstermek hep revizyonistlerin başvurduğu yönteler olagelmiştir. Bu konu da komünist önder İbrahim KAYPAKKAYA'nın komünistler için bağlayıcılığı tartışılmayan sözlerini aktararak geçiyoruz: *"salt askeri görüş açısı savaşmak için savaşmak tutumuna sahip olanların görüş açısıdır. Biz devrimin siyasal görevlerini yerine getirmek için savaşmak istiyoruz. Kırlık bölgelerde parti önderliğinde halk ordusunu yaratmak, mahalli ve merkezi otoriteyi adım adım parçalayarak halkın iktidarını gerçekleştirmek için silahlı mücadeleyi savunuyoruz."* Her ne biçimde yürütülürse yürtülsün, hangi sınıf ve tabakalar önderliğinde olursa olsun, savaş siyasetin silahlarla yürütülmesiden başka bir şey değildir. Bu gerçeği sadece proletarya değil, tüm emekçi yığınlara götürecek olanlar, direngen, tamamıyla yöntemli ve bilimsel çalışmalarıyla sözde değil, pratikte MLMZD silahıyla donanmış kadrolar olacaktır. En geniş halk kitlelerine ulaşmak, büyük ölçüde dağınık, tek ayak üzerinde ağır aksak yürüyen bir çalışma biçimi; derlenip toparlanmış bir makinenin dişlileri gibi düzenli çalışan ve iki ayağı üzerinde sağlam basabilen bir çalışma biçimine dönüştürmek, küçük dereciklerin son derece karmaşık ve çetin engelleri aşması, büyük bir kanalda birleşerek engellenmesi imkansız, muazzam bir ırmak haline gelmesi, Önemli ölçüde kendiliğinden (özellikle şehirlerde) gelişen mücadeleyi, proletaryanın Marksist-Leninist partisi önderliğinde toparlamak ve bunu kolektif bir güce dönüştürmek, devrimci Marksistlerin önünde bir görev olarak hala durmaktadır.

Hakim sınıflara ve onların yeminli uşaklarına el aman dedirten, dehşetten dehşete düşüren, onları korkutan, korku ve panik içinde hareket etmeye iten, kırlık bölgelerden başlayarak ve giderek yaygınlaşan silahlı mücadelenin kendisidir. Ülkede kaynayan kazanın kapağı daha fazla kapalı tutulamıyor. Kapak bastırıldıkça daha güçlü patlamalar meydana gelmektedir. Bizim sözünü ettiğimiz gelecekteki kasırganın uğultularının şimdiden duyulmaya başlamasıdır. İşte hakim sınıfları ve onların efendilerini, reformist, sağ pasifist ve parlamenterist ahmaklar ve bütün silahlı mücadele düşmanlarını aynı noktada, aynı zeminde birleştiren şey de budur.

İnatla zaferi yakalamak için kendimizi her alanda silahlandırmak zorundayız. Ülkede ve dünyada hızlı değişmeler göstermektedir ki, Marksizm-Leninizm Mao Zedung Düşüncesi'nde ısrar her zamankinden daha da önemlidir. MLMZD silahıyla donanmış ve bunu ısrarla hayata geçirenler hergün paha biçilmez zaferler kazanmaktadır. Bugün Peru Komünist Partisi tüm dünya halklarına umut veriyor ve geleceğin toplumunu şimdiden yaratabiliyorsa, uluslarası proletaryanın Türkiye toprağındaki temsilcileri olarak 'bizler de bunu yaratılacağını tüm ezilenlere müjdelemek durumundayız. Küçük burjuva ve burjuva milliyetçi hareketlerin arka arkaya silahlara veda ettiği, ve "yeni dünya düzeni" içerisinde kendilerine yer bulmaya çalıştığı bir ortamda MLMZD'nde ısrar etmenin önemi daha iyi anlaşılmaktadır. Ülkemizde de egemenlerin ulusal hareketi masa başı pazarlıklarıyla boğmaya çalıştığı bir ortamda M-L çizgide ısrarlı ve inatçı olmanın önemi kendiliğinden ortaya çıkmaktadır. Feodal-faşist güçler ulusal hareketin "işini bitirdikten" sonra esas olarak proletarya hareketine yöneleceklerini açık olarak ifade etmektedirler. Buna karşın proletarya partisi de daha atılgan bir döneme gireceğini açıklamaktadır. Ideolojik sarsıntılara ve sapmalara uğramadan çizgide inatçı davranmak olumludur. Ancak bu çizginin hayata geçirilmesi de o kadar elzemdir. Devrimci kitlelerin üzerine serpilmeye çalışılan ölü toprağının atılması için her bireyin kendi üzerine düşeni mutlaka ama mutlaka yerine getirmesi gerekiyor. "Herşey yapılmalıdır, ben de yardımcı olmaya çalışırım" mantığı siyasal arenada kaçkınlığın teorisi olmuştur hep. Kırlarda yükselen ve son dönemlerde şehir kır diyalektiğinin doğru bir tarz da ele alınacağının umutlarıyla daha canlı ve daha atak davranılması gerektiğini hayat dayatmıştır.

www.partizanarsiv.net

Bilinç

Mahmut Dedeoğlu

İşçi sınıfının sendikal mücadelesinde kavramlar-anlayışlar ve gerçekler

1950'li yıllardan sonra başlayan, 80'li yıllarda ancak gerçekliği herkes tarafından görülebilen Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa ülkelerinde yaşanan dönüşümlerin, Dünya Devrimci Hareketini derinden etkilediği bir gerçektir. Bu etki yenilgiden ders çıkarmasını bilenler için olumlu olduğu ölçüde; varlığı ve gelişimin **ülkelerden** ziyade **ülkelere** bağlamış çevreler için travmatik şok derecesinde bir sonuç doğurdu.

Sovyetler Birliği'ndeki geri dönüşten sonra başını ABD'nin çektiği emperyalist kamp "yeni dünya düzeni" adı altında bir kavram ortaya attı. Öyleki bu kavram neredeyse sloganlaştı. Burjuva politikacısından, bürokrat sendika ağasına kadar herkes bu kavramı konuşmalarında kendince haklılığının payandası yapmaya çalıştı. Geçmişteki başarısızlıklarının nedenini sosyalizme bağlamışlardı. Bugün sosyalizm olmadığına göre "yeni dünya düzeni", içinde sorunların çözülmemesi için bir neden yoktu! Ama görüldü ki sorunlar çözülmedi, çözülmesi de mümkün değildi. Giderek daha da derinleşti. "Uluslararası entegrasyon", "serbest piyasa ekonomisinin zaferi", "Globalleşme", "özelleştirme", "küreselleşme", sözcükleri havada kaldı. Çünkü kapitalizm aynı kapitalizmdi ve o var oldukça sömürü ve zulüm düzeni kaçınılmazdı.

Bu nesnel duruma karşı sömürünün, zulmün olmadığı bir dünya özlemi ve gerçekliği bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da genel geçerliliğini artan ölçüde korumaya devam ediyor. Başta yeni ismi "Bağımsız Devletler Topluluğu" olan Sovyetler Birliği'nde olmak üzere Doğu Bloku ülkelerinde ve dünyanın bir dizi sömürge-yarı sömürgelerinde yükselen sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadelelerinde bu durum somut ifadesini bulmaktadır. Kısaca bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm ezilenlerin umudu ve geleceğin maddi gücü olmaya devam ediyor.

Sınıf mücadelesinin ta başlangıcından beri var olan ve onu içten içe kemirmeye, burjuvazinin dümen suyuna bağlamaya çalışan revizyonist ve reformist düşünceler yeni kılıflar içinde boy vermeye başladılar. Ve bugün sosyalizme, uluslararası emperyalist kampın ellerindeki medyalar aracılığıyla yaptığı saldırıya adı geçen anlayışlar da köken olarak eski ama "yeni" buluşlarla saldırıyorlar.

İşçi sınıfı mücadelesi ve sendikal harekette ortaya çıkan bu "yeni" anlayışlar, "çağdaş sendikal anlayış ve kalite çemberleri" adı altında revizyonist ve reformist düşüncelerini cilalayıp "sınıf ve kitle sendikacılığı" kavramıyla da örtüştürerek piyasaya sürmektedirler. Esin kaynağını sınıftan değil yeni dünya düzeninden alan bu "çağdaş"lar; "çağımız değişti", "teknoloji gelişti", "ideolojiler öldü", "sınıf tanımı değişti", "kapitalizm kendini yeniledi" vb. diyerek sınıf mücadelesini inkar edip "toplumsal mutabakat" adı altında kapitalizmle barış içinde bir arada yaşamanın mümkün olduğu anlayışıyla işçi sınıfı içinde sınıf işbirliğinin ve sınıf uzlaşmacılığının bayraktarlığını yapıyorlar.

Adı geçen anlayışların demagojik propagandalarından ötürü, söylendiği gibi gerek dünyada gerek ülkemizde sendikal hareket ve sendikalar bir tıkanıklık içine girmişlerdir. Sendikaların giderek işçi sınıfından kopmaları, kan kaybetmeleri süreci bu gelişmelerden kopuk değildir. Burjuva ideologları ve sendika bürokratları bunun nedenini sendikaların ve işçi sınıfı hareketinin sınıf mücadelesini ekonomik mücadelenin dışında, ideolojik ve politik boyutlara kaydırılmasına bağlıyorlar. **Ne büyük yalan ve çarpıtma!**

İşçi sınıfı hareketi ve sendikaların bir tıkanma süreci içinde oldukları doğru. Ancak bunun nedeni ne işçi sınıfıdır ne de iddia edildiği gibi mücadelenin ideolojik ve politik yanının öne çıkarılmasındandır. Zaten eksik kalan da bu yöndür. Dünya sendikal hareketi tarihine bakıldığı zaman süreci yön veren anlayışların reformist, oportünist ve sınıf düşmanı anlayışlar olduğu görülecektir. İşçi sınıfının sendikal hareketini ve mücadelesini bu olumsuzluklardan arındırmanın ve ivme kazandırmanın yolu revizyonist, reformist anlayışların mahkûm edilmesinden geçer. Dolayısıyle çağımızın emperyalizm ve proleter devrimler çağı olduğu, sınıflar var oldukça ideolojilerin halen belirleyici olduğu, kapitalizmin insanlık ve sınıf düşmanı toplumsal bir sistem olmaya devam ettiği, işçi sınıfının niteliğinde temelde bir değişikliğin olmadığı, toplumsal mutabakat yerine sınıf mücadelesinin artan ölçüde geçerliliğini koruduğu vb. gerçeklerin altı kalın çizgilerle çizilmeli ve bilince kazılmalıdır.

Bu gerçeğin ışığında şunu bir kez daha vurgulamalıyız ki: sınıf mücadelesini geliştirecek, sendikaların içinde bulunduğu tıkanıklığı aşacak olan sarı sendikacılık ve bunun cilalanmış yeni biçimi olan çağdaş sendikacılık, kalite çemberleri ve bu anlayışları örtüştüren "sınıf ve kitle sendikacılığı" değil DEVRİMCİ SINIF SENDİKACILIĞIDIR.

Sınıfı bilinçli işçilerin biricik görevi devrimci sınıf sendikal anlayışını ve bunun pratik özgül araç ve mücadelesini işçi sınıfının bulunduğu bütün alanlarda ete kemiğe büründürmek olmalıdır.

Türkiye'den özelleştirme manzaraları

Aktaş'ın küpü dolarken, halkın kesesi boşaldı

Haber Merkezi- Düzen içine girdiği bunalımı atlatabilmek amacıyla özelleştirmelere hız verdi. 3096 sayılı yasa, zarar eden kamu iktisadi Teşekkülleri'nin özelleştirilmesini öngörüyordu. Enerji sektörü de bu uygulamadan nasibini aldı. Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı bu yasaya dayanarak; "kaçak elektrik kullanımının artması, kaçakları denetlemede TEK'in elindeki araç-gerecin azlığından dolayı denetlemede yetersiz kalması gibi gerekçelerle 31 Ağustos 1990'da İstanbul ili-Anadolu yakası, Kuzey Karadeniz, İzmit il sınırı, Güneyde Marmara Denizi Sahilleri ve Büyük Ada ile Heybeli ada bölgelerinde elektrik dağıtım ve ticaret hizmetlerini AKTAŞ Elektrik AŞ'ye devretti.

AKTAŞ TEK'le yaptığı sözleşmede "TEK'ten ayrı bir uygulama yapılamaz" hükümüne imza etmesine rağmen AKTAŞ daha fazla kar hırsıyla halkınsırtına yük olacak yeni uygulamalar dayattı: Abonelerin kendi malları olan elektrik sayaçlarından kira aldı; önceki abonenin borcunu tahsis etmeden yeni aboneye elektrik bağlamadı; fazla olan elektrik borçlarını taksite bağlamadı ya da taksitle borç alırken aylık % 7 faiz uyguladı; bağlantı gücü 7 kw'ın altında olan abonelerden reaktif enerji bedeli aldı; tatil günleri ve mesai saatleri dışında (gece yarıları) borçlu abonelerin elektriklerini kesti ya da bir binada borçlu bir abonenin olması halinde o binadaki tüm abonelerin elektriklerini kesti; (en yakınılan yöntem olarak) abonelere haksız yere yüksek fatura çıkarılması gibi uygulamaları ile haramicilik yaptı.

AKTAŞ sayesinde köşeyi döndüğü TEK'e bile kazık attı. Başbakanlık Yüksek Denetleme Kurulu'nca hazırlanan bir rapora göre AKTAŞ'ın "ödemediğimiz tek kuruş yok, bütün malları devrettik" dediği TEK'e trilyonu aşkın borcu olduğu ve devretmediği malların 100 milyar lira değeri olduğu açığa çıktı.

Anadolu yakası muhtarları ve EMO AKTAŞ'a karşı bir imza kampanyası başlattılar. Talepler arasında haksız tahsil edilen paraların iadesi yanında, özelleştirilen bölgelerin yeniden TEK'e devri de var.

Asıl vurguncuya yeniden ricat etmenin halk açısından pek fazla yarar sağlamayacağı ortada. Çünkü İstanbul'da 900 bine yakın abone AKTAŞ'ın yasalarla desteklenen vurgunundan kurtulmak için imza kampanyaları, gösterilerle tepkilerini dillendiriyorlar, ama devletin özelleştirmelerden vazgeçmeye niyeti yok.

'Adil Düzen'in kağıthane'deki icraatları

Kağıthane Belediyesi'nin atılan 304 işçi 11 Ocak'tan beri direnişte işçiler Kağıthane Belediyesi'nin gerçek yüzünü ortaya sermek için belgelere dayalı bir yolsuzluk dosyası hazırladılar

İSTANBUL, Özgür Gelecek- Refah Partili Belediyeler İstanbul'da yatırım ve hizmet üreterek değil,işçi kıyımı ve yolsuzluk yaparak çok kısa zamanda meşhur oldular. Bağcılar,Güngören, Bahçelievler,Belediyelerinden atılan 1500 işçi sabırlı, kararlı bir mücadelenin sonunda işlerine geri dönmeyi başardılar. Böylece onların yerine yandaşlarını almaya hazırlanan Refah Partisi'nin planları da bozuldu. Ama 11 Ocak'ta Kağıthane Belediyesinden atılan 340 işçi hala işlerine dönemediler.

Kağıthane Belediye işçileri direniş süreci içinde belediyenin icraatlerine ilişkin bir "Yolsuzluk ve usulsüzlük dosyası" hazırladılar:

İŞTE GERÇEKLER

Yolsuzluk dosyasında işçiler Refahlı Belediyenin "Geçici işçilerin sözleşmelerini yenilemedik, bunun nedeni ekonomiktir" yollu açıklamalarına yanıt olarak şunları söylüyorlar:" Atılmamızdan sonra 29'u memur olmak üzere 63 kişi alındı. Ayrıca MGV üyesi insanlar zabıta yapıldı. İşçi statüsünde alınanlar sonradan memurlaştırıldı. Atılanlardan 50 kişi mahkeme kararına rağmen işe geri alınmadı. Belediye işçi statüsü verdiği insanları kamuoyuna "teknik eleman" olarak gösteriyor.

Belediye, TANSA mağazalarını zarar ettiği ve halk istediği için kapattığını söylüyor. Oysa halk mağazaların kapanmasını istemedi. TAN - SA'lar daha önce doğrudan fabrikalardan mal alırken, (bütün işçileri atılıp kapatılmasından iki ay önce) sahibi RP üyesi olan KAANLAR MARKET'ten mal almaya başlanmıştır. Bu durumu basına yansıtmamızdan sonra zarar ettiği öne sürülen TAN-SA'lar yeniden açılmış ve KAANLAR MARKET'ten mal alışverişine devam edilmiştir. TAN-SA'lar için Belediye Başkan'ının yeğenine ait dükkandan da alışveriş yapılmıştır.

" Refahlı Belediye aylık iki milyar geliri olduğu için işçi çıkartığını söylüyor ama 1992 yılında 60 milyar 933 milyon, 1993'te ise tahmini olarak 155 milyar geliri olacaktır. Bu aylık 5 milyar gelir demektir.

"Belediye'de 1992 mayısından beri özelleştirme işlemleri var. Temizlik işleri için taşeronla yapılan anlaşmada bütün araçların yedek parça ve yakıt ihtiyaçlarının taşeronca karşılanması kararlaştırılmıştır ama araçların 2 ay boyunca yakıtı ve 1 yıllık yedek parçası, tamir ve bakımları belediye tarafından karşılanmıştır. Taşeronlara milyarlar akıtılarak Kağıthane belediyesi arpalığa çevrilmiştir. Aynı belediye 22 adet çöp kamyonunu da çürümüye terketti."

" Büyükşehir Belediyesinin red kararına rağmen Din adamları kooperatifi'ne 5 yerine 12 kat çıkma izni verilmiştir. Tapulu şahıs arazilerine belediye adına "avan proje"ile kat karşılığı inşaatlarda yaptırılmıştır.

Taşoranlardan bağış adı altında 26 adet araç alınmıştır. Bu araçlar makam otosu olacağa benziyor.

Kağıthane Belediye işçileri Nisan ayı boyunca yapacakları eylemlerle seslerini yükseltme niyetindeler.Diz boyu yolsuzluğa batan Adil Düzenci Kağıthane Belediyesinin yakasını öyle kolay kolay bırakmayacağa benziyorlar.

Tarım-Sen'den örgütlenme çalışmaları

Tarım işkoluna bağlı kamu çalışanları, 20 mayıs 1991 tarihinde kurdukları Tarım-Sen'in örgütlenme çalışmalarını ülke genelinde sürdürüyorlar.

Şube ve temsilcilik sayısı her geçen gün artan Tarım-Sen, hakların örgütlü mücadele ile kazanılacağı ilkesinden yola çıkarak bugün; G. Antep, Tokat, Kırşehir, Uşak, Muğla, Çanakkale, Trabzon, Manisa, Sinop, Kırklareli, Ş. Urfa, İzmir, Konya, Samsun, Sivas, Kayseri, Bursa, Muş, Ordu, Tunceli, Ankara ve İstanbul illerinde tabandan gelen üyelerin katılımı ve iradeleri doğrultusunda şube ve il temsilciliklerini oluşturmuş durumda.

Bu illere paralel olarak, Balıkesir, Bolu, Kocaeli, Denizli, Aydın, Giresun, Adana, Mersin, Çorum, Amasya, Zonguldak, Siirt, Bitlis, Diyarbakır, Niğde, Van, Hatay, Malatya, Eskişehir, Burdur illerindeyse şube ve temsilcilik çalışmaları son aşamaya gelmiş durumda.Tarım-Sen'in bugünkü üye sayısı 6000

10-11 Nisan tarihlerinde sendikanın 3. başkanlar kurulu Ankara'da toplanıyor. Başkanlar kurulu daha önce Ankara ve 5 Aralık'ta Kırşehir'de toplanmıştı. 3. başkanlar kurulunda, genel merkez yönetim kurulunca hazırlanıp illere gönderilen toplusözleşme taslak çalışması üzerine görüşmeler yapılacak.

Ayrıca Haziran ayı içinde yapılacak Tüzük Kurultayı ile ilgili çalışmalar bu toplantıda değerlendirilerek, sendikanın örgütlenme durumu ele alınacak. Sendikanın genel kurulu 4 Nisan 1993 tarihinde İstanbul'da Merter'de bulunan DİSK genel merkezinde yapılacak.

Sağlık Teknisyenlerine polis saldırdı

LİMME Projesi çerçevesinde verilen kursları başarı ile bitirerek sağlık teknisyeni ünvanını alan bir grup teknisyen, 5 Mart'ta daha önce kendilerine verilmiş olan iş sözünü gerçekleştirilmemesini kınamak ve Sağlık Bakanlığı'ndan haklarının verilmesi için Sağlık Bakanlığı ve Personel Daire Başkanlığı binası önündeeylem yaptılar. Eylem anında polisin saldırısı ile karşılaşan teknikerlerden bazılarının yaralandığı görülürken, yaklaşık 50 kadar teknikerde gözaltına alınanlar bir süre sonra serbest bırakıldılar.

www.partizanarsiv.net

İşçi sınıfı sorunlarının kaynağında uzlaşmacı sarı sendikal anlayış yatar

Ülkemizde sınıf mücadelesi ve sendikal hareket bir tıkanıklık içindedir. Sınıfın başına çöreklenmiş revizyonist, reformist ve sarı sendika ağaları sınıfın gelişen mücadelesini burjuvazi için zararsız hale getirmek uğruna sınıfa büyük tahribatlar vermektedirler. Çünkü onların sarıldıkları ve savundukları anlayış ilhamını "yeni dünya düzeni" kavramından almaktadır.

İşçi sınıfının karşısına bugüne kadar Türk-İş ve diğer sendikaların şahsında uygulanagelen klasik sarı reformist işçi düşmanı sendikacılığın yanı sıra, yeni DİSK şahsında ve eliyle uzlaşmacılığın, teslimiyetin ve sınıf işbirliğinin çok somut ve resmileşmiş şekli olan bir sendikacılık türü çıkarılmaktadır: ÇAĞDAŞ SENDİKACILIK. "Bilimsel teknolojik devrim çağı", "yeni dünya düzeni", "toplumsal mutabakat" kavramları altında çağımızın değiştiği ve yeni bir biçim aldığı, her şeyin bu değişime göre şekil alması gerektiği, sendikaların da bu çağa uygun yapı değişikliklerine giderek "çağdaş" birer sendikal yapılar halini almalarını öne sürmektedirler.

Ülkemizde egemen olan bu sendikal anlayışlar sınıf mücadelesini ve sendikal hareketi büyük sorunlarla karşı karşıya bırakmışlardır.

- Bugün sendikalar ve sendikal hareket işçi sınıfına güven vermiyorsa, işçilerin ve emekçilerin hak alma mücadelesi başarısızlıkla sonuçlanıyorsa;
- işsizleştirme, taşeronlaştırma ve özelleştirme işçi sınıfı örgütlülüğü önünde ciddi bir engel olarak duruyorsa;
- TİS süreçleri sönük geçip, mücadele dönemlerinde gerekli birlik ve dayanışma sağlanmıyorsa;
- Kazanılan haklar, geliştirilmesi bir yana korunamıyorsa, dağınıklık kaosu içinde ise;
- Sendikalar ve işçi sınıfı bir örgütsüzlük eğitimsizlik ve dağınıklık kaosu içinde ise;
- Baskılara, zulme, sömürüye ve haksızlığa karşı işçi sınıfı sessiz kalıyorsa;
- Sendikal mücadele ekonomik, politik ve ideolojik bütünlüğünden soyutlanıp sırf üç kuruşu beş kuruş yapma mücadelesi derekesine indirgeniyorsa;
- Toplu işten atmalara, iş güvenliği ve işçi sağlığına karşı saldırılara tavır alınamıyorsa;
- Yüz binlerin katıldığı madenci yürüyüşü ve çeşitli iş kollarındaki grev ve TİS dönemlerinde mücadele yalnızlığa mahkûm ediliyorsa,
- İşçiler işini kabetmemek için grev oylamasında "hayır" diyecek kadar güvensiz bir ortama sürükleniyorsa,
- Kamu emekçilerinin verdikleri grevli toplu sözleşmeli sendikal hak ve özgürlükler mücadelesine sınıf olarak destek verilimiyorsa;
- Sokak infazlarına , insan hakları ihlallerine, gözaltında kaybolmalara, Kürdistan'daki kirli savaşa işçi sınıfı kayıtsız kalıyorsa;
- 12 Eylül faşist darbesine karşı sessiz kalınıp, sonrasında yürürlüğe konan tüm anti-demokratik, baskıcı yasa ve kararnamelere boyun eğiliyorsa,

Buna neden olan; düzenle bütünleşmiş, bugün de koalisyon hükümetinin üçüncü ortağı durumuna gelmiş işçi sınıfının sendikal örgütlülüklerinin başına çöreklenmiş sarı bürokrat ve reformist egemen sendikal anlayıştır.

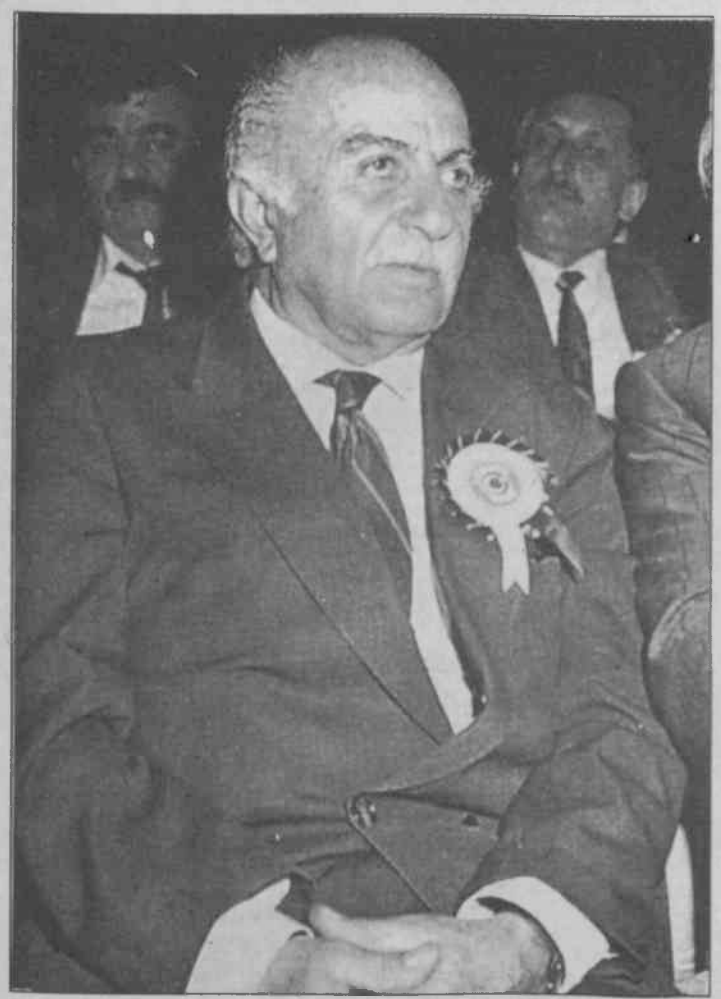

Başkanlığını Kemal Nebioğlu'nun yaptığı DİSK'in 'Çağdaş Sendikacılık' tezi işçi sınıfını düzene teslimde TÜRK-İŞ ve Hak-İş federasyonlarından farklı olduklarının göstergesi olarak sunuluyor. Oysa sınıflar arası uzlaşma ve 'Yeni Dünya Düzeni'yle uyum üzerine kurulu teslimiyetçi bir çizgiyi temsil ediyor, 'Çağdaş Sendikacılık' tezi.

SINIF MÜCADELESİNDE BAŞARININ TEMİNATI DEVRİMCİ SINIF SENDİKACILIĞI GÜZERGAHIDIR

Mevcut egemen sendikacılık statükoyu bile koruyamayacak duruma gelmiştir. işçi sınıfının yükselen mücadele potansiyelinin etkisiyle zaman zaman işçileri hatırlayarak işçi çıkarlarından bahsetmek zorunda kalan egemen sendikal anlayış dinamizmini esas olarak yitirmiştir. Çözümü bunlardan beklemek ve bu yönde hayaller yaymak sınıfa ihanet, burjuvaziye hizmet etmek demektir. Çözüm: Devrimci demokratik sendikal anlayışın yön verdiği sınıf sendikacılığıdır.

Egemen sendikal anlayış sendikaları işçi sınıfının burjuvaziye karşı yığınsal mücadele örgütleri olarak doğduğu gerçeğini yadsır. O sendikaları sadece TİS Yapan ve ekonomik mücadele ile uğraşan örgütler olarak görür. Tabii ki ekonomik mücadele işçi sınıfının mücadele biçimlerinden biri olarak önemli bir konuma sahiptir. Ekonomik mücadeleyi önemsemek ekonomizm değildir. Mücadeleyi ekonomik mücadeleyle sınırlamak ekonomizm aynı zamanda reformizmdir. Sınıf sendikacılığı işçi sınıfının ekonomik, politik ve ideolojik mücadelesini biribirinden ayırmaz. İşçi sınıfının, "kendisi için sınıf olma" gerçeğini esas alır. Sınıf mücadelesinde kapitalizmin sonuçlarıyla mücadele ederken, aynı zamanda kapitalizmin ve sömürünün ortadan kaldırılmasının nihai kurtuluş olacağını benimser ve savunur.

Sınıf sendikacılığı; kapitalizm koşullarında sendikaları işçi sınıfı için gerekli hatta zorunlu örgütler, burjuvaziye karşı direniş, örgütlenme ve birlik merkezleri, işçilerin sınıfsal eğitime başladıkları kapitalist sömürü ve baskıya karşı faal olarak mücadele ettikleri ve bilinçlerini geliştirdikleri bir okul olarak görür. Bu nedenle sendikalar işçi sınıfının örgütlenme merkezleri olmalı, görevleri işçi sınıfının tam kurtuluşu için mücadele olmalı ve diğer yanlardan her türlü devrimci hareketi desteklemelidirler. Sendikalar, işçi sınıfını kapitalist sömürüye karşı örgütlemek için sadece meşru bir olgu olarak kalınmayıp; aynı zamanda zorunlu bir olgu olarak kabul edilmelidirler.

Sınıf sendikacılığı; sendikaların işçi sınıfının siyasi partiler karşısında "tarafsızlığı"nı reformcu ve oportünist bir tez olarak red eder. Sendikaların ideoloji ve siyasetin dışında kalmaması gerektiğini, her örgütün ve sosyal hareketin temsil ettiği sınıfa tekabül eden siyasi ve ideolojik görüşlere sahip olmasının kaçınılmaz olduğunu benimser.

Sendikal mücadeleyle çalışma koşullarında yapılan iyileştirmeleri kendi başlarına bir araç olarak değil, ücretli köleliğin bütünüyle ortadan kaldırılması için genel sınıf kavgasını şiddetlendirmede ve daha başarılı yürütmede yalnız başına bir araçtır. Bu tek doğru bakış açısından sendikal hareket kurtarıcı sınıf mücadelesinin ilerlemesinde yardımcı olduğu için son derece değerlidir.

Sınıf sendikacılığı, kitleleri temel gücü ve dayanağı olarak görür. Kitlelerle birlikte ve onların başında bir mücadele perspektifi çizer. Tabanın söz ve karar sahibi olmasını lafta değil somut olarak uygular. Sendikal demokrasiyi ve demokratik merkeziyetçiliği, eleştiri-özeleştiri mekanizmasını savunur. Her türlü tasfiyeciliğe karşı amansız mücadele eder.

DEVRİMCİ DEMOKRATİK SENDİKAL ANLAYIŞ VE BİRLİK

Devrimci-demokratik sendikal anlayış, emperyalizme, feodalizme, şövenizme ve her türden gericiliğe karşı mücadeleyi yükselten; nerede kime yapılırsa yapılsın her türlü baskı, zulüm ve işkenceye, ulus ve ulusal azınlıklara yönelen şöven baskı ve asimilasyona tavır alan ve ülkemizdeki Kürt ulusu başta olmak üzere, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını (UKKTH) savunan, emperyalist gerici savaşlara karşı mücadele eden, gelişen sınıfsal ve ulusal mücadeleyi destekleyen, son yıllarda giderek küllenmeğe başlayan uluslararası işçi dayanışması noktasında işçi sınıfının devrimci mirasına sahip çıkan ve geliştirilmesi için çaba harcayan sendikacı ve sendikal kadroların mücadelesi ile yükselen bir faaliyet olarak açık ilkeli bir perspektife sahiptir.

Bugün sendikal hareketteki mücadele ve örgütlenmeye yönelik tıkanıklığın aşılması ve sendikalı olsun olmasın işçi sınıfını en geniş sınıf bilinci temelinde eğiterek politize edilmesini hedefleyen bir sürecin adımı olarak ortaya çıkan devrimci-demokratik sendikal anlayış aynı zamanda Devrimci-Demokratik Sendikal Birlik (DDSB) olarak ifadesini bulmaktadır. DDSB sadece ekonomik-demokratik mücadeleyle yetinmeyip siyasal hedeflere sahip, sınıf mücadelesinin gelişmesinde de üzerine düşen görevi yapacak devrimci bir mücadele odağıdır.

Bu konumuyla DDSB yıllardır bürokrasi geleneği ve parmak işaretiyle yönetilmiş ve bu biçimine iyiden iyiye alıştırılmış olan milyonlarca işçinin içinde çalışma ve işçilerdeki bu alışkanlığı kırarak kendi örgütlülükleri temelinde birleştirme, edilgen, her şeyi sendikalardan bekleyen yığın olmaktan çıkarıp örgütlü bir güç haline getirme, Türk-İş, DİSK ve diğer tüm bürokratik kurumlara rağmen harekete geçirme ve giderek kangren olmuş egemen sendikal anlayışın işçiler üzerindeki etkisini kırma ve bunu ortadan kaldırma anlayış ve kararlığına sahiptir.

Yoğun mücadele sürecinin içinde yer alan DDSB sendikalarda devrimci anlayışların etkin bir konuma gelmesi için yoğun propaganda ajitasyon ve pratik faaliyetlere girişmeli, başta sendika şube kongreleri olmak üzere tüm kongrelere hazırlanarak doğru bir perspektifle hareket etmelidir. Bu süreçte mevcut bürokrat reformist sendikal yönetimlere alternatif "Devrimci Demokrat İşçiler Sendika Yönetimine" şiarını ve anlayışını savunarak hayata geçirmelidir.

Bu anlayışla kimi şubelerde devrimci-demokrat işçlier yönetimlere gelmiş, kimilerinde potansiyel alternatif güçler olarak seslerini duyurmuş ve varlıklarını hissetirmişlerdir. İş yerlerinde başlayarak şubelere oradan da merkez yönetimlerine yönelen bu anlayış her mevzide Yeni Demokratik Muhalefetler yaratmış ve yaratma çabasına girmiş, bundan sonrada bu mevzileri yaratmaya devam edecektir. Bütün bu çalışmalarıyla devrimci-demokrat sendikal anlayış ve birlik işçi sınıfı, duyarlı sendikacılar arasında ve demokratik kamuoyunda yankısını yaratmıştır.

Egemen sendikal anlayışın etkilerini kırmak ve sınıf mücadelesine ivme kazandırmak için işyerlerinde ve hayatın her alanında devrimci-demokrat ve duyarlı işçilerin; devrimci-demokratik sendikal anlayışa destek ve omuz vererek onu egemen sendikal anlayış karşısında birlik olarak maddi bir güç haline getirmeleri acil bir görev olarak önlerinde durmaktadır.

İnsan hakları ihlallerine karşı sesimizi yükseltelim

Bugün işkencenin, gözaltında ölüm ve kayıpların, sokak infazlarının toplu mezarların ortaya çıktığı insan hakları ihlallerinin en vahşice uygulandığı bir dönemdeyiz. Bu ihlallere çeşitli aşamalarda birçok hekimin de katıldığı bilinmektedir. Bu katılım tıp bilgisini işkenceye uygunluk dayanıklılık ve işkenceye bizzat katılma sırasında kullanma, işkence sonrası muayene sonuçlarının gizlenmesi, adli raporlarda gerçekleri çarpıtan yalan yanlış rapor düzenlemesi şeklinde olmaktadır.

Arjantin, Şili, Uruguay, Yunanistan cuntasında, Nazi Almanya'sında hekimlerin yaşama hakkını yok etmeye yönelik bu tür uygulamalar içinde oldukları bilinmektedir. Bu işkenceci hekimlerin bir kısmı teşhir edilmiş ve cezalandırılmışlardır. Ülkemizde de devletin insan hakları ihlallerine ve yaşama hakkını yok etmeye yönelik uygulamalarına katılan insanlıktan çıkmış işkenceci hekimler meslekten men edilmelidir. Teşhir edilerek halka bu hekimlere tedavi amacıyla gidilmemesi yönünde uyarıda bulunulmalıdır. Bu konuda özellikle meslek örgütlerine, sendikalara ve demokratik kitle örgütlerine önemli görevler düşmektedir. Bu nedenle sağlık çalışanlarına da bu alanda uyulması gereken evrensel kuralları hatırlatmayı da zorunluluk olarak görüyoruz ve Dünya Tıp Birliği'nin (WMA) 'Silahlı Çatışma Zamanındaki Kurallar' yönetmeliğine uymaya çağırıyoruz.

Silahlı çatışma zamanındaki kurallar (WMA, 1956, 1957, 1983)

1- Savaş zamanındaki tıpsal etik kuralları, WMA'nın hazırladığı Uluslararası Tıpsal Etik Yasası'nda belirtilmiş olan, barış zamanındakilerin aynıdır. Hekimin birincil zorunluluğu mesleki görevidir; mesleki görevini yerine getirirken hekimin en önemli klavuzu kendi vicdanıdır.

2- Tıp mesleğinin birincil görevi sağlığı korumak ve yaşam kurtarmaktır. Bu nedenle hekimler için aşağıdaki uygulamalar etik dışı sayılır:

a) Hastanın yararına olduğu savunulamayacak koruyucu tanısal ya da sağaltımsal işlemleri yapmak ya da öğütlemek;

b) Sağaltım açısından haklı olmaksızın bir insanın fizik ya da mental gücünü zayıflatmak;

c) Bilimsel bilgiyi sağlığa zarar vermek ya da yaşamı yok etmek için kullanmak.

3- Savaş zamanındaki insan deneyleri de, barış zamanındaki kurallarla yönetilir; özgürlüğünden yoksun bırakılmış herkes, özelikle savaş esirleri ve sivil esirlerle, işgal edilmiş ülkelerin halkı üzerinde bu gibi deneyler uygulanması kesinlikle yasaklanmıştır.

4- İvedi durumlarda hekim her zaman gerekli bakımı eksiksiz ve cins, ırk, milliyet, din, siyasal eğilim ya da bir başka benzeri ölçütü dikkate almaksızın vermelidir. Böyle bir tıbbi yardım gerekli ve uygulanabilir olduğu sürece sürdürülmelidir.

5- Mesleğini uygularken hekim tarafından tıbbi gizlilik korunmalıdır.

6- Hekime tanınan ayrıcalıklar ve kolaylıklar hiçbir zaman mesleki amaçlar dışında kullanılmamalıdır.

Özellikle savaş zamanında hasta ve yaralıların bakımını yönlendiren kurallar:

A) 1- Sivil ya da asker her kişi her koşulda cins, ırk, milliyet, din, siyasal eğilim ya da bir başka benzeri ölçüt dikkate alınmaksızın gereksindiği tıbbi bakımı derhal alabilmelidir.

2- Sağaltım için haklılığı olmadıkça, sağlığa ve insanın fizik ya da ruhsal bütünlüğüne zararlık her tür işlem yasaklanmıştır.

B) 1- Acil durumlarda hekimlerin ve yardımcı tıp personelinin ellerinden gelen en iyi hizmeti anında vermeleri gerekir. Tıbbi acillik dışında, hastalar arasında hiçbir ayrım gözetilmeyecektir.

2- Tıp ve yardımcı mesleklerin üyelerine, mesleki etkinliklerini özgürce yapabilmeleri için gerekli yardım verilmelidir. Yardımları gerektiğinde, serbest geçişleri sağlanmalıdır. Onlara tam bir mesleki bağımsızlık verilmelidir.

3- Tıbbi görev ve sorumlulukların yerine getirilmesi hiçbir koşulda suç sayılmamalıdır.

4- Mesleki görevlerini yerine getirirken tıp ve yardımcı mesleklerin üyeleri beyaz zemin üzerinde kırmızı bir yılan ve asa'dan oluşan ayırt edici bir amblem ile tanınabileceklerdir. Bu amblemin kullanımı özel olarak düzenlenmelidir.

(Tüm Sağlık-Sen bülteni sayı 3)

www.partizanarsiv.net

Bakış

Muzaffer Oruçoğlu

Sanatsal yaratıcılığın ilk şartı: Düşünceyi boyutlarından kurtarmak

Kafanın özgür olması gerekiyor. Bu olmadan, hiç bir otorite ile çatışamaz, yaratıcılıkta derinleşemeyiz. Çatışma iyidir. Büyük gök gürültülerinden, anafor ve uğultu tufanlarından sonra gök kuşağının sürpriz ışıltılarla, rengarenk gülümsediğini biliyoruz. Göğün, hafif maviş, yani insana derinleşme zevki veren, bir zirve gölü gibi güzelleştiğini biliyoruz. Hiçlikte ilkin çatışma vardır. Çatışma, aydınlanmanın anasıdır. Özgür ve aydın kafaları doğurur. Ve büyük ve daha güzel çatışmaların mimarları haline gelir bu kafalar. Büyük firariler, sıradan küçük şeylere, ayrıntılara gizlenir. Önemli olan onları görebilmektir.

Yazar sandalyeyi anlatıyor. Sürahiyi, yemekleri, elbiseleri, eşyadaki küçük ayrıntıları, insanın görünür davranışlarındaki ayrıntıları, insanla insan, insanla eşya arasındaki ilişkileri ayrıntılarıyla anlatıyor. Ayrıntı hastası ya da avcısı haline gelmiştir yazar. İçine gömüldüğü ayrıntılar aleminin özünü, geleceğe gebe çatışma ögelerini göremiyor, görmek istemiyor yazar. Çiçeğin güzel olduğunu söylüyor. Dönüştürücü ögelerden, köklere yürüyen sulardan, kudretli gün ışığından söz etmiyor. Maddedeki çatışmalardan korkuyor yazar. Köklerin sarsıldını söylüyor yazar, ama deprepden sözetmiyor. Yüzeyselliğin ve görselliğin zirvesinde koala (ağaç ayısı gibi uyuyor) gibi uyuyor yazar.

Sürüler halinde, gelibolu'da savaştılar ilkin. Memetçiğin ve Memo'nun akıl almaz kör direnişi karşısında, acayip telef oldular. Yarı yarıya boşalmış dev gemilerle, susamış sargılı, kol-bacak döndüler memleketlerine. Yarısı karlı, yarısı terliydi ceplerindeki sıla mektuplarının. Garip şeyler oldu. ölenlerin, şehirlere kasabalara heykelleri dikildi. Gelibolu saldırısı, milli bayram (Anzac Day) ilan edildi. Kore savaşına katıldılar sonra. Bunu, Vietnam, Körfez, Kamboçya ve Somali izledi. Gazi derneklir, şehit mezarlıkları türedi ülkenin dört bir yanında. törenlerde, göğüsleri madalyonlu, dimdik yürüyen ve zaman zaman da bağıran kafilelre tanık oldu kaldırımlar. Derinlemesine dumura uğramıştı ulusal kişilik. Bu kişilik eraziyonuna, başka ulusların bağımsızlığına karşı savaşmadan kaynaklanan bu ulusal onur, karakter ve gurur kaybına, seyirci kalmıştı yazar. Topların ve ucakların karanlığı arkalayarak dövdüğü dönemlerde, Koala gibi, mışıl mışıl uyumuştu yazar. Görkemli ormanlar sarsılıyordu zangır zangır. O ise, okaliptus ağacının budağında, dallardaki meyvelerin ve yaprakların titreyişlerini, renklerini seyretmekle, ilginç hülyalar kurmakla meşkuldü. Dünyanın rahmindeki çatışmalardan, mevcuttaki gelecekten habersizdi.

Aradan zaman geçmiş, dipte köşede kalan mazlum uluslar ayağa kalkmıştı. ama yazarın ülkesinde, milyonlar hala, dünyanın öbür ucunda oturan kraliçenin osuruğunun güzel koktuğuna inanıyordu. Kraliçenin saayında dalgalannan bayrağın, kendi ülkesinde de dalgalanmasını istiyordu. bayrak değişmemeli, kraliçe, duvarlardan, marşlardan ve paralardan, halka sürekli bakmalıydı. Kraliçenin tayin ettiği genel vali, seçimle gelen başbakanları görevden alabilmeliydi. Köprülerin altından bu kadar su geçmesine rağmen, yazar, şair ve ressam kuşkuluydu. Düşündükçe geğiriyor, geğirdikçe, "gerçekten güzel mi kokuyor?" diye mırıldanıyordu. Çatışmadan korkan sanatçının kriziydi bu. Kriz çatışmayla çözülür. Çatışmaya kulağını tıkayan ise, kriz tarafından 'çözülür'

Özgürce düşün. Kralı kızdırmaktan korkmayan, dünyanın her tarafında özgürce düşünebilir. İyi, ileri ve kaliteli yaşamanın temel şartıdır bu. Yeryüzünde herkesin özgürlüğü vardır. Onu kullanmak için bedel ödemek gerekiyor. tatlı bir serüvendir bedel ödemek ve resmen sanattır. Bu sanatın bağrından çıkar iyi sanatçılar. Mitolojiyi emziren, gerçek hayattır. Tutuşup cayır cayır yanan ve kendi külünden yeniden doğan mitolojik kuşların ayak izlerini toprakta ya da dövülmüş kızgın demirde görebiliriz.

Saklı ağarmış ve kafasının içinde haylice akıl olan bir yığın insan, kaliteli mizah dergilerinin kapandığını; çizginin, küfür ve pornoyla öpüşerek hayata tasallut olduğunu; insanların kitap okumadığını; dergilerin, gümüş gibi parlayan kaliteli kağıtlarından, bacak, meme ve cilve taşıdığını; paranın kudurduğunu; tan yerinin borsa ya da it leşi gibi koktuğunu söylüyor. Avustralya yerlilerinin devileri, akşam güneşinde, koyu tavşan kanı gibi parlar. Ve bunlar bazan, kamp kurdukları yerleri kevketmeden önce ateşe verirler. Bunların inancına göre ateş, çürüyen, gereksizleşen, kuru sarmallar halinde yeşili kelepçeleyen her şeyi yokeder. Toprakta ateşin soluğuyla ısınıp çatlayabilecek tohumlar vardır. Ateş bunları çatlatır, canlandırır, göğün mavi iyiliğine doğru filizlendirir.

İnsanın incelmiş duygusu, büyülü enginliği, yaratma ve keşfetme şevki, yani sanat, gücünü asiliğinden alır. Ayaklanmış duygularla kuşatır derinlikleri. Özü ve ateşi sever. Duraksız yollarda ilerlemeye bayılır. Gördüğü güzel düşlerin tümünü gerçekleştirmeye çalışır. İnadı bin kat artar baskı karşısında. Hicvini, nüktesini, mizahını ve felsefesini, incelik ve derinlikle taçlandırır baskı karşısında. Estetiğin giz kuyusu haline gelmesine, harikalaşmasına yol açar, çoğu zaman baskı. Kahramanlığın ve destanın anasıdır baskı.

Gerçeği daha iyi görür, özgürce düşünen. Dev bir çınardır O. En güzel masllar, onun gövdesine yuvalanmıştır. Şafağın ilk ışığı ona yönelir. tüm yıldırımları üzerine çeker. İlkin onu sarar karanlık. Ufuk aydınlığına ya da yıldız alacasına düşer sureti. Suretini yok edemez karanlık. Aydınlığın ve yaşamın değeri olmazdı, karanlık ve ölüm olmasaydı.

Serüveni, nisan güneşi gibi alnına yerleştir. Yürü büyük bir ruhla, uçurumlar küçülsün. Yedi kat yeraltına ancak böyle sürebilirsin ölüm korkusunu. Şu kocakarı, dünyanın en büyük masalcısıdır. Cesur, arsız ve büyük düşündü. İncir çekirdeğinde gizlenen dev güzellikleri özgürlüklerine kavuşturdu. Volkanik göllerin kıyısında yaşadı. Demirin alazlanan çığlığında seyretti dört mevsimi. "Yeryüzünde en iyi kavradığım şey, kendi cehaletimin gücüdür! Bu kavrayışın beslediği sorumluluklarla yendim tüm güçlükleri!" diye bağırdı. Git, o kocakarıdan öğren yenmeyi. Seni kovacak. "Yürü yenilgilerden geç !" diye bağıracak belki de sana.

Kaç yıl yaşayacaksın? Doksan yıldan fazla yaşayamazsın. Mezarının ya da kemiklerinin 'insanlığın' başına bela olmasını istiyorsan, ölünceye kadar 'insanlığın' başına belayı berzah ol. İnsanlık büyük belalarla ilerledi. Güçlü, güzel ve tehlikeli sanatın özünde bela vardır. Şeytan cevahiri gibi caziptir. Gözün, gönülün ve akın unutamadığı bir şeydir o.

Kalabalıkları dinle, onlarla birlikte yürü ve onlarla-mutlaka-kıyasıya çatış. "Eylemim sanattır !" demek, düşünceni boyutlarından kurtarmak istiyorsan tabii...

Bir çağdaş masalcı:
Fikri Sağlar

Sanırız Kültür Bakanı Fikri Sağlar'ı duymayanınız yoktur. Hani şu büyük düşleri olan adamı canım!

Sağlar her sabah evinden yüklüce bir vaatler torbasıyla çıkıyor. Kültür ve sanat dünyamız her gün onun etrafa saçtığı "vaatlerle" ihya oluyor. Beyimiz tek başına bir ordu gibi... Her konuda projeleri var. Yap-ACAK, ed-ECEK'leri var:

"Pamukkale'yi otel kodamanlarının pisliklerinden kurtaracak", "Sanatçıların bilimum sorunlarını çözecek", "kitaptan KVD'yi kaldıracak", "Sinemadan sansürü kaldıracak", "Muzur Kurulu'nun defterini dürecek", "Nazım'ı yeniden TC vatandaşı yapacak", "Tabuları yıkacak"...

Sağlar'a haksızlık etmeyelim. Elbette verdiği şeyler de var: Zarif ve kültürlü eşini koluna takıp sanatçılara balolar veriyor, nerede ödül töreni varsa ödülü bizzat o veriyor, kitap okudukları için insanların başına olmadık işler gelen bir ülkede, kitabı teşvik için (kitap okuyan maymun posterli) ilanlar veriyor...

Fikri Sağlar bir zamanlar devletle başı derde giren ama yaşlandıkça(!) TC'nin saygın yurttaşlarına dönüşen kimi küçük burjuva sanatçılarımızın yüreklerine su serpiyor: "Bunca kalabalık ve vandallığın ortasında, bu kibar ve çağdaş adamı", buluvermek kuşkusuz onları rahatlatıyor.

Tatlısu aydınlarımız nedense Fikri Sağlar'ın "İNANMA İHTİYAÇLARI"nı karşılamakla görevlendirilen bir papaz olduğunu göremiyorlar-görmek istemiyorlar. Sağlar devlete rağmen yoktur, devlet için vardır. Çünkü devlet sopanın yanında havucu da her zaman hazır tutar, celladın yanında papazı tuttuğu gibi... Bu basit bir işbölümüdür sadece.

Sağlar "kitapları artık yasaklamayacağız" der, ardından kitap fuarlarında kitaplar tutuklanır, romanlar, şiirler yargılanır. Ama Sağlar sadece devletin çok afişe olan saldırılarını teessüfle karşılar, diğerlerini görmez bile... Sağlar pislikleri örten kar gibidir. Sanatçı hamisi prensimizin illüzyonları ilk sabah güneşinde eriyecektir.

Evrensel Nazım'a TC'nin vatandaşlık hakkı vermesi için imza kampanyası

Kültür Sanat Servisi- Nazım Hikmet'in kızkardeşi Samiye Yaltırım'ın Nazım'a vatandaşlık hakkı verilmesi için idare mahkemesine açtığı dava 27 Eylül 1991'de sonuçlanmış ve mahkeme: "Vatandaşlık şahsa bağlı haklardan olduğundan ve bu konuda doğacak uyuşmazlıklarda dava açma hakkı münhasıran esas hak sahiplerine ait bulunduğundan, davacının dava konusu işlemle menfaat ilişkisinin bulunmadığı sonucuna varılmıştır" gerekçesiyle Yaltırım'ın istemini reddetmişti. Saniye Yaltırım bunun üzerine karara itiraz ederek Danıştay'a başvurmuştu. Danıştay Mart ayı içerisinde Ankara 2. İdare Mahkemisinin verdiği kararı onayladı.

Yargı yolunun tıkanması, Nazım Hikmet Kültür ve Sanat Vakfı'nın öncülüğünde bir imza kampanyası açılmasına neden oldu. DİSK, PEN yazarlar Derneği, SHP, ABT, Mülkiyeliler Birliği, ANKARA Edebiyatçılar Derneği gibi birçok kuruluş imza kampanyasına aktif destek verdiler. 32.Gün programı aracılığıyla M.Ali Birand da Nazım'a vatandaşlık haklarının verilmesi mücadelesine destek verdi. Ünlü yazar Yaşar Kemal ise, halkının gözünde zaten saygın olan Nazım için kampanyalar düzenlenmesine karşı çıktı.

Kültür alanındaki tabuları, yasakları yıkmaya ant içmiş yiğit Kültür Bakanımız (!) Fikri Sağlar da kampanyanın destekçilerinden. Sağlar, imza metinlerini Bakanlar Kuruluna götürüp, olumlu bir karar çıkartmak

Nazım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hâlâ ..

için adeta çırpınıyor. Sağlar, Nazım'ın Moskova'daki evini müze yapma düşleriyle dopdolu!

Küçük burjuva aydınlarımız, sanatçılarımız SHP ile elele verip Bakanlar kurulundan bir AF KARARI çıkartıracağa benziyorlar. Böylece Nazım'ın naaşı da devlet'in yüce himayesinde Türkiye'ye getirilip Anadolu'da bir çınar ağacının gölgesine gömülebilecek.

Tarihsel hakarzlık ortadan kalkınca (!) herkes rahatlayıp bir "of" çekecek.

Oysa Nazım Hikmet Faşist Diktatörlüğün vatan haini ilan ettiği, vatandaşlıktan çıkardığı ne ilk insandı, ne de sonucusu olacak. Devlet ayakta kalmak için devrimci sanatçıları, bilim adamlarını her zaman boğmaya, yoketmeye, çalışacaktır.

"Nazım Hikmet'e vatandaşlık hakkı" verilmesi için yapılan kampanyaların temel yanlışı da burada ortaya çıkıyor: Türk dilinin en büyük ustası, evrensel önemde bir sanatçı için Kültür düşmanı, soykırımcı bir devletten af dileniyor. Nazım'ın devletten alacağı itibara ihtiyacı yoktur. Aydınlarımız Nazım'ı devletten değil, halkımızdan sormalıdırlar. Çünkü Nazım Hikmet Türkiye halkının gözünde hala çok saygın: Şiirleri kavga alanlarında, zindanlarda, dağlarda hala devrimci bir çoşkuyla okunuyor.

Bu kampanya Nazım'ın sanatsal değerine bir katkı sağlamıyor. Devrimci mücadele açısından siyasi bir kazanımı da olmayacak. Ortam Nazım'ın cezaevinde olduğu dönemde Şair Orhan Veli Kanık ve arkadaşlarının "NAZIM'A ÖZGÜRLÜK" kampanyasına katıldrğı günlere de benzemiyor. O zaman kampanyanın Nazım'ın hapishaneden çıkarılması ve T.C'nin teşhir edilmesi anlamında pratik yararları vardı. Ama bu günlerde süren kampanya başarıya ulaşırsa tatlı su aydınlarımızın içlerini rahatlatmaktan başka işe yaramıyacaktır. Tabi, bir de T.C'nin "çağdaş demokrasi" propagandalarıyla kafaları iyice ütülemesine...

Beyler Nazım Hikmet 1962'de yazdığı itirafını geri alamayacaktır

"YAZIN ÜÇ SÜTUN ÜSTÜNE KAPKARA HAYKIRAN PUNTOLARLA
NAZIM HİKMET VATAN HAİNLİĞİNE DEVAM EDİYOR HALA."

www.partizanarsiv.net

Sandalcı son yolculuğuna karanfillerle uğurlandı

Yazarlığının ötesinde yılmaz bir insan hakları savunucusu olarak tanınan, Emil Galip Sandalc'yı devrimciler yalnız bırakmadılar.

Kültür Sanat Servisi- Gazeteci-Yazar ve İnsan hakları savunucusu Emil Galip Sandalcı geçirdiği astım krizi sonucu 71 yaşında yaşamını yitirdi.

Emil Galip için Tünel'deki İHD binasında toplanan yüzlerce insan bir dakikalık saygı duruşunda bulundu. Burada İHD Genel Başkanı Akın Birdal kısa bir konuşma yaptı. Şair Ataol Behramoğlu'da onu Babıali'den sürenlerin şimdi ardından ağlamaya hakları olmadığını söyledi. Çoğunluğu İHD'liler ve devrimci çevrelerden 500'ü aşkın insandan oluşan topluluk Taksim'e yürümek isteyince polis engelledi. Topluluk ısrarlı olunca ikişer üçerli gruplar halinde yürümelerine izin verildi.

Emil Galip Sandalcının cenazesi Teşvikiye Camiinden alkışlar ve karanfillerle çıkarıldı ve pangaltında polis dağıtana dek yeniden yürüdü kalabalıkla.

Zincirlikuyu mezarlığında yeniden toplanan kalabalık cenaze toprağa verildikten sonra dağıldı.

EMİL GALİP SANDALCI

1922 yılında İstanbul'da doğdu. 1948'de İstanbul Üniversitesi-İktisat Fakültesini bitirdi. ABD'de master yaptı.

Gazeteciliğe 1956 yılında Tercüman'da başladı. Birçok gazetede çalıştı. Bugün burjuva basınında söz sahibi olan bir çok gazetecinin yetiştiği VATAN gazetesindeki çalışma döneminde DP iktidarını eleştiren yazılarıyla tanındı. 12 eylül öncesinde devrimci-demokrat çevlerin okuduğu DEMOKRAT gazetesinde de çalıştı. Sandalcı son on yıldır köşe yazarlığı yapmıyordu.

71 yaşında ölen Emil Galip Sandalcı birçok kuşakla yolları buluşan bir yazardı. Siyasal nedenlerle 12 Mart döneminde 1971 ve 1972'de iki kez, 12 Eylül'den sonra 1981 ve 1983'de de iki kez olmak üzere 4 kez tutuklandı. Sandalcı, sosyal demokrat yapısına rağmen insan hakları mücadelesinde en öne çıkan insanlardan oldu. 1984'de Aydınlar Dilekçesi'ni imzalayanlardandı, İnsan Hakları Derneği'nin kurucuşu ve 1986-1990 yılları arasında İstanbul Şube Başkanıydı. Bunların yanısıra Türk-Yunan Dostluk Derneği, Türkiye İnsan Hakları Vakfı, Helsinki Yurtaşlar Derneği'nin de kuruluşunda yer aldı. TYS yönetim kurulunda çalıştı.

Devrimci çevreler için Emil Galip Sandalcı tutarlı bir burjuva aydınıydı.

Gazeteci-yazar kimliğinin ötesinde yılmaz bir insan hakları savaşçısı olarak tanındı. Bu yüzden devrimciler onu son yolculuğunda da yalnız bırakmadılar.

ARTIK SADECE RENKLİ KAĞIT VERECEKLER!

Burjuva gazetelerin ansiklopedi savaşında ateşkes

Aylardır ilanlarıyla sokakları, reklamlarıyla ekranları kirleterek kıran kırana bir ansiklopedi savaşına tutuşan bilgi tüccarları iflas çanları çalmaya başlayınca aralarında ateşkes ilan ettiler! Böylece halkımız da kaçırdığı ansiklopediler için yeni bir süper şans bekleme derdinden kurtulmuş oldu!

Hürriyet, Milliyet ve Sabah gazeteleri 1 Mart - 1 Eylül 1993 tarihleri arasında yeni bir promasyon kampanyasına girmeyecekleri konusunda anlaşmaya vardılar. Anlaşmaya göre artık Mega -Süper kupon verilmeyecek. Altı aylık barış dönemi boyunca üç gazete televizyona reklam da vermeyecekler. Nasıl versinler ki ? Üç gazetenin sadece Ocak ayı reklam harcamaları toplamı 185 milyar lirayı geçiyor.

Ansiklopedi kampanyalarından bu gazetelerin beklentileri öncelikle tirajlarını artırmak ve bunun getireceği güçle reklam pastasındaki paylarını büyütmekti. Böylece karlarına kar katacaklardı. Ama artan reklam gelirleri bile onları kurtaramadı!

Bu noktaya nasıl geldiklerini Hürriyet gazetesinin eski solcu genel yayın yönetmeni Ertuğrul Özkök Nokta Dergisi'ne şöyle açıklıyor:

"Hiç bir müesse sürekli zarar etmeye karşı duramaz. O nedenle her üç gazete bir araya geldi ve aklın getirdiği bir protokol ortaya çıkardı".

Özgür Gündem gazetesinin kapandığı, Cumhuriyet gazetesinin batmamak için çırpındığı bir ortamda üç gazetenin promosyon kampanyalarını tatil etmesinin rakiplerine acımalarından kaynaklanmadığı ortada. E.Özkök Nokta'ya: "Rakiplerimizin batmaması için birşey yapamam. Herhangi bir gazetenin kapanması beni üzer fakat bu uykularımı da kaçırmaz" derken sermayenin acıması olmadığını da itiraf ediyor.

"Özal'ın 2,5 gazetesi" yeni bir savaş için baltalarını şimdiden bilemeye başladılar bile. Halkımız sakın üzülmesin(!) Sabah gazetesi SATEL'ini izletmek için uzakdoğuya üç milyon televizyon siparişi verdi. Sadece biraz sabırlı olun, şurda eylül ayına ne kaldı ki? Biliyoruz ki kapitalizmin kar hırsı iflas korkularını çabuk yener.

Ankara Film Festivali bitti, sıra İstanbul Film Festivali'nde

5. Ankara uluslararası film festivali 5-14 Mart tarihleri arasında yapıldı. İlk üç yılında "Ankara Film Şenliği" adıyla düzenlenen festival iki yıldır uluslararası konumda sürüyor. İstanbul Film Festivali kadar kapsamlı olmasa da Türk sineması ve kısa filme ağırlık vermek gibi ayırdedici özelliklere sahip olan festival Mahmut Tali Öngören'in belirleyici katkılarıyla sürüyor. Festival Amerikan kültür emperyalizminin saldırısına uğrayan Ankara'lı sinemaseverlere kısa da olsa nefes aldırıyor.

Festival zaman olarak çok sıkıştırılmış yapısıyla hedef kitlesine ulaşmakta bu yıl da yetersiz kaldı. Organizasyon bozuklukları ile sık sık aksayan festivalde bu yıl Fransız yönetmen Jean-Luc Godard (6 film) ve İtalyan yönetmen Francesco Rosi (11 film) için özel bölümler ayrılmıştı. Özellikle Francesco Rosi Toplu Gösterisi ilgiyle izlendi. Mussolini dönemi Faşist İtalya'sına aydınca bir bakış sunan "İsa E boli'de Durdu" filmi çok beğenildi. Dünya Sineması bölümünde pek fazla yeni film olmaması festivalin eksiklerindendi.

Holdinglerin ve Kültür Bakanlığının ve belediyenin katkılarıyla düzenlenen festivalin uzun metrajlı ulusal film yarışmasında en iyi film ödülünü İrfan Tözüm'ün yönettiği "Cazibe Hanım'ın Gündüz Düşleri" kazandı. Bu film Yardımcı Kadın Oyuncu, En İyi Senaryo, En İyi Özgün Müzik, En İyi Sanat Yönetmeni ve En İyi Işık dallarında da ödül aldı. En İyi Kadın oyuncu ödülünü (Düş Gezginleri) Meral Oğuz, En İyi Erkek oyuncu ödülü'nü ise İlyas Salman (Fikrimin İnce Gülü) aldılar. Türk sinemasında bu yıl genel oylum olarak da içerik olarak da toplumsal temalardan uzak, bireyin iç dünyasını esas alan, cinsellik üzerine araştırmalarla uğraşan (!) filmler ağırlıktaydı.

İstanbul Kültür ve Sanat Vakfı tarafından 3-18 Nisan tarihleri arasında düzenlenecek olan 12. Uluslararası İstanbul Film Festivali'nde bu yıl yaklaşık 150 filmin gösterilmesi bekleniyor. Festivalin Ankara Film Festivali'nin acemiliklerini ve mütavaziliğini aşan bir görünümü var: 12 yılın deneyimleri, kendi içinde oturmuş bölümleri, Türk Sinemasının varolduğu şehirde düzenlenmiş olması, bol paralı sponsor destekçileri (Holdingler, uluslararası tekeller) ile hayli iddialı olmasına şaşmamak gerekiyor.

Bu yıl "Ustalara Saygı" bölümünde İtalyan yönetmen Federico Fellini (4 film), Fransız Yeni Dalga Akımı'nın yönetmenlerinden Eric Rohmer (4 film), İranlı yönetmen Behram Bayzai (3 film) ve Norveçli yöneten Anja Brein'in (3 film) filmleri sunuluyor. Program dışı olarak Alman yönetmen Rainer Werner Fassbinder'in anısına özel bir bölüm de yer alıyor. Festivalde Fassbinder'in 7 filmi gösterime girecek.

Festivalde oldukça yeni tarihli filmleri de izlemek mümkün. Bürokratik diktatörlüklerin yıkılışı sonrası Doğu Bloku ülkeleri sinemalarını merak edenler, Macar yönetmen Istuan Szabo'nun "Tatlı Emma", "Sevgili Böbe", Rus yönetmen Pavel Lounguine'nin "İnsan Değişir" gibi filmlerini izleyebilirler.

Festival'in ulusal yarışma bölümünde ise 11 Türk filmi yarışacak. Amerikan filmlerinden bıkan okurlarımız eğer paraları ve zamanları yeterse 15 günlük bir sinema maratonuna çıkabilirler.

Düzenin örtmeye çalıştığı birçok gerçeği garip bir simge ile anlatır karikatürler, hemen herşeye muhaliftir. Ayhan Kiraz da kadın sorununu erkeğin iki dudağı arasında yorumlamış... Biz de Karikatürk' 92 kitabında aktardık.

Karikatürk '92

Karikatürcüler Derneği karikatürün yalnızca mizah dergilerinde ve günlük gazete sütunlarında kalmasını pek doğru bulmamış ve geçen yıl olduğu gibi bu yıl da gazete ve dergilerde yayınlanmış karikatürleri bir albümde toplamış. Son yıllardaki karikatür albümü patlamasına bir kurum olarak katkıda bulunmaya başlamış. Birkaç yayınevinin karikatür ağırlıklı kitaplarının dışında, Karikatürcüler Derneği'nin son iki yıl içerisinde yayınladığı bu iki albüm de alanında önemli bir boşluğu dolduruyor.

Dernek geçen yıl KARİKATÜRK'91 adlı albüm kitabını yayınlamıştı. Bu yıl ise KARİKATÜRK'92 albümünü yayınladı.Kitaplaştırılan karikatürler Yerebatan sardıcının çıkışında sergileniyor.

Albümde 92 yılı içinde dernek üyesi karikatüristlerinin ağırlıklı olarak dergi ve gazeteler de yayınlanan çizgileri sergileniyor. 1992'nin çomak sokulan konularını insan hakları ihlalleri, Somali çıkartması, dinsel gericilik, şavaş, kadın sorunu, ulusal sorun, çevre kirliliği,çarpık kentleşme oluşturdu.

Değerli okurlarımız, bulunduğunuz bölgelerde çıkan kültür ve sanat dergilerini, tanıtılmasını istediğiniz kitapları bize gönderin. İzlediğiniz kültürel etkinlikleri bize yazın.

Özgür Gelecek Gazetesi, Umut Yayımcılık, Oğul Sokak, No. 16/2 Sultanahmet/İSTANBUL

www.partizanarsiv.net

Kavganın Güncesi

Enver Hoca, AEP'in lideriydi.

11 Nisan 1985 Enver Hoca'nın ölümü

1930'da kazandığı bir devlet bursuyla Paris'e Hukuk eğitimi görmek üzere giden Enver HOCA, Marksist düşüncelerle ilk kez burada tanıştı. Ancak, yürüttüğü siyasi faaliyetlerden ötürü bursu kesildi ve öğrenimini tamamlayamadı.

Faşist Mussolini ordularının işgali altındaki Arnavutluk'ta 1941 yılında kurulan Arnavutluk Komünist Partisi'nin (AKP) ilk geçici Merkez Komitesine seçilen Enver Hoca, 1943'te Parti Genel Sekreterliğine ve yine o dönemde kurulan Milli Kurtuluş Cephesi Genelkurmay Siyasi Komiserliği'ne getirildi. Üstlendiği bu görevleri başarıyla yerine getiren Enver Hoca, ülkesinin faşist işgalden kurtarılması ve 1946'da Arnavutluk Halk Cumhuriyeti'nin kuruluşuna önderlik etti.

Enver HOCA'nın başından beri iyi ilişkiler içerisinde olduğu Yugoslavya'da Tito revizyonizminin filizlenmeye başlamasıyla birlikte, ilişkileri de bozulmaya başladı. E. Hoca, Tito ile Stalin arasında cereyan eden siyasi çatışmalarda Stalin'in başını çektiği Marksist-Leninist saflarda yerini alarak, Tito revizyonistinin yönetimindeki Yugoslavya ile olan ilişkilerini kesti.

Stalin'in ölümüne kadar olan süreç boyunca uyum içinde geçen Arnavutluk-SSCB ilişkileri; başını Kruşçev'in çektiği revizyonist kliğin iktidarı ele geçirmesinden sonra bozulmaya başladı. Kruşçev'in, SBKP'nin 1961 yılında yapılan 22. Kongresinde Marksizm-Leninizme açıkça saldırıya geçmesiyle beraber, ÇKP ile E. Hoca, Rusya ile olan ilişkilerini sona erdirdiler.

Bundan sonraki süreçte Çin Komünist Partisi ve Mao ile daha yakın ilişkiler geliştiren E. HOCA, Mao'nun 1965-66'da Çin'de başlattığı Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin kendisinde bıraktığı derin izlere paralel politikaları, Arnavutluk Halk Cumhuriyeti'nde uygulamaya çalışıyordu.

Ancak Mao'nun 1976'da ölmesinden sonra Çin devrimi ve Mao Zedung Düşüncesi'ne cepheden savaş açıp saldırıya geçti.

MZD şahsında Marksizm-Leninizm'e yönelttiği saldırılarla revizyonizme kayan Enver HOCA çizgisi, onun 11 Nisan 1985' teki ölümünden sonra da sürdürüldü. Ve Enver HOCA revizyonist çizgisiyle başlayan çözülmenin geri dönüş sürecinde katettiği yol, bugün çok daha açık görülmektedir.

14 Nisan 1992'de TKP/ML parti güçleri birleşti

Aynıların aynı yerde, ayrıların ayrı yerde oluşu, diyalektik materyalizmin olmazsa-olmazlarından biridir.

Aynılar, bazı öznel olumsuz zaafların olumsuz nesnel koşullarla birleşmesi sonucu, belli bir süre örgütsel ayrılığı yaşasalar da; nihayetinde, aynı amaç için aynı çatı altında toplanmaları kaçınılmaz olur.

Komünistlerin birliği, proletaryanın birliğinin temelidir. Komünistler için bu bir ilkedir. Ki, aynı ülkedeki komünistlerin birincil görevi, komünistlerin birliğini sağlamaktır. Bunu sağlayamayan komünistler, ne proletaryanın ve emekçi halkların birliğini sağlayabilir, ne de üstlendiği devrim misyonunu yerine getirebilir.

TKP/ML'nin 1987 sonbaharındaki bölünmesi ve beş yıla yakın bir süre örgütsel ayrılık yaşaması, elbette, Türkiye devrimi ve emekçi halklar için önemli bir kayıp olmuştur.

TKP/ML parti güçlerinin, istenmeyen bunca yıllık ayrılığa rağmen, aynı ideolojik-siyasi havayı solması, aynı amaç ve hedefler için verdikleri mücadeleyi aralıksız sürdürmeleri: Ideolojik birliğin, bazı siyasi taktik politikalara feda edilemeyeceğini gösterdi.

Gücünü -esas olarak- yürüttüğü mücadelenin haklılığından, MLMZD bilimi ışığında belirlediği ideolojik-siyasi hattının doğruluğundan ve proletaryanın ideolojisinden alan TKP/ML; gerçekleştirdiği örgütsel birlikle bu gücünü pekiştirmiştir.

İbrahim KAYPAKKAYA'nın ML görüşlerine, Türk egemen sınıflarıyla giriştikleri çetin mücadeleyle yaşam bulduran TKP/ML'nin komünist güçleri; nihayet 14 Nisan 1992'de bu 'tahlisiz' ayrılığa son vererek, örgütsel birliklerini sağlayıp proletaryanın öz örgütü TKP/ML'yi yeniden güçlendirmenin haklı gururunu bugün de yaşıyorlar.

Türk, Kürt ve çeşitli azınlık milliyetlerden Türkiye proletaryasının öncü kurmayı TKP/ML; enternasyonal proletaryaya, Türkiye proletaryasına ve emekçi halklara karşı taşıdığ tarihsel sorumluluğunun bilincinde hareket ederek gerçekleştirdiği örgütsel birliğin, uluslararası ölçekte çözülme, dağılma ve mevzileri terkedişin devrimci-komünist safları da- göreli de olsa- etkilediği bu özgün tarihsel aşamada gerçekleşmesi; öte yandan, bu birliğin TKP/ML'nin kuruluş dönemi olan Nisan ayına tekabül etmesi, ona, çok daha derin bir anlam ve önem yüklemektedir.

11 Nisan 1871'de Paris'te "Kadınlar Birliği" Kuruldu

Büyük bir toprak sahibinin kızı olan Yelizaveta Dmitriyeva TOMANOVSKI, 1870'e kadar Rusya'da yaşadıktan sonra, sırasıyla, İngiltere, İsviçre ve Fransa'da yaşadı. K. Marks'la kişisel dostluğu da olan Yelizaveta Dmitriyeva TOMANOVSKI "Paris Komünü "nün kuruluşunda, Paris'in savunulması ve yaralılara yardım amacıyla Kadınlar Birliği'ni kurdu.

Uluslararası İşçi Derneği (Enternasyonal)'e bağlı olarak kurulan Kadınlar Birliği'nin örgütlediği çok sayıda kadın müfrezesi, Komün saflarında kahramanca dövüştü. Bu kadınlar, Paris'in savunulmasındaki önemli binaları ateşe vermek amacıyla gaz bidonları taşıdıkları için "petrolcüler" diye anılıyorlardı.

"Petrolcüler", Komün'ün yenilmesi sırasında, yenik yaşamaktansa yiğitçe vuruşup ölümü göğüslemeyi yeğlemişlerdi.

Barikattaki son kadın neler, idam mangasına gülen genç kız, Komün'ün onlara kısa bir süre de olsa verdiği özgürlük için ölüyordu.

Katledilişinin 20. yılında, Enternasyonal proletarya'nın, Türkiye ve Türkiye Kürdistan kolunun öncü müfrezesi, çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın komünist önderi, İbrahim KAYPAKKAYA'yı

ANMA GECESİNE KATIL!

FİLM (TİKKO Gerillaları ve Başkan Gonzalo'nun Konuşması)
KORO
TİYATRO (Asmen)
FOLKLOR
Can CİHAN
Partizan OZANLAR
Volkan YAĞAN (BURHANİ)
Nizamettin ARIÇ
Ali ASKER
ARAM
Nihat BEHRAM
Enternasyomal Müzik Grupları (Peru, Güney Afrika, Yunanistan)

Tarih: 8 Mayıs 1993 Cumartesi Saat: 16.00
Yer: Sporthalle-KÖLN

İbrahim'i Anma Gecesi-Tertip Komitesi

UMUT YAYIMCILIK KİTAPLARI
Oğul Sokak No. 16/2
Sultanahmet İSTANBUL
TEL: 516 25 38 FAKS: 518 23 23

Muzaffer Oruçoğlu
KAHRAMANLIK KILAMLARI
ÇIKIYOR

Serdar Can
3000 YILIN DESTANI
ÇIKIYOR

Serdar Can
NENEMİN MASALLARI
2. Baskı ÇIKIYOR

Muzaffer Oruçoğlu
TOHUM
3. Baskı ÇIKTI
FİYATI: 50.000TL

68 kuşağının dağa vuran ateşi, ML teorinin, özverinin ve cesaretin şafağı, gerçek kahramanlar ve gerçek olaylarla dokunan bir devrin ROMANI

TÜM KİTAPÇILARDA

İNTER YAYINLARI
Ankara Cad. No: 31/51 Cağaloğlu-İst. Tel: 519 16 16

LENİN
SEÇME ESERLER
Cilt: 1
Birinci Rus Devrimi'nin Ön Koşulları (1894-1899)
(540 Sayfa 75.000 TL.)
Çıktı

SSCB Ekonomi Enstitüsü Bilimler Akademisi
POLİTİK EKONOMİ
Ders Kitabı
CİLT: II
Çıkıyor

Ederini Ali Yavuz Çengeloğlu 666467 Nolu Posta Çek Hesabına yatırıp havale makbuzu fotokopisini adresimize göndererek kitabı edinebilirsiniz.

www.partizanarsiv.net

Kadınlar uyanın, harekete geçin, savaşın!

Kadın sorununun devasa boyutlarda yaşandığı bir düzende yaşıyoruz. Burjuvazi, feodal değer yargılarıyla bezenmiş, kan can bulmuş bu düzen önümüze koskaca bir kadın sorunu kaymaktadır. Bu sorundur ki kadın ve erkeğin birlikte acı çekmesine neden olmaktadır. Kadınları mücadeleden alıkoymakta onu ev, çocuk, mutfak, iş, yatak cehennemine mahkum etmektedir. Öncelikle bu sorunların bilincinde olmalıyız. Bilincinde olmanın da ötesinde tüm yüreğimizde duyumsamalıyız ki, çözümü için ileri atılalım. Yeterince duyumsanmayan bir sonunun çözümü içinde ciddi şekilde yaklaşılmayacağı açıktır. Ve ne yazık ki bu gün çok geniş bir kesim için bunun yeterince derinden duyumsanmadığı açık, bir olgudur. Kendine sosyalistim diyen bazı insanlar bile bu noktada zaaflı davaranmaktadır. Teoride bu sorunu kabul edip eşit ilişkilerden yana olsa da pratikte yaşama geçirme noktasında eksik davranabiliyor. Ve yaşam açısından ise aslolan pratiktir. Halk deyimiyle "ayinesi iştir kişinin lafa bakılmaz."

Demek ki sorunun varlığını kabul etmek yetmiyor. Önemli olan çözümü noktasında samimiyetle çaba göstermektir. Ve bu çabalarımız gözle görülür ürünler vermeli yaşayan bir olguya dönüşmelidir. "Dostlar alışverişte görsün" misali gösterilen çabalar kadın ve erkeğin çektiği acıların kukulaşmasından öte bir anlam taşımayacaktır. İnsanın kendini ve çevresini aldatır konumda olması acı ve üzüntü verici bir durumdur. Buradaki sözümüz bu konuda zaaflı davranan sosyalist dostlarımızadır. Bizler öncelikle çuvaldızı kendimize batırmalıyız. Öncelikle kendimiz tutarlı olmalıyız ki, diğer insanlara bu konuda örnek olabilelim. Ayrıca şuna da inanıyoruzki devrimci sosyalist hele de komünist bir kimliğe sahip olan biri bu konuda zaaflı davranmaz. Eğer davranıyorsa suç sosyalistlikte ya da komünistlikte değil bu ideolojiyi yeterince özümseyememesindedir. Kendine devrimci, sosyalist ya da komünist diyen biri kadın ve erkeğin eşitliğine yürekten inanır ve bunu yaşama geçirme çabası verir. Yüzyılların içselleştirdiği kadın ve erkek kimliğini yadsır, yeni insan kimliğini benimser.

Bugün emekçi kadınların çoğunluğu uyuyan dev bir potansiyel konumundadırlar. Bu devin uyanıp mücadeleye omuz vermesi devrimi çabuklaştıracaktır. Uyanmak, değişip dönüşmekte ancak mücadeleye katılmakta mümkün olur. Bu nedenle büyük bir özveri ve kararlılıkla emekçi kadınları mücadeleye çekmeliyiz. Bunun için net bir siyasal perspektife sahip olmalı, her türlü yol ve yöntemle bunu yaşama geçirmeye çalışmalıyız. Bunun için de herşeyden önce kadın ve erkeğin eşit ilişkilerde iki insan olması gerektiği bilince çıkarılmalı, kadınların içinde bulunduğu konumdan dolayı politik yaşama çekmede onlara öncelik tanımalı ve önlerini açmalıyız. Politik yaşama giden yol ise ancak örgütlü olmanın bilince çıkarmadan geçer.

Biz diyoruz ki kadın sorunu aynı zamanda erkeğin de sorunudur. Bunu en yakıcı bir şekilde kadınlar duyumsasa da, soruna en çok onlar sahip çıksalarda, emekçi erkeklerde sorunu kavrayıp çözümü için mücadele vermelidir. Bu nedenle "sen kadın değilsinki anlayamazsın" tesbitleri doğru değil. Bu kadın sorununu salt kadınlara bırakan tepkici ve anti-bilimsel bir tesbittir. Bizlerin kadın ve erkeğin kimliğimizden önce insan kimliğimiz vardır ve bu ortak bir kimliktir. Bu nedenle birbirimizi anlayıp yardımcı olabili, birlikte mücadele edebiliriz. Bu anlayıştan yola çıkarak Özgür Gelecek'in kadın sayfasında ara sıra erkek dostlarımızın da yazılarını duygu, düşünce, öneri ve eleştirilerini de görmek isteriz. Bu bizleri bütünleştiren aynı idealler uğruna aynı potada eriten bir güç olacaktır. Kadın sorunu konusunda güncel, tarihsel, teorik ve pratik haber-yorumlarıyla katkıda bulunmak isteyenlere sayfamızın açık olduğunu, dahası katıklarınızı beklediğimizi buradan bir kez daha belirtmek isteriz.

Erkek egemen ideolojinin —ki bu varolan burjuva-feodal değer yargılarının bir yansımasıdır— olumsuz etkileri kadınlarda haklı bir tepkiye neden olmaktadır. Ama sınıf bilinci olmayanlar için bu tepkinin boyutu aşılmakta ve kadınlarımızda feminist anlayışlar olarak yansımaktadır. Bu tür anlayışlara kaymamalı ve kayanlara karşıda mücadele etmeliyiz. Çünkü kurtuluşumuz erkekler düşman olmaktan geçmiyor, aksine dost olmaktan, yakın olmaktan birlikte değişip dönüşmekten geçiyor. Bu tür durumlarda Che'nin dediği gibi "Haşin olmalıyız sevgimizi hiç esirgemeden" anlayışını yaşama geçirmeliyiz.

Yanlışlıklara karşı elbette kesin ve uzlaşmaz olmalıyız. Ama bu sevgimizi esirgememize neden olmamalı. Çünkü karşımızdaki insan emekçidir. O da bu düzen tarafından ezilmekte, sömürülmektedir. Ve en önemlisi de kaderimiz ve kurtuluşumuz ortaktır. Kadınlarımız feminizme kaymama noktasında çaba gösterirken erkeklerimiz de kesinlikle erkek egemen ideolojinin etkisinde sıyrılma çabası vermeli ve yaşamın her alanında kadınla eşit ilişki içine girmeye çalışmalıdır. Kadınların hak arama ve eşit ilişki isteme taleplerini "sen feministlik yapıyorsun!" diyerek itici bir konuma düşülmemelidir.

Sonuç olarak diyoruz ki; kadınlar; edilgen kimliği atma ve politik yaşama atılma noktasında kararlı olmalı ve kendini aşmalıdır. Bunun içinde herşeyden önce kendimize güvenmeliyiz. Güvenmememiz için hiçbir neden yoktur. Çünkü bizler erkeklerle birlikte yaşamı üretiyoruz. Ona anlam ve güzelik katıyoruz. Ve hakkımız olan şeyleri istiyoruz.

Erkekler ise; erkek egemen ideolojinin olumsuzluklarına karşı kendi içinde mücadele vermeli yüzyılların içselleştirmeye çalıştığı burjuva feodal değer yargılarını yadsımalı kadınla iki eşit insan olduğunu içine sindirmelidir.

Kadın ve erkek olarak eksik yönlerimizi aşma noktasında birbirimize yardımcı olmalıyız.

Unutmayalım ki insan tadında yaşamak ve özgür geleceği yaratmak kendi ellerimizdedir.

Devletin 8 Mart'a iki zıt tutumu

"Kadın Günü"nün kutlanması serbest ve hatta övgüyle karşılanırken, "Emekçi Kadınlar Günü"nün kutlanması değişik bir sempatiyle (!) karşılandı.

Sizlerle "Özgür Gelecek"te birlikte olmanın onurunu çoşkusunu ve mutluluğu yaşıyoruz. Özgür Gelecek yarını bugünden yaratma çabasına omuz verenlerin gazetesidir. Bu yaratma gücüne sorumluluklarımız oranında katılalım ki, Özgür Gelecek sömürücülere karşı savaşım verilerek adım adım inşa edilebilsin.

Dikkat edelim, sömürücüler her olaya sınıfsal yaklaşıyorlar. Bizler, eğer bu zulüm düzeni değişsin istiyorsak bunun bilincinde olmalı ve her soruna en az onlar kadar sınıfsal yaklaşmalıyız.

Sınıfsal yaklaşımın en canlı kanıtı 1993 8 Martında bir kez daha derinden yaşadık. Sömürücüler emekçi kadınların mücadelesine tüm kinleriyle saldırdılar. Ve emekçi kadınların hazırladığı hiç bir etkinliğe izin vermediler. Çünkü emekçi kadınlar , Komünist önder kadınlardan Clara Zetkin'in " Kadınlar uyanın, harekete geçin savaşın ! " Şiarıyla yola çıkmışlardı. Ve bu savaşta elbetteki emekçi erkeklere karşı değildi. Zira bu sömürücülerin oldukça fazla işlerine gelmektedir. Bu savaş kadını ve erkeği birlikte ezen, sömüren, horlayan ve insanı, ulusal ve cinsel olarak kimliğini yatsıyan sömürücü düzene karşıdır.

İşte bu yüzden cankucak bir şekilde sarılıyorlar 8 Martın özünü boşaltmaya.

8 Mart Dünya kadınlar günüdür diyerek burjuvazıye mal etmeye çalışıyorlar. Oysa güneş balçıkla sıvanmaz. Zira 8 Mart dünde emekçi kadınlar günüydü bugün de böyledir, yarın da öyle olacaktır. 1 Mayıs'ta olduğu gibi 8 Mart'ta da bu gerçeği değiştirmeye güçleri yetmeyecektir. Ne 1 Mayıs bahar bayramıdır ne de 8 Mart dünya kadınlar günüdür. Her ikiside insanlığı altınçağa götürecek mihenk taşlarıdır. Ve her ikiside emekten yana kadın ve erkeğin birlik, mücadele ve dayanışma günüdür. Bunu herşeye rağmen yaşatacağız !

ATİK, 8 MART DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ ŞENLİK DÜZENLEME KOMİTESİ'NE

Dostlar

Emekçiler açısından uluslararası özel günlerden birisi olan 8 Mart'ta böyle bir şenlik düzenlemeniz oldukça övgüye değer bir çalışmadır.

Bizler kadın ve erkek komünistler olarak, emekçi kadınların, mücadele ve dayanışma günü olan 8 Mart'ta tüm dünya emekçileriyle ortak hareket etmenin mutluluğunu yaşıyoruz.

Türkiyede sadece ve sadece burjuva kadınlarının 8 Mart'ın özünü boşaltan etkinliklerine izin verip destekleyen koprador patron ağa iktidarı emekçi kadınların, devrimci-demokrat, kömünist kadınların 8 Mart'ın yaşayan özüne sahiplenmelerine kudurmuşcasına saldırıyor. Tüm etkinliklerini yasaklıyor.

Daha bugün (6 Mart) bu yasaklamaları protesto eden yüzden fazla kadına polis vahşice saldırdı elliye yakını gözaltına alındı. İçinde derneğimiz, Yeni Demokratik Kadın Derneği üyelerinin ve dergimiz Partizan muhabirlerinin bulunduğu insanların şu anda nerede bulunduğunu tam öğrenmiş değiliz. Bizleri hiçbir saldırı, yasaklama ve baskı korkutamaz. 8 Mart'ın özüne sahiplenmemizi engelleyemez.

Dostlar, 8 Mart dünya emekçi kadınlar gününden söz edip de yiğit komünist, İsviçreli can yoldaşımız, Barbara Anna KİST-LER'den söz etmemek mümkün değildir.

Siz yurtdışındaki yoldaşlarımızın Türkiye devrimi için çabalarının onurlu bir kazanımı olarak andığımız Barbara yoldaş, "sosyalizmin öldüğü" yaygaraları ve emperyalist ülkelerin kokuşmuşluğu ortamında kızıl bir karanfil olarak haklıyı, güzeli ve özgür geleceği müjdeleyen bir azim ve kararlılıkla enternasyonal dayanışmanın en yüce örneğini verdi.

O'nun mücadelesi hepimize örnektir. Ondan boşalan safların yüzlerce Barbara tarafından doldurulacağına olan inancımızı vurgularken , şenliğinizin başarılı geçmesi dileğimizi de iletiyoruz.

Kahrolsun Emperyalizm, Faşizm, Şovenizm ve Her Türden Gericilik!

Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

Tüm çoşkumuzla hepinizi kucaklıyoruz.

Yeni Demokrat Kadın Derneği Partizan

TÜRKİYE'DE KADININ DURUMU

— %38'i okuma- yazma bilmiyor.
— 20-24 yaş arası kadınların % 17.14'ü herhangi bir okuldan mezun değil.
— 55-59 yaş arası kadınların % 77.42'si herhangi bir okuldan mezun değil.
— Doğum yapan her 100.000 kadından 210'u doğum anında ölüyor.
— Anemi hastalığı:
5 yaşından üstündeki kadınların % 28'inde
Gebelikte ise % 74'ünde görülüyor.
— Gebe kadınların % 57'si hiçbir sağlık hizmeti alamıyor.
— Doğurganlık yaşını tamamlamış (45-49 yaş) kadınların çocuk ortalaması 5 .3.
— % 44'ü istediğinden fazla çocuk yapmak zorunda kalmış.
— 1990 yılı içinde 492 kadın intihar etmiş. Bunların;
163'ü sağlık nedeniyle,
177'si aile geçimsizliği nedeniyle,
72'sı duygusal nedenlerle,
10'u öğrenim başarısızlığı nedeniyle
15'i bilinmeyen nedenlerle.
— Kadınların 6.5 milyon'u aktif tarım ve sanayi işkolunda çalışıyorlar.
— Aktif olarak çalışma yaşamına katılan kadınların % 51'i tarımda çalışıyor.
— Eşit işe eşit ücret verilmiyor.
— İş yasasının 3. maddesi patronlara " hamile kadınları işten çıkartma " hakkı veriyor.
— Aktif olarak çalışma yaşamına katılan kadınların % 51'i tarımda çalışıyor.
— Tüm tarım çalışanlarının yarısını oluşturan (12- 50 yaş arası) kadınların tamamına yakını herhangi bir ücret almıyor.
— Sanayide çalışan kadınların % 97'si gıda, dokuma, giyim gibi imalat işkollarında çalışıyor.
— Aynı eğitimi aldıkları halde; Erkeklerin % 5-7' si Kadınların % 0.6'sı yönetici konumda

www.partizanarsiv.net

"Ben Sosyalizm için yaşıyorum!"

Bir genç kız düşünün! bir işçi ailesinin çocuğu olarak dünyaya gelse de, Avrupa'nın cennetlerinden birinde yaşıyor. Emperyalist burjuvalar kendilerine kanla zorla bağladıkları yarı-sömürge ve sömürge ülkelerden elde ettikleri sömürü kârlarından bir kısmını kullanarak ezilenleri satın alıp susturuyor; kendi gerçekliğine ve diğer ezilenlerin gerçekliğine karşı kör, sağır ve dilsiz bırakıyor.

Herşey olağan ve yaşam tozpembe!

Onbeş yaşında bir genç kız düşünün! Sistem her açıdan onu da kuşatmış, herşeyi tozpembe görmesi için şartlar fazlasıyla mevcut. Fakat o sadece gösterileri değil, aynı zamanda görünenin altındaki gerçekleri de gören bir çaba içerisinde. Sömürüyü, yabancılaşmayı, herşeyin metalaşmasını; kadının ince ama vahşi bir yolla ikinci sınıf konumda tutulduğunu; diğer bazı ülkelerin ülkesi tarafından sömürüldüğünü; yoksul semtlerle zengin semtlerin yaşam standartlarını görüyor ya da fark ediyor. Bunlar onda-her dürüst insanda olması gerektiği gibi- "sisteme karşı çıkış" duyguları doğuruyor. Aynı duyguları duyan ve sistemi eleştiren insanlara ve onların örgütlenmelerine ilgi gösteriyor. Otonom bir örgütlenme olan Republic Bunker'e yakınlık duyuyor, bildiri vb. dağıtımlarına katılıyor. Bir gece lokalleri polis tarafından basılıp kapatıldığında sistemi eleştirmenin o çok övülen demokraside ne anlama geldiğini, ne tür diyet istediğini anlıyor. Bu emperyalistlerin ona ilk uyarısıdır. Yüreği haksızlığa, sahtekarlığa karşı daha bir isyana boğuluyor. Baskılara karşı gizli ve açık kampanya örgütlenmelerine katılıp tepkisini dillendiriyor.

Onbeş yaşındaki genç kızın sımsıcak insan sevgisi ve haksızlıklara karşı tepkilerle dolu yüreği, baskılar karşısında daha bir kabarıyor, ateşler basıyor. "Yoluma devam etmeli ve daha bir kararlı olmalıyım" diye düşünüyor.

17 yaşında bir genç kız düşünün: Paylaşımın, dostluğun, dayanışmanın en olağan boyutunu ifade eden bir yaşam biçimi içinde, dostlarıyla birlikte kendisini de üreten komün yaşamını sürdürüyor. Öyle züppelerin gönül eğlendirmek ve daha çok da cinselliği alış-veriş düzeyine indirdikleri komün yaşantısı değil bu. Öyle olmadığı için de devletin saldırısına maruz kalmaktan kurtulamıyor. "Para cenneti" ve "demokrasinin beşiği" İsviçre'nin ünlü başkenti Zürih'te bir gece komünü basılıyor. Polis komün yaşamına saldırıyor. Egemen zorbalar onun "ilk uyarı" karşısındaki başeğmezliğini üç haftalık bir tutukluluk süreciyle karşılıyorlar. Ve 17 yaşındaki genç kız bu süreçten de daha inançlı ve kararlı bir şekilde çıkıyor. Zora zorla karşı konulacağı gerçeği beyninde daha bir perçinleniyor.

Beyni, yüreği emperyalizme, halklara sunulan kan ve baskılara karşı çıkmanın mutluluğunu yaşarken, aynı ikili daha aktif olmak için can atıyorlar. 17 yaşının güzelliği ABD işgaline karşı direnen Vietkong, Almanya'da sisteme "radikal" çıkışlar, gösteren RAF oluyor. ABD'ye tokat üstüne tokat atan (on yıllar süren "Vietnam sendromu" yaratan) Vietkongların gerilla savaşı onu derinden etkiliyor. RAF'ın Vietkong'u desteklemek için Almanya'nın Heidelberg kentinde ABD askeri üssünü bombalaması coşkusunu arttırıyor. "Zora zorla karşı konulacağı" ve "emperyalizmin en zayıf halkasından yenilgiye uğratılacağı" onun için anahtar teşkil ediyor.

Vietkong'u destekliyor, sol radikal gruplardan tutuklu olanlarla dayanışma içine giriyor. Teması "hiç kimseye baskı olmasın" ve mücadeleye davet olan müzik parçaları dinliyor...

POP adlı dergiye "Ben Sosyalizm için yaşıyorum" diye yazıyor.

Genç kızın mekânı yoksul semtlerdir. Yoksullarla içiçe ve geçimini sağlamaya çalışırken görüyoruz onu. Temizlik, servis ve yardımcı işlerde çalışıyor. Yüreği sömürüye karşı kinle dolu olarak, kapitalist sömürünün ne olduğunu bilerek çalışıyor ve sömürtürüyor kendisini! "Kendimi sömürtmemek için çalışmıyorum" diyen aylaklığa (ve bu tutumlarıyla birilerinin üzerinden geçinenlere) çok kızıyor. "Zıtların birliği" ilkesini bilinçle yaşıyor.

İsviçreli gruplar içerisinde en önemli ilişkisi KGI (Komite Gegen Isalation-İzolasyona Karşı Komite) ile olan ilişkisidir. KGI'yı MK bir grup olarak görüyor. Aynı zamanda Marlen grubu ile de yakın ilişkisini sürdürmektedir. Buradaki en önemli çalışmaları bu hareket içindeki feminist düşünce ve hareketleri ML düşüncelerle değiştirip dönüştürmek, kadın hareketini sınıf temelindeki anlayışla yürütmek oluyor. Nitekim bugün bu hareket sorunu Proleter Devrimci Hareketin bütünselliği içinde ele almaktadır.

1980'de Askeri faşist darbenin Avrupa'ya sığınmaya zorladığı Türkiyeli devrimcilerle tanışma olanağına sahip oluyor. Türkiye'de askeri faşist diktatörler acımasızca kan dökerken ve cezaevlerine attıklarına yaşamı zehir etmek için saldırırken Avrupa'daki devrimciler de o koşullarda karşı çıkışlarını sürdürürler.

Yüreği dünya devrim ateşiyle yanan ve beyni "en zayıf halka" düşüncesinde net olan kumral tenli genç kadın "Tutuklularla Dayanışma Komitesi'nde yer alır. Anti-emperyalist gruplarla dayanışma içinde faaliyet yürütürken gazeteci olarak Peru'ya gider. PKP yetkilileriyle röportaj yapar. Nikaragua'da Sandinistlerin iktidara gelmesi üzerine Avrupa'dan giden "gönüllüler"in organize işinde görev alır.

Barbara Anna Kistler, konuştuğu bir gecede "Kadın Erkek Elele Yeni Demokratik Devrime" şiarını haykırıyordu.

Çok yönlü faaliyet içinde olan genç devrimci kadının yaşamına yön verecek ilk adım belki de, 1 Mayıs mitinginde TKP/ML kortejinde Stalin posterinin taşınmasının ilgisini çekmesidir. Dünyada "Sovyetler Birliği" ve diğer Doğu Avrupa ülkelerinin geriye dönüşlerini artık gizleyemedikleri bir süreç yaşamaktadır. Marksist-Leninist değerler hoyratça çiğnenmektedir. Bilimum burjuvalar koro halinde sosyalizme ve onun bir dönem simgesi olmuş Stalin'e saldırmaktadırlar.

Sonraki süreçte Marksist-Leninist eserleri okuyor, Vietnam'ı, Çin'i, Nikaragua'yı..., Stalin'i, Mao'yu... inceliyor.

TKP/ML'lilerle tanışması şimdi onun için yaşamın anlamını ifade etmektedir. Anlayış birliği onun için herşeyin temelidir. Sonra tanımak, güvenmek, aradığı yoldaşlık ilişkilerini bulmak onu sonsuz derecede mutlu eder. ML-MZD anlayışına sahip olarak ve enternasyonal dayanışmanın en yücé örneklerinden birisini yaratarak Türkiye devrim mücadelesine doğrudan katılmaya yönelir. Özgürlüğe kanat çırpan ve bu uçuşlarıyla Türkiye'de bir coşku havası yaratan Metris firarilerinin onurlu bir gelecek kavgası pratiğinde yeniden yerlerini almaları sürecine aktif olarak katılır. Sonra İstanbul'a yerleşir. Bu süreçte daha çok çeviri yapma işiyle uğraşsa da sadece bununla sınırlı kalmak istemez, kalması istenmez. Düşmanın, bir kaç gün önce TKP/ML tarafından cezalandırılan polislerinin intikamını almak amacıyla saldırdığı bir süreçte İsmail ORAL'la birlikte kaldığı ev 19 Mayıs 1991'de basılır. Evde yalnızdır ve baskın sırasında karşı davranışa girme şansını yakalayamaz. Evde silahlar ve dökümanlar ele geçer. Aynı zamanda bir başka eve baskın düzenleyen resmi terör güçleri İsmail ORAL ve Hatice DİLEK'i kurşuna dizerler. Silah olmayan evde, silahsız "militanlar saatlerce silahlı çatışmaya girmiş ve bu çatışmada ölü ele geçmişlerdir". Özgür Cihan ise sağ ele geçmiştir.

O günlerde ve ertesi işkence günlerinde Türk egemen sınıflarını daha bir iyi tanımış, yoldaşlarına ve davasına bağlılığı daha da artmıştır. O İbrahim KAYPAKKAYA gibi bir öndere sahip olmanın onuru ve deneyimiyle yoldaşlarına, ilkelerine bağlılığın çok güzel bir örneğini vererek polis ve saycılıkta ifade vermeyi reddeder. İşkenceleri protesto ederek açlık grevi eylemiyle direnişini güçlendirir. 15 günlük işkenceli yaşam sonrası "zorunlu mücadele alanı" cezaevinde üzerine düşeni yerine getirir. Türk devletiyle, İsviçre devletinin işbirliği ve halk düşmanlığı konusundaki sınıf dayanışmasını daha somut yaşadığı bu süreçte; cezaevini devrimin okulu, mahkemeyi devrimin kürsüsü şeklinde kullanmayı başarır.

16 Eylül 1991 günü ilk mahkemesi burjuva basın için "ne olduğu, nasıl davranış göstereceği, pişmanlık sözleri sarfedeceği" beklentisiyle bir şov günü olarak görülür ve aşırı ilgi gösterilir. Ertesi gün ise biri dışında hiçbirinden çıt çıkmaz. Bir gün önce mahkeme koridorlarını dolduran, peşpeşe flaş patlatan, metrelerce kaset kaydı yapan onlar değilmiş sanırsınız.

Bu süreçten de bir komüniste yaraşır şekilde çıkan enternasyonalist genç kadına yoldaşları "Tanya" adını takarlar. Barbara Anna'ydı adı.

Tanya ismi Türkiyeliler için sadece "çocuk boynuna benzeyen boyun"a ilmik geçirilip asılan biri değil, o en olumsuz koşularda inancının yüce zırhına bürünüp, "güçlü" düşmanın karşısında özgür gelecek mücadelesinin haklılığını haykıran, kararlı, militan bir Partizan kızdır da.

Sovyetler Birliği'nde vatanını ve sosyalizmi Hitler faşizmine karşı savunan Tanya ile, Enternasyonalizmin en somut örneği olarak sosyalizmi Türkiye topraklarında kurma ve komünist dünya toplumu yaratma savaşındaki Tanya arasında-

Barbara Anna Kistler'den

"Emperyalist zincirin en ince halkasından koparılması gerçeğine uygun olarak, mücadelenin boyutlandığı ülkelerin ML karakterlerine destek vermeyi enternasyonal bir görev olarak görüyorum. "Komünizm öldü" çığlıklarının atıldığı şu süreçte bu görev bir kat daha artmıştır."

"Sonuç olarak emperyalizme, faşizme ve tüm dünya gericiliğine karşı mücadelede halkların devrim davasına yardımcı olabildiysem bundan ancak gurur duyarım."

"Beni ancak enternasyonal proletarya yargılar, siz değil!"

"İsmail kararlı bir komünist olarak tanınmıştı ve hakim sınıflar öyle güzel insanlardan büyük bir korku duymakta, onları öldürerek kendilerini kurtaracağını umut etmektedirler. Fakat devrimciler öldürülse de devrimin gidişi durdurulamaz.

Sınıfsız ve zulümsüz bir toplum için mücadele veren devrimciler bu mücadelenin sıcaklığı içinde çelikleşiyor, şehitlerimizin bıraktığı mirası geliştiriyorlar."

"Çeşitli ülkelerdeki emperyalistler ve gericiler bu dayanışmayı yıkmalı ve böylece komünizm davasını yerlebir etmek amacıyla emekçiler arasında milliyetçi duyguları ve, özellikle metropollerde şovenizmi yaratmaya çalışıyorlar."

"İbrahim Kaypakkaya'nın yazılarını okuduğumda çok etkilendim. Bugün komünist önderin kısa yaşam sürecinde neler yaratabildiğine büyük bir hayranlık ve saygı ile baktım... Bu komünist önderin kanı ile köklerini suladığı proleter partisi ilgimi daha da çekti. TKP/ML'nin herşeyden önce bilimsel olarak doğru olduğunu anladım ve çeşitli milliyetlerden Türkiye halkını gerçek kurtuluşa götürecek tek proleter parti diye güvendim. O, her ML parti gibi nesnel gerçeklere dayanan, tarihsel ve toplumsal gelişmenin durdurulmaz akışının yatağı olma özelliğini daşıyor. Yükselttiği kızıl bayrağı lekesizdir."

"MLMZD ve proleter enternasyonalizmini savunan bir devrimci olarak, dünyadaki proletarya ve ezilen halkların mücadelesine hizmet ederken, emperyalizmin zincirin en ince halkasından koparılması gerçeğine uygun olarak, mücadelenin boyutlandığı ülkelerin ML hareketlerine destek vermeyi enternasyonal bir görev olarak görüyorum."

"İsviçre'deki devrimci durgunluktan dolayı enternasyonal dayanışma pek gelişmemiş. İsviçre halkının duyarsızlığı beni üzüyor ve "halkım" için bazen utanıyorum. Buradaki halkın Avrupa'daki proletaryaya karşı haklı güvensizliğine burada kalarak biraz güven tutabilirim."

"Bence Türkiye'deki halk savaşına omuz vermek enternasyonal proletaryaya hizmet etmek demektir."

"Kapitalist ülkelerde de kadınlar cins baskısı altında ezilmektedir. Kadınlar modern köle olarak yaşamaktadır. Kapitalist toplumdaki özgür görüntüler alçak bir sahtekarlıktır. Kadınların özgürlüğü burjuvazinin çizdiği bir özgürlüktür."

"Uzun yıllar Avrupa toplumunda yaşayanlar oradaki yozlaşmadan oldukça fazla etkilenmektedirler. Bu nedenle birinci görev ülkeye dönüp devrime katılmaları ikincisi ise oradaki yozlaşmaya karşı tüm güçleriyle direnilmeli, ülke devrimi ve enternasyonal mücadelenin yararı için gerekli olan özveri ve disiplin mutlaka gösterilmelidir. Kayda değer hiçbir şey yapmadan ben mücadele ediyorum deyip vicdan rahatlatılmamalıdır. Kendisine devrimciyim diyen herkesi Türkiye'deki Demokratik Halk Devrimi mücadelesine katılmaya çağırıyorum."

www.partizanarsiv.net

ki bağ sınıf kardeşliği ve insanlığın kurtuluşu ülküsüdür.

Yedi aylık tutsaklıktan sonra Barbara Türkiye sınıf mücadelesinin, merkezi halkası olan gerilla savaşında yer almak ister. Bu istem Barbara'nın olduğu kadar çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryası ve emekçi halkları için de bir onurdur. Böyle bir enternasyonalist devrimciyle omuz omuza olmak, birlikte savaşmak ifade edilemeyecek bir ayrıcalıktır. Fakat bazı hukuksal sorunlar Barbara'nın yurtdışına çıkmasını zorunlu kılmaktadır.

Bir genç kadın düşünün: Yukarıda anlatılanları yaşamış ve zorunlu ayrılıkla yüzyüzedir. Bu onun için acıların en büyüğüdür. O Türkiye'nin toprağının değil, özgürlük kavgasının aşığıdır. Ve bu aşkına giden yolun Türkiye devriminden geçtiğini bilmektedir. Türkiye'ye ve TKP/ML'ye vurgun olmasını ancak böyle kavrayabiliriz. Türkiye'de emekçilerin kendi kavgasına yeterince sahip çıkmadığı, ihanetin, kavga kaçkınlığının yoğunlaştığı bu süreçte Barbara Türkiye devrimine daha bir dört elle sarılır. Bir an dahi geçirmeden hemen gerillaya katılmak istemesine rağmen buna ancak birkaç ay sonra kavuşur. Yurtdışı dönüşü aşkına kavuşmak özlemi daha bir yoğunlaşmıştır. Gerillaya katılış sürecinin her uzayışında tepkisi ve ısrarı daha bir artar. Ve nihayet sevgiliye kavuşma coşkusuyla gerillaya katılır. Onun varlığı gerilla ve köylüler için o kadar değerli ve anlamlıdır ki, onunla tanışmış olmak bir ayrıcalıksa, omuz omuza savaşıyor olmak ayrıcalığın karesidir. Enternasyonal proletaryanın işçi kızı Barbara (Kinem), çeşitli milliyetlerden halkımızın savaş neferleri TİKKO gerillaları için enternasyonalizmin en somut ve canlı örneğidir de.

Sosyalizmin en zor sürecini yaşadığı bu koşullarda MLMZD bilimine sarılıp doğruda inat ve mücadelede ısrar ne kadar onurlu bir davranışsa ve tarih bunu ayrıcalıklı olarak teslim edecekse, aynı tarih Barbara'nın tutumundaki ayrıcalığı da teslim edecektir.

Türkiye sınıf mücadelesinin ve dünya komünizminin savaşçısı Barbara, parti ve devrim şehitleri ayında Dersim'de şehit düştüğünde olumlu bir miras ve tarihsel bir onur bırakıyordu geriye.

Özü gereği enternasyonalist bir komünist olan Barbara'mızın mezarı altınçağ yürüyüşündeki emekçi halkımız için kendisine yaraşır bir anıt ve değerler hazinesi olarak tarihteki yerini alacak ve eğitici işlevini görecektir.

Evet bir kadın düşünün; genç kızlığında yüreğine düşmüş kavganın ateşi ve inancın haklılığıyla mücadeleye atılmış, emperyalist burjuva olanaklardan etkilenmemiş ve tüm insanlık için özgür bir dünya yaratma ereğinde, hiçbir baskıdan yılığınlığa kapılmamış, Türkiye devrimi savaşında silah elde toprağa düşmüş, canımıza can, kanımıza kan olmuş!... Bu ölümün yücelerden yüce olduğunu kim inkar edebilir?

Devrim ateşini körükleyen Barbara yoldaşın yerini doldurmak için; kadın ya da erkek olarak, dünya komünizmi ve kardeşlik toplumu uğruna atan yüreklere kendi yüreğimizi katmak göreviyle yüzyüze olduğumuzu unutmamalıyız!

Şimdi soruyoruz; senin de bu genç kadının yerini dolduranlardan birisi olman gerekmez mi?

Not: Barbara Anna KISTLER (Kinem) ile ilgili bir özel sayı çıkaracağımızdan O'nu tanıyan, birlikte yaşamış herkesten anılarını yazmalarını, varsa mektup ve fotoğraflarını 7 Nisan 1993'e kadar bize yollamalarını önemle istiyoruz.

İsviçre emperyalizmine karşı mücadelede çelikleşen Alp dağlarının başeğmez kızı Barbara Anna Kistler, her türlü rahatı elinin tersiyle bir kenara itterek programını benimsediği proletarya partisinin saflarında faşizmin en koyu işletildiği Türkiye'de mücadeleye atıldı. Hasanpaşa katliamında yoldaşları İsmail Oral ve Hatice Dilek katledilirken O, düşmana esir düştü. İşkenceden geçirildiğinde tek bir sır vermedi. TC'nin mahkemelerinde, "BENİ ANCAK ENTERNASYONAL PROLETARYA YARGILAR, SİZ DEĞİL!" diyerek meydan okudu.

www.partizanarsiv.net

Belçika İşçi Partisi üyesi Jan Fermon gazetemizi ziyaret etti

Çalışmalarında uluslararası dayanışmaya önemli yer veren ve M-L, MZD anlayışında olan kesimlerle tanışmak, ortak platformlar ve birlikler oluşturmak amacı güden Belçika İşçi Partisi'nden bir üye geçenlerde ülkemize de gelmiştir. Aynı zamanda Brüksel'de avukatlık yapan Belçika İşçi Partisi üyesi Jan FERMON ülkemize, bir grup avukata açılan davada avukatlarla dayanışma sağlamak için gelmeden önce dergimize de haber yollamış gelince görüşmek istediğini iletmişti.

Gazetemizin savunduğu ML-MZD çizgisini kendine yakın/paralel gördüklerini söyleyen Jan FERMON'la görüşmemizde Türkiyeyi ve çeşitli politik örgütleri tanıma çabası içinde gördük. Daha sonra nedenini öğreneceğimiz bu ilgi; Belçika İşçi Partisi'nin bütün komünist örgütlerle birlik oluşturmak amacından kaynaklanıyordu. Özellikle TKP/ML'yi tanımada yoğunlaşmasının nedenini de böyle açıklıyordu. TKP/ML'nin kuruluşundan bugüne kadar politik hattı, örgütsel problemleri üzerinde önemle duran Jan FERMON kendi partilerini ve çalışanlarını da şu ana başlıklar altında özetliyordu.

- 1968-69'larda parti değil legal bir örgüttür. Adı Amado.

- 1979'da kongrede Belçika İşçi Partisi kuruluyor. Esasını Amado'dan az bir kısmını da diğer bazı örgütlerden gelenler oluşturmaktadır.

- Esasen sanayi proletaryası içinde çalışmakla birlikte gençlik içinde de çalışıyorlar. Irkçılığa karşı, anti-emperyalist cephede çalışıyor, yer alıyorlar. Anti-emperyalist birlik ve komünistlerin birliğini sağlama çalışmaları var. Dünyadaki devrimci kampanyaları kutlama/destekleme anlayışı ve çabaları var.

- Komisyonlar oluşturuyor ve onlar aracılığıyla örgütleniyorlar.

- Anti-Emperyalistler Birliği; 3 yıldır, ekonomik kriz, körfez savaşı konularında, yoksulluğa karşı ve yabancıların "eşit hakkı" için kampanya yürütmüştür.

Gonzalo'nun yaşamını savunma kampanyası içinde çalışıyorlar.

Son seçimlerde aşağı sağ Flemen'de (Valonya) Neo-nazi parti % 10 oy alıyor Belçika İşçi Partisi orada "halklar için eşit hak" kampanyası yürütüyor.

- "3. Dünya" (sömürge, yarı-sömürge ülkeler) için hekimler komisyonu; Bu komisyon bu tür ülkelerde devrim mücadelesi yürüten örgütlerle dayanışma amacıyla hekimler yolluyor. Bugüne kadar El Salvador, Filipinler ve Filistin'e doktor göndermişler.

Belçika İşçi Partisi üyesi Jan Fermon gazetemizi ziyaret ederken, Enternasyonalist devrimci Barbara Anna Kistler'i de "O'nun tutumu dünya komünistlerine ve halklarına örnektir" diyerek andı.

- Gençlik Komisyonu (Rebelle-Karşı çıkış/Ayaklanma); ırkçılık ve faşizme karşı kampanyalar örgütlüyorlar. Geçen yıl Brüksel'de 5 yabancı genç öldürülüyor. Buna karşı kampanya yürütüyorlar.

- Yüksekokul örgütü (Komisyonu); özel olarak yüksekokul'da çalışmalar yürütüyor. Okul/öğrenci sorunları yanında ülkesinin diğer sorunları konusunda da çalışmalara katılıyorlar.

- "Sovyetler" Birliği ve Doğu bloku ülkelerindeki gelişmelerden sonra;

- Komünistler arası iyi diyalog geliştiğini, sosyal-demokrasi ve revizyonizm ile oradaki sınırın daha belli olduğunu düşünüyorlar.

- MZD noktasında net bir düşünceye sahipler. Mao'yu dünya için önemli görüyorlar.

- Stalin; 1920'lerden sonra sosyalizme katkılarda bulunmuş önemli birisidir. Bu konumda parti bir kitap çıkarmış. Fransızca.

- Kuzey Kore; revizyonizme karşı Kuzey Kore ile ilişkilidir. K.Kore'yi sosyalist bir ülke, iktidardaki partiyi de komünist görüyorlar. "Gerçekten bütün komünist örgütlerle ilişki istiyoruz".

- "Küba revizyonist yolu takip etmedi."

- Çözülüşten sonra, 3 yıldır yeniden yapılanmaya gidiyorlar. Parti üyelerini daha da bilinclendirme çabası veriyor, tüm devrimci örgütlerin birliğini sağlamaya çalışıyorlar. Tüm dünyadaki devrimci örgütlerin birliğini istiyor, örgütlerle ilişki kurma çabasını sürdürüyorlar.

- Yayınları;

Solideer isminde haftalık, haberyorum,

Enternasyonalist Solideer isminde, daha çok işçi sendika konularını işleyen düzensiz (seyrek),

Marksit çalışma adında 2 ayda bir teorik yayın organı çıkarıyorlar.

- Basımevleri var. Yılda 10-20 adet kitap basıyorlar.

örneğin, Sovyetler Birliği'ni inceleyen bir kitap. İngilizce.

Kapitalizm üzerine/kriz inceleme. Fransızca

Stalin ve sosyalizmin yapısı inceleme. Fransızca.

-Sendika; sosyal-demokrat ve Hristiyan-demokrat nitelikli iki belli başlı sendika var.

- Parlamento-seçimleri;

- Seçimlere katılıyorlar. Devrimin yolu olarak gördüklerinden değil, seslerini duyurmak için. Kürsü olarak kullanmak istiyorlar.

- Genel olarak kitleler apolitik konumda. İşçiler ve halk arasında tartışma pek olmuyor. Seçimler en fazla tartışmanın olduğu zamandır. Seçimlere katılmalarındaki diğer bir nedende bu.

Bu süreçte gösteri vb. düzenliyorlar.

- Devleti faşist görmüyorlar. Çeşitli hakları var Legal olarak ML. parti kurabiliyorlar.

Büyük endüstri işçileri arasında, işten atılma ve sosyal haklardan yararlanmama tehlikesi olduğundan yarı-legal örgütlenmeler de oluşturuyorlar.

Devlet dairelerinde ve bakanlıklarda görevli ya da yüksek bürokratlar arasında olan üyeleri tamamen illegal örgütleniyorlar.

- Devrimin yolu konusunda, zor'un yeni toplumun ebesi olduğuna inanıyorlar. Devrimin değişik koşulları vardır;

- Emperyalistler arası savaş koşullarında devrimci durum oluşur.

- Emperyalist ülkelerce bağımlı ülkelere baskılar yoğunlaştığında orada da halk yoğun tepki gösterebilir, Bu süreçte devrimci durum oluşabilir.

- Avrupada ekonomik güçler çökebilir. Sömürgeler kaybedildiğinde bu kaçınılmazdır. İşçilere baskı olur, işsizlik vb. nedenlerle hareketler gelişebilir. Bu süreçte devrimci durum oluşur.

Bunların hepsine göre hazırlıklı yapıyorlar. Hangisinin olacağı şu anda belli değil. Bu durumlardan herhangi biri oluştuğunda ayaklanmayı anlayış olarak kabul ediyorlar ama henüz hazır değiller.

- Belçika Komünist Partisi'nin 2. paylaşım savaşı sonrasında devrim yapma koşulu vardı, hatalarından dolayı yapamıştı.

Nazilere karşı en büyük direnişi komünistler göstermiştir. Halk üzerinde öyle etkin bir itibarları vardı ki, komünistler sokaktan geçtiklerinde halk onları alkışlıyordu.

Komünist Partisi'nin lideri 3. Enternasyonale de katılan Henri De MONE.

Dimitrov'un cephe anlayışından hareketle oportünist bir anlayışa sapıyor. Dimitrov'un anlayışını metropollerde uygulamaya kalkıyor. Milliyetçilerle (ki; bunların başkanları nazi birisi) işbirliği öneriyor. Naziler reddediyor ve devrimcilere baskı uygulanıyor.

Komünistler iktidarı alacak güçteyken buna yönelinmiyor, uzlaşma yolları aranıyor.

Savaş sonunda ülkeye ABD ordusu giriyor. Komünistlere "silahları bırakın iktidarı size devredelim "önerisi getiriyor. Çoğunluk komünistlerin hayır demesine rağmen önderlik (Henri De MONE) uzlaşmaya varıyor, silah bıraktırıyor, komünistler iktidarda ancak 1 yıl kalabiliyorlar.

- Jan FERMON, İsviçreli konünist Barbara Anna KİSTLER'in Pülümür'de, gerilla savaşında şehit düşmesine ilişkin; "Barbaranın bu durumu bir yanıyla iyi, bir yanıyla kötüdür. İyidir çünkü Barbara bir komünist olarak enternasyonalist dayanışmanın sembolü olmuştur. Kötü olan ise Barbara'yı yitirmiş olmamızdır. Yokluğuna üzülüyoruz. O'nun tutumu dünya Komünistlerine ve halklarına örnektir " diyerek görüşlerini dile getirdi.

Jan FERMON'u ülkesine sımsıcak dostluk duygularıyla uğurladık.

Guzman için Acil Enternasyonal Komite'nin kuruluş konferansı yapıldı

And dağlarından Lima'ya inen devrim dalgası başta Fujimori faşizmi olmak üzere tüm emperyalistlerin ve dünya gericiliğinin uykusunu kaçırdı. 12 Eylül 1992 günü ABD önderliğinde Fujimori faşizmi PKP Başkanı Gonzalo ve yoldaşlarını esir aldıklarında sevinçliydiler. Ancak onu "kafes" içinde yargılarken O, Peru ve dünya halklarının bir sesi olarak tüm emperyalistleri ve uşaklarını yargıladı, tutsaklığa meydan okudu. Dünya halklarına umut ve coşku verdi.

Acil Enternasyonal Komite'nin yanısıra bir dizi kişi ve kuruluş Gonzalo'nun hayatını korumak için eylemlere girişti. Ve bu önemli insanın sesini Peru devriminin önemini, emperyalistlerin "Yeni Dünya Düzeni" nağraları arasında uluslararası kamuoyuna duyurmasını bildi.

27-28 Şubat 1993 günü Almanya'nın Duisburg kentinde Acil Enternasyonal Komite'nin kuruluş konferansını gerçekleştirmek için Türkiye'den, Bangledeş'ten, Ispanya'dan, Latin Amerika'dan, Güney Afrika'dan, Yunanistan'dan vb. ülkeden gelen delegelerin yanısıra salonu dolduran dinleyicilerle konferans oldukça kalabalıktı. Değişik dillerden sloganların yer aldığı PKP ve Guzman pankartları salonun her tarafını dolduruyordu. Acil Enternasyonal Komite'nin davet ettiği konferas delegesi ve Elazığ İHD Başkanı avukat Metin Can'ın konferanstan birkaç gün önce arkadaşı doktor Hasan Kaya ile birlikte kontgerilla tarafından katledilmesinden dolayı etrafı çiçeklerle çevrilmiş resimleri de dikkati çekiyordu.

Kürsünün bulunduğu yerde "kafes içinden" yumruğunu havaya kaldırmış dünya gericiliğine meydan okuyan Guzman'ın duvar boyu resmi salonu dolduran kitleye ayrı bir coşku veriyordu.

Delegelerin konuşmaları İngilizce, Almanca ve Türkçe tercüme ediliyordu. Kürsüye gelen her delege, Guzman'ın hayatını korumak ve Peru devrimiyle dayanışmak için ülkesinde yapılan faaliyetleri hararetle anlatırken bu durumun gelinen aşamada uluslararası boyutta başta ABD olmak üzere tüm emperyalistleri ve Fujimori faşizmini dünya demokratik kamuoyu önünde önemli derecede teşhir ettiğini belirtiyor ve anti emperyalist bir cephenin oluşmasına konferansın büyük katkıda bulunacağına dikkat çekiyorlardı. Bu olumlu bir şeydi ve güçlendirilmesi gerekiyordu.

Ancak divan gerek gündemin işletilmesinde gerekse delegelerin tecrübe aktarması için söz hakkı verilmesinde gerekli hassasiyeti gösteremiyordu. Yer yer tepkisel davranması delegeler arasında huzursuzluk yaratıyordu. Partizan dergisinden konferansa katılan delegeye, başvuruda bulunmasına rağmen söz hakkı verilmemesi bir olumsuzluk örneğidir. Ayrıca konferans örgütlenmesinde, kitle seferber edilmesinde, delegelerin yer sorunu üstlenmesinde önemli çabası olan TKP/ML'ye dahi görüş belirtmek için divana başvuruda bulunmasına rağmen mesaj bölümünde söz hakkı verilecek denilmesine rağmen, sözkonusu bölümde de söz hakkı verilmemesi divanın anti-demokratik tutumunu gözler önüne seren ayrı bir olumsuzluktu.

Zira, her boyutuyla emek veren, kitlesiyle koşturan ve özveride bulunan bir örgütün konuşma hakkı kadar doğal başka birşey olamaz. Her ne şekilde olursa olsun bu hakkın gasbına karşı koymak kadar da doğal bir şey olamaz. Gerek delegeler gerekse izleyicilerin önemli bir kesimi bunu gördüğü için tepkisini dile getirdi. Ve bir süre gergin bir hava yaşandı.

Daha sonra durum yatıştırıldı ve olumsuzluğun giderilmesi için varolan divan başkanlığına PKP'den bir kişinin yanı sora ATIK'ten de (Avrupa'da Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu) bir kişinin delegelerin oylamasıyla salon "yaşasın PKP, yaşasın Başkan Gonzalo, yaşasın ML-MZD, yaşasın Halk Savaşı, ağapatron devletini yıkacağız halk iktidarı kuracağız, yaşasın entenasyonal dayanışma" sloganlarıyla çınladı. Ve konferans yeniden coşkulu bir havaya büründü.

"Guzman'a Özgürlük" kampanyasının değişik açılardan değinildiği, insan haklarının rolü, Peru gibi ülkelerde halk hareketlerinin durumu ve emperyalistlerin "yeni dünya düzeni" konusundaki politikalarınında ele alındığı konferans bu boyutuyla faydalı oldu.

Divan, bundan sonraki faaliyetlerin daha sağlıklı ve düzenli olabilmesi her ülkeden iki delegenin temsilcisiyle oluşacak bir yürütme kurulunun seçimesini önerdi. Her ülke kendi arasında bu işlemi yaparken Türkiye delegeleri kendi aralarında yayıncı ve yazar Ragıp Zarakolu ve Gaziantep İHD başkanı avukat Salih Şahin'i yürütme kurulu için belirledi. Partizan dergesi olarak "Guzman'ın hayatını korumak için" Türkiye kesitinde her ne kadar ağırlıklı faaliyet yürütüyorsada bunu yürütme kuruluna girmek için bir dayatma olarak getirmedi ve delege arkadaşların önerilerini onayladı. Böylece delegelerin onayıyla 30 kişiden oluşan bir yürütme kurulu seçildi. Seçilen yürütme kurulu kendi içinde toplanarak görev bölümü yaptı.

İlk etapta Peru'ya parlamenterlerden oluşan bir heyet gönderileceği açıklandı.

Konferansa, Abimael Guzman'a özgürlük komitesi yürütme kurulu adına, A. Rıza Dizdar, Av. Ercan Kanar, Şaban İba ve Yeni Demokratik Kadın Derneği adına Seza Mis, Partizan dergisi adına Memik Horoz bir ortak mesaj yolladılar.

Ayrıca Yeni Demokrat Gençlik'de bir mesaj iletti.

Değişik ülkelerden gelen birçok mesaj konferansda coşkulu bir hava yarattı.

www.partizanarsiv.net

KIZIL DEKORLAR SAVRULACAKTIR

Rusya'da iki burjuva klik arasındaki çatışmalar arttı

150 yıl önce burjuvazisinin uykularını kaçıran "komünizm heyulası" bugün Rusya'da Kremlin duvarlarını zorlamaktadır.

Dış Haberler Servisi- Komünist Manifesto şöyle başlıyordu: Avrupa'da bir heyula dolaşıyor: Komünizm heyulası... Eski Avrupa'nın bütün güçleri, hayaleti defetmek için kutsal ittifaklara girdi.

1917 ile dünya topraklarını kasıp kavuran kızıl fırtına, yeni bir çağın, proleter devrimleri çağının hayat bulan tecrübesiydi. Fakat kızıl iktidarlar birer birer yenildiler ve kapitalist restorasyonlar başladı. Revizyonistler, proletaryanın iktidarlarını gaspettiler ve günün boz bulanıklığında, kızıl dekorlar içerisinde, bataklık türküleri söylemeye başladılar. Emperyalistlerin "Yeni Dünya Düzeni" türküleriyle bu bataklık türkülerinin menşei aynıdır: Burjuvazinin tüm dünyayı tekrar hakimiyeti altına almasının zafer çığlığı.

Proletarya, kendisiyle beraber tüm insanlığı kurtaracak tek sınıftır. İktidar deneyimi bir asırı bulmaz. burjuvazi ise sınıflı toplumların tüm sömürücü geleneklerini kendisinde toplamıştır ve dünya çapında İktidar için üç asır mücadele etmiştir. Ama unutuldu sanılan şeyler unutulmadı. Bu gün proletarya tarihsel deneyimlerinin, Marks'ın Lenin'in, Mao'nun kızıl güzergahındaki uzun yürüyüşüne devam ediyor. Bunlar unutulmaz çünkü bunları unutan bellek, yaşamdan kopuk, hasta bir bellektir.

Lenin'in ülkesinde, burjuvazi iktidarı gaspedeli tam 37 yıl oldu. Ve Yeltsin ile Halk Temsilcileri kongresi birbirleriyle çekişiyor. Çekişme, Kongre'ci Ruslan Hasbulatov ile Başkan Boris Yeltsin arasında ve ülkeyi kimin yöneteceği tartışılıyor. Yeltsin, batılı emperyalistlerle uyum içerisinde programlara sahip ve onun Dışişleri Bakanı Kozyrev, batılı emperyalistlere şöyle sesleniyor: " Bizi yanlız bırakırsanız komünizm tekrar gelir." Oysa Halk temsilcileri Kongresi'nin komünizmi getireceği falan yok. Bunu anlamak için kongre'nin sınıfsal kökenini incelemek yeterli: Kongre üyeleri; "Komünist" Partinin bölge yöneticileri, sendika ağaları ve devlet fabrikaları ile kollektif çiftlik yöneticileri... Yani bürokrat burjuvazi. Yeltsin ve parlamento arasındaki mücadele iki hırslı adam veya reformcu-radikal veya iki rakip ideolojinin çatışması değildir. Ama iki burjuva klik arasındaki çatışmadır.

Rusyada klikler arası çekişmeler 10 Aralık 1992 'de Yeltsin'in ülkeyi kendinin mi yoksa parlamentonun mu yöneteceğine halkın karar vereceği bir referandum önermesiyle gelişmeye başladı. Birkaç gün sonra kongre ve Yeltsin arasında uzlaşma sağlandı ve Nisan'da referandum yapılmasına karar verildi. 29 Ocak 1993'te parlamento, başkanlık ve parlamento seçimlerinin 1994 sonbaharında yapılmasını onayladı. 28 Şubat 1993'te Yeltsin ile Parlamento Başkanı Ruslan Hasbulatov arasındaki uzlaşma girişimleri başarısız kalınca parlamento, Halk Temsilcileri Kongresi'ni olağanüstü toplantıya çağırdı.

Parlamento, Halk Temsilcileri kongresi'nden Yeltsin'in anayasayı ihlal edip etmediği konusunda karar almasını istedi. Buna karşılık Yeltsin'de kongre'yi kendisiyle uzlaşmaya varmadığı taktirde "tam yasal olmayan" uygulamaları yürürlüğe koymakla tehdit etti. 9 Mart'ta Hasbutalov anayasa konusunda Yeltsin'le anlaşmayı reddedince Kongre'ye de yol açılmış oldu. Kongre bunun üzerine Yeltsin'in refarandum teklifini reddetti ve refaranduma ayrılan ödeneğin, ordu üyelerinin konut açığında kullanılmasını kararlaştırdı.

Nihayet Boris Yeltsin 20 Nisan'da yaptığı açıklamayla 25 Nisan'a dek ülkeyi Kararnamelerle yöneteceğini açıklayarak "iki başlı yönetimi" belirginleştirdi. Bütün çekişmelerine rağmen işin ilgi çekici yanı hala iki tarafın da "Komünizm heyulasından" dem vurmalarıdır. Öyle ya geçen yılki rakamlara göre enflasyon %2000'e ulaşmış ve brüt üretim %25 oranında düşmüştür. Burjuva klikler arasındaki çatışmanın dışında kalan (şimdilik güçlenmekte olan) Rus komünistlerine düşen görev, kargaşayı devrimci dalgayı yükseltmek için kullanmak olmalıdır.

Şimdi Rusya'da, kızıl bayraklar, yeniden ayağa kalkan proletaryanın ellerinde dalgalanmaktadır. Sınıf bilinçli proletaryanın bir zamanlar sosyalizmi yaşamış Doğu Avrupa ülkelerinde yeniden yekineceği zaman yakındır. O zaman, ideoloji maddi güce dönüşecek ve kızıl bayrak gerçek öncülerinin ellerinde dalgalanacaktır.

İtalya'nın gerçek mafyası hükümeti

Eski Başbakanlardan Bettino Craxı

Şubat ve Mart ayları içerisinde, İtalya rüşvet skandallarıyla sarsıldı. 23 meşhur İtalyan politikacı ve işadamı, yolsuzluk iddiasıyla Milan'daki San Vittore cezaevine kapatıldı. Bunların arasında "Sosyalist" Parti lideri ve eski Başbakan Bettino Craxi, Fiat otomabil firmasının finansal yönetmeni Fransisco Mattioli ve Hıristiyan Demokrat Parti basın sekreteri Enzo Carra'da var. Şu anda 906 kişi sulh mahkemelerince araştırmaya tabi tutuluyor ve bunların arasında 630 kişilik İtalyan parlamentosunun 1/5'i de var. İtalya'nın devlet borçları ulusal üretiminden yüksek ve bütçe açığı tahminen 11 trilyon Liret (84.550 trilyon lira). Yolsuzluklar listesi, devlet mülkiyetindeki taşınmaz malları peşkeş çekmekten, 1990 Dünya Kupa'sında alınan ödeneklerden şahsi yararlanmalara, İsviçre bankalarıyla gizli bağlantılar kurmaktan "Sosyalist" Parti kasasını soymaya kadar uzanıyor. Yolsuzlukların 10-20 milyar dolar (95-190 trilyon lira) civarında olduğu tahmin ediliyor.

Bu skandallar burjuva partilerinin ("Sosyalist Parti ve Hıristiyan Demokrat Parti) dalaşması sonucu, birbirlerini harcamalarıyla ortaya çıktı. Bir atasözümüz şöyle der: "İt ite, it kuyruğuna". İtalya'da olanlar da bundan ibaret.

Avusturya'dan Humanic işçilerine destek

Kadın emekçilerin öncülük ettiği Çorlu Humanic ayakkabı fabrikasındaki grevi Humanic ayakkabı fabrikalarının merkezinin bulunduğu Avusturya'dan işçiler destekledi. Çorlu'da kurulu Humanic fabrikası işçilerine selam gönderen emekçi okurlarımızın yazdığı metni yayınlıyoruz.

Humanic fabrikası krallıktan sonra kurulan, yüzyıla yakın bir geçmişi olan ve Avusturya'nın da en büyük ayakkabı fabrikalarından biridir.

Avusturya işçi sınıfının ve Avusturya'da çalışan yabancı işçilerin sırtından sömürerek elde ettiği yıllık geliri 3,5 milyar şilindir. Bunu TL'ye çevirirsek sıfırlar yetmez. Yani birkaç trilyonu bulmaktadır. Ancak Humanic fabrikası ne bu sömürüyü yeterli bulmuş, ne de bu kazancına yeter artık diyememiştir. Kârına kâr katmak için sömürünün daha çok olduğu, barbarlığa dönüştüğü ucuz, iş gücünün bulunduğu ve emperyalizme gübekten bağımlı ülkelere yönünü çevirmiştir. Tabii bu ülkelerin başını hiç şüphesiz emperyalizmin atını istediği gibi oynattığı Türkiye çekmektedir.

İşte Humanic fabrikası da bu fırsatı kaçırmamış, 1987 yılında işgücünün Türkiye'ye oranla daha pahalı olduğu Avusturya'daki firmasından 300-işçiyi işten atarak fabrikanın önemli bir bölümünü Çorlu'ya taşımıştır. Fabrikanın kuruluşu tamamlanır tamamlanmaz, yöneticiler Türkiye gibi geri bıraktırılmış ülkelerde kadın işgücünün daha ucuza satın alındığını "keşfetmişler" ve kadın işçi çalıştırmaya başlamışlardır.

İliklerine kadar sömürülen kadınların çalışmalarına karşılık ayda ödenen para Avusturya parası ile 1066.-Şilindir. Bu miktar TL.'sına çevrildiği zaman 855.000 Türk Lirası yapmaktadır.

Ama kendi ülkeleri Avusturya'da bu miktar sadece ve sadece bir kişinin aylık sigara parasıdır. Örneğin Marlboro sigarası içen bir kişi ayda 1140 şilin harcamak durumundadır. Kısacası bir ay boyunca deyim yerinde ise "anasından emdikleri süt, burunlarından gelinceye kadar" çalışan emekçilere ödenen maaş Avusturya'da yaşayan bir insanın 1 aylık sigara parasından bile azdır. Ülkemizdeki sömürünün barbarlığını varın siz hesap edin.

Aynı fabrika kendi ülkesinde çalıştırdığı işçisine 9000 (dokuzbin) ile 12.000 (onikibin) şilin arasında ücret ödemektedir. Bunun anlamı kendi ülkesinde bir işçiye ödediği ücret ile Türkiye ve Türkiye gibi geri bıraktırılmış ülkelerde aynı paraya 8 ile 10 işçi çalıştırmaktadır. Yani kârını 8'e hatta 10'a katlamaktadır. İşte bu inanılmaz sömürüye dur demek ve yaşam standartlarını biraz daha yükseltebilmek için Humanic işçileri Deri-İş önderliğinde grev kararı alarak 1992 temmuzunda uygulamaya koymuşlardır. işçilerin talepleri pek fazla olmamakla beraber işveren yine de bunları kabul etmeyerek işçileri greve zorlamıştır. işçilerin talepleri şunlardır:

1- İşyeri baş temsilcisinin çalıştırılması

2- Ücretlerin 2266 Avusturya şilini olarak artırılması

3- İşyeri temsilcilerinin işten çıkarılmaması

Bu ve buna benzer en basit insani talepler bile işveren tarafından kabul edilmeyince işçiler grev yoluyla haklarını arama yoluna başvurmuşlardır. Bu grevi diğer grevlerden ayıran en önemli özellikse 12 Eylül askeri faşist cuntasından sonra yapılan en uzun süreli grev olma özelliğidir. İkinci önemli ayırt edici özellikse Osmanlı İmparatorluğu'ndan günümüze kadar "Kadın haklarının olmadığı, kadının ikinci sınıf eksik etek olarak tanımlandığı" vs. İşte bu tanımlamanın mimarları komprador burjuvazi ve toprak ağalarına ikinci bir şamar indirerek Humanic grevinin öncülüğünü bizzat kadın emekçiler, proleterler yapmaktadırlar. Yılların ezilmişliğie, horlanmışlığına başkaldırı da olan bu grevi kırdırmak için fabrika sahipleriyle yerli işbirlikçi uşakları elbirliği ile çareler ve yalanlar aramaktadırlar.

Fabrikanın sahipleri ve yerli uşakları "Doğu Avrupa ülkelerinde de ucuz iş gücü var, fabrikayı kapatıp oralarda yeniden kurarız" tehdidini savurmaktadırlar. Bu sicil; bozuk caniler zaten üç-dört yıldan beri Doğu Avrupa pazarına da girmişlerdir. Ama Türkiye gibi ucuz bir pazarı bırakacaklarını hiç zannetmiyoruz. Bu tehdidi bir korku silahı olarak kullanmaktadırlar. Ama onlarda biliyorlar ki bu uzun grev göstermiştir ki işçiler korkmuyor, geri adım atmıyorlar. Aksine her geçen gün daha da çok uluslararası bir desteğin gücünü grevlerinde hissediyor, görüyorlar.

İşte Humanic fabrikasının bu tutumunu ve gerici yüzünü teşhir etmek için biz Avusturya'da yaşayan yerli ve yabancı devrimci-demokratlar olarak bizim de içinde bulunduğumuz ve faalıyet yürüttüğümüz "Salzburg Türkiyeli işçiler derneği" ve "Irkçılığa ve yabancı düşmanlığına karşı komite" olarak bir telgraf çekip grevdeki işçilerle dayanışma içinde olduğumuzu bildirme kararı aldık. Ayrıca ekonomik açıdan destek olma amacı ile demek olarak 2000 Avusturya şilini göndermeyi kararlaştırdık. Aynı amaçla bir de bağış kampanyası başlattık.

Bununla beraber Humanic fabrikası Avusturya kamuoyunu gerçek düzeyde bilgilendirme ve grevdeki işçilerle dayanışma çağrıları yaptık. Örneğin Avusturya Sendikalar Birliği de Gençlik Kolları imzası ile bir telgraf çekerek grevdeki işçilerle dayanışma içinde olduklarını dile getirmişlerdir. Humanic buradaki kamuoyunu da yanlış bilgilendirmektedir: Yürütülen bu grevin bir hak arama grevi olmadığını, aksine fabrikadaki solcuların örgütlediği bir grev olduğunu söylemektedirler.

Humanic firmasının sicili de pek parlak değildir. Dünya halklarının baş belası faşist Hitler'in başlattığı, milyonlarca insanın ölümüne neden olan ama asıl hedefi dünya proletaryasının kalesi durumundaki (başta Stalin yoldaş olmak üzere) SSCB'yi yok etmeye yönelen 2. paylaşım savaşında Humanic fabrikasının kime ve hangi amacı hizmet ettiği gün gibi ortadadır. Savaş boyunca Hitlerin ordularını ayakkabı üreten savaş suçlusu bir fabrikadır. Humanic fabrikasının bu gerici ve sömürücü yüzünü teşhir etmek için tüm kamuoyunu grevdeki işçi arkadaşlarla dayanışmaya çağırıyoruz.

Yaşasın işçi sınıfının birlik ve dayanışma mücadelesi!

Gelecek elimizdedir!

www.partizanarsiv.net

Takke düştü Yankee göründü

26 Şubat' 93. Manhattan'daki Dünya Ticaret Merkezi'nde saat 12:18 civarlarında şiddetli bir patlama sonucu 5 kişi öldü, binlerce kişi yaralandı. ABD medyası olayı tantanalı bir şekilde işlerken, açıktan propagandasını yapmadığı halde iki şeyi birleştirdi:Birincisi, bina 110 katlıydı ve iki blok gökdelen halinde yükseliyordu. İkincisi, ABD bir "özgürlükler ülkesi"ydi ve bu konuda üstüne yoktu. Sözün özü, yapılan saldırı, dünyanın "iki büyük abidesi"ne karşı yapılmıştı. Emperyalistlere hizmet eden gerici ABD medyasıyla farklı bir mantık silsilesi izlememeye yeminli TC medyası da koroya katıldı.

Görüntü her zaman ciddiye alınmaz;algılama ise kavramadan daha aşağılara seyreder. Olay, gerisindeki gerçekler örtbas edilerek ve sansasyonel olarak işlendi. Kapitalist mantık heryerde ve her zaman yaptığı gibi bu olayı da yoz hale sokmasını becerdi. Bugün bombalanan binanın altında, üzerinde "Bina Bombalandığında Buradaydım" yazılı tişörtler satan işportacılar vardır.

Olay, yeryüzünde meydana gelen sonsuz sınıf çatışmaları görünümlerinden sadece biriydi ama özellikle üzerinde durulması gerekenlerden biriydi.

Petro dolarlar için çeşitli İslamî hareketleri el altından destekleyen ABD, kendi çıkarları zedelendiği anda tüm dünya halklarına olduğu gibi, müslümanlara karşı konuştuğu dil: Işgal, silah, kurşun, barut...

SUÇLU ARAMA TİYATROSU

Patlama üzerine FBİ ve CIA derhal olaya elattılar. Bir suçlu olabilecekler listesi çıkarıldı. Ama daha ilk etapta kafalar karıştı. Çünkü düşman çoktu. Çünkü ABD'nin kanlı ellerini sokmadığı kıta kalmamıştı. Fakat ne olursa olsun bir liste oluşturulmalıydı ve öyle de oldu. Irak, İran, Libya, Ürdün, Cezayir, Pakistan, Mısır, Sudan ve Suudi Arabistan odak olarak ele alındı. Hatta listeye, Sırp zulmüne uğrayan Bosnalı Müslümanlar bile katıldı.

Gerici medyalara göre Ürdün suçlu olabilirdi. Çünkü Kral Hüseyin 1989'a kadar tüm politik oluşumları yasakladığı halde, radikal dinci Müslüman Kardeşler örgütünün faaliyetlerine gözyummuştu. Pakistan'da, daha Ocak 93'te 4 CIA çalışanı öldürülmüş ve gerekçe olarak Bosnalı Müslümanlara Sırp saldırılarını ABD'nin desteklemesi gösterilmişti. Irak malumdu, İran Şii radikallerini destekliyordu. Hatta Suudi Arabistan bile ABD ile ilişkileri iyi olmasına rağmen sünni radikallerini desteklediği için şüpheye değerdi. Anlaşılacağı üzere koro islami radikaller üzerinde yoğunlaşıyordu.

Oysa gerçekleri böyle açıklamak, bir burjuva iyimserliği değilse hamkafalılıktır ve ne olursa olsun gerçekler böyle açıklanamaz.

Oyun alanını kabul ediyoruz ve burada oynayalım. Asya, Afrika ve Ortadoğu"nun sömürge ülkelerinde, çelişkiler kör göze batarcasına cirit atar. Öyle hızlı bir devinimle karşılaşılır ki, devinimi takip edemeyen göz durgunluktan dem vurur. Olayları dondurur ve efendilerin ayakları altından kayan toprakların sıcaklığını buzdolabında incelemeye kalkışır. Yıkılan sarayları ve tahtları, değişen bahtları nasıl açıklamalı ki zamanın dilini yakalayabilelim? Bunun tek yolu tiyatroların değil ama hayatın verdiği gerçek rollerin incelenmesinden geçiyor.

Mısır başkanı Enver Sedat kendisini şöyle tanımlıyordu: "Ben, imanın ve bilimin başkanıyım." Cezaevlerindeki radikal dincilere af çıkarttı ve onlar tarafından öldürüldü. Bugün İran'ın başkenti Tahran'dan Sudan'ın başkenti Hartum'a kadar, radikal şeyhler şunları söylüyorlar: "Allah'ın düşmanlarını heryerde acımasızca vurun ve öldürün. Domuzların ve maymunların torunlarını başınızdan atın. Onlar Siyonizm, komünizm ve emperyalizmin sofrasından beslenirler. Allah'ın düşmanlarıyla uzlaşma yoktur. Dişe diş, Kana kan. "Bu konuşmalara yasak konulmamıştır. Hatta Mısır TV'sinde son zamanlara kadar Al Ahzar Üniversitesi dini alimlerinin konuşmaları yayımlanmaktadır. Diğer yandan, ABD'ye karşı oldukça sivri tutumlara giren İran ve Irak'ın ABD ile sıkı ilişkileri ortaya çıkarılmaktadır. Uç bir örnek vermek gerekirse, israil Gazze Şeridi'ndeki Hamas Müslüman darikal örgütünü FKÖ'ye karşı desteklemektedir.

Siyasetlerde görülen bu çelişki nasıl açıklanabilir? Mao bunun anahtarını bize vermiştir: "**Siyaset, ekonominin yoğunlaşmış şeklidir.**" O halde siyasi istikrarsızlık ekonomik istikrarsızlıkla açıklanabilir bir şeydir. 46 Müslüman devletinden sadece 5'i ağır sanayiye sahiptir. Eğer hatırı sayılır yarı mamul üretimiden bahsetmek gerekirse 24'ü çimento, 11'i şeker, 6'sı tekstil üretmektedir. Emperyalistlerce hammadde ve yarı mamul kaynağı görülen bu ülkeler, dünya petrol dışsatımının % 56'sını, doğal gazın % 47'sini ve lastiğin % 70'ini "ihracat" olarak yaparlar. Ama ithalatla ikame edilen bu "ihracat" dualar kadar etkileyicidir. Çünkü dış ticaretin % 94'ü "Müslüman olmayan ülkelerle" yapılmaktadır.

Baskı başkaldırıyı veya başkaldırı potansiyelini getirir. 1982'de patlak veren ve Kahire'den (Mısır) Hama'ya kadar (Suriye) patlak veren isyanlar 20.000 hayata maloldu. Ve geçen yıl ki Cezayir seçimleri kanla süslendi. Anti-emperyalist çıkışlar, İslami lafızlarla açığa vuruldu. Bunun da ötesinde Irak, bir radikal hareket olarak değil ama bir devlet olarak ABD'ye karşı "cihad"lar açtı. Tıpkı İran ve Libya gibi... Ama tüm bunlar çöl sıcağındaki buz kadar dayanıklıydı. bunun nedeni ise kader değil bizzat Yankee'lerle Cihat çığırtkanlarının ilişkileriydi.

YANKEE EVİNE DÖNMÜYOR

Biraz geçmişe dönelim, çünkü geleceği görmek açısından önemli. '88 Nisan'ı Irak-İran savaşı sürüyor ve Irak, İran ordusunu altederek Fao yarımadasını işgal ediyor. Bu işgalle eşzamanlı olarak ABD savaş gemileri, Körfez'in güneyindeki İran petrol platformlarını tahrip ediyor. 3 ay sonra Temmuz'un 3'ü. Vincennes isimli ABD uçak gemisi İran karasularında olduğu yetmiyormuş gibi İran havasahasındaki bir İran Airbus tipi uçağı 260 yolcusuyla beraber imha ediyor. ABD Irak'a yardım etmiştir ve bu ortadadır. Ama ortada olmayan bir şey Iran-Gate skandalıyla ortaya çıktı. ABD bütün bunlar olurken İran'a da yardım etmiştir. Tıpkı bir Mesih gibi ve onun kadar aldatıcı...

Skandallar bitmez. Irak'ın üzerine iki kez yüründü. 1. Körfez harekatı sırasında, BM nükleer silahları müfettişi Matrix Churchill ABD manevi evladı madalyasıyla bizzat dışişleri bakanı Baker tarafından onurlandırıldı. Churchill aynı zamanda İtalyan Banca De Nazionale'nin en büyük paydaşıdır. Ve 1. Körfez harekatı sırasında BNL Atlanta (ABD) şubesinin, Irak'a 5 milyar dolar borç verdiği ortaya çıktı. Bu arada Yankee'lerin **yeni bir askeri açılımı** sessizce gerçekleştiriliyordu. Kimse görmese ve duymasa da olan olur ve inkar edilemez. Ortadoğu'daki bu pek de göze batmayan açılım ilk kez Çekiç Güç'le ortaya çıktı. "Saddam Kürt'leri kimyasal silahlarla imha etmiştir" gerekçeydi. ABD sadece üsler yoluyla denetimin ve açılımın ötesine gitmektedir. Körfez harekatları sırasında Suudi Arabistan'da onlarca üssün yanında başka Yankee izleri de vardı: Binlerce kişilik ordu... Nihayet Somali çıkarması ile bugünlük durum netleşti. Afrika ve Ortadoğuda yoğunlaşan ABD'nin bizzat kendi askerini dayama politikasının Latin Amerika'ya da sıçrayabileceği kesinlikle düşünülmektedir. Ve PKP Başkanı Guzman 1988'de bunu belirtmiştir. Bu açılımların en büyük etkeni **emperyalistler arası çelişkilerdir** ve bu konuda ABD sömürgelerinin değil ama bizzat kendi askerlerinin statüsüyle hareket etmeyi tercih etmektedir. ABD bizzat kendi askerlerini hareket ettirerek daha geniş bir müdahale ortamı yaratmaktadır.

"GÜDÜK ANTİ-EMPERYALİST" TERİMİ CİHADÇILAR İÇİN GÜDÜKTÜR

Bütün Müslüman ülkelerin ABD ile çelişkileri vardır. Çünkü bu ülkelerin statüsü sömürgeliktir. Bu çelişkilerini dile getiriş biçimleri İslami lafızlarla süslense de, gerçekler bir **silahlı pazarlık** olayını ortaya koymaktadır. Bir yandan Irak bombalanırken, bir yandan Saddam dolara boğulabilir. İran vahşice susturulsa da İran'a silah satılabilir. İsrail Ortadoğunun Siyonist kalesiyken Hamas'ı destekleyebilir. Sonsuz sınıf çelişkilerini çöl kızgınlığıyla yaşayan Ortadoğu egemen ve ezilen sınıfları için emperyalizm gerçeği herşeyi açıklar: Kâr temel hareket odağıdır ve bu çelişkilerin ortasında MLMZD temelinde yükselen proletarya önderlikleri olmazsa, anti-emperyalizm de olmayacaktır. Hiçbir komprador sınıf anti-emperyalist bir tavrı güdük de olsa gösteremez bu topraklarda, çünkü sınıf doğalarına aykırıdır. Ve hiçbir milli burjuva karakterli hareket de yaşayamıyor, çünkü çelişkiler acımasız ve yokedicidir.

Türkiye'de bu ilişkilerden bağımsız değildir. Ulusal mücadelenin en çok yoğunlaştığı bölgelerde Hizbullah'ın ortaya çıkması rastlantılarla açıklanamaz. '80 cuntası bir yandan radikal dincileri desteklerken diğer yandan ezmiştir. TC silahlı kuvvetlerine giren radikal dinciler bir yandan atılırken, bir yandan da silahlı kuvvetlerde dahil tüm devlet aygıtının köşebaşlarına bu tip insanlar atanmaktadır, korunmaktadır. Bu kuralsızlığında kendi iç kuralları vardır. Emperyalistler ve işbirlikçileri denetleyebildikleri oranda bu tip örgütlenmeleri desteklerler. Denetlenemeyenler ise törpülenir.

"Din halkın afyonudur" belirlemesi en fazla sömürgelerde maddi temelini buluyor. Ve sadece bir Müslüman Cihad Seferberliği değil bir Haçlı Seferberliği de sözkonusudur. Unutulmaması gereken şudur: Emperyalistlerle içli dışlı yürütülen bu politikalar bölgesel değil küresel politikalardır.

Hangi din olursa olsun özü metafiziktir ve emperyalizmin kendisi küreseldir.

www.partizanarsiv.net